

Giới thiệu Độc Thê Khó Làm

Mãi đến lúc chết, Tiêu Hoài Cẩn mới hiểu được, cuộc sống của chỉ là một trò đùa.

Tổ mẫu lạnh nhạt, mẹ kế già nhân giả nghĩa, muội muội tâm địa độc ác, phu quân phản bội.

Vốn định gả cho một người bình thường, từ nay về sau im lặng sống hết một đời, không nghĩ tới phu quân là lang sói độc ác, sau khi sinh non lại bị hại chết. Ông trời có mắt, Tiêu Hoài Cẩn may mắn sống lại một lần nữa, lúc này đây nàng không tin còn có thể thua trong tay những người này, cả đời này nàng thề tuyệt đối sẽ không yếu đuối sống tiếp, nợ của nàng, nỗi đau của nàng, một cái nàng cũng không bỏ qua. Tình yêu của nàng, những người yêu nàng, nàng sẽ bảo vệ họ bình an.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Quyển 1: - Chương 1: Chết oan

Editor: Thanh Xuân 430

Ban đêm, một mảng yên tĩnh, chỉ có vầng trăng lưỡi liềm lẻ loi treo trên bầu trời ban đêm, ánh trăng chiếu rọi trên mặt đất, tất cả giống như phủ thêm màn sương, trong phủ Việt vương lớn như vậy tất cả mọi người đều an giấc, thị vệ trong phủ tuần tra một vòng.

Tiền viện, một thủ vệ đang ngủ gà ngủ gật, đột nhiên một âm thanh di chuyển vang lên hần bưng tỉnh, một cái bóng đen chạy qua trước người hần, hần sùng sốt một hồi, lớn tiếng kêu to, có thích khách.

Hần la hét kinh động đến những người khác, trong nháy mắt trong phủ đèn đuốc sáng trưng, bọn hạ nhân lần theo dấu vết thủ phạm trên đường đến một viện ở góc phía tây.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đang lúc mọi người do dự thì một thị vệ trong nhóm người đó một cước trực tiếp đá văng cửa chính, tiếng động rất lớn đã đánh thức hạ nhân trong viện.

Một nha hoàn xiêm y màu xanh vôi vàng chạy tới, “Các người ban đêm xông vào Cẩm Sát viện có việc gì không? Không biết Vương phi đang nghỉ ngơi sao? Coi chừng ta bẩm báo Vương gia trị tội các người.”

Thủ lĩnh thị vệ tiến lên từng bước nói, “Vừa rồi có thích khách xông vào phủ, ta nhận lệnh Vương gia điều tra tên thích khách, hi vọng Lục La cô nương không làm khó dễ.”

Nha hoàn gọi là Lục La nhú mày, “Không được, đây là nơi ở của Vương phi, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào.”

“Bốn vương muốn vào nhìn có thể để bốn vương vào không, để cho bốn vương lục soát, một con ruồi cũng không thể bay ra.”

Việt vương Hạ Cảnh Văn đi tới rất nhanh, theo sau một ** nhân.

“Vâng.”

Nhận được mệnh lệnh, bọn thị vệ nói đầu di nhau mà vào, Lục La không ngăn cản được, ngược lại suýt bị đẩy ngã.

Chỉ trong chốc lát có thị vệ báo lại, “Không có phát hiện nơi nào đáng khả nghi, nhưng không có lục soát trong phòng của Vương phi.”

Lúc này Lục La mới phản ứng kịp, âm thanh lớn như vậy, mà Vương phi ở trong phòng lại không có động tĩnh gì, Lục La lo lắng nhìn lại bên trong.

“Đi, đi đến phòng của Vương phi.”

Khóe mắt Lục La nhảy dựng, hình như xảy ra chuyện không hay, trong lòng Lục La không ngừng tự an ủi, sẽ không, Vương phi sẽ không có việc gì.

Thị vệ đẩy cửa phòng ra, Hạ Cảnh Văn đi vào trước, mọi người theo sát phía sau bước vào.

Một khắc đi vào đó, mọi người tròn tròn mắt, Lục La ngơ ngác nhìn trên giường, tay chân kiềm nén không được bắt đầu phát run.

Chỉ thấy trên giường có hai người nằm, trong đó một là Vương phi Tiêu Hoài Cẩn, một là một nam nhân xa lạ.

“Thất thân cái gì, bốn vương lệnh các người bắt đôi cầu nam nữ này lại.” Hạ Cảnh Văn nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm tràn đầy tức giận.

Một vài thị vệ chạy vào, bắt hai người đang ngủ say trên giường lại, một phen ép buộc hai người đều không tỉnh lại, thị vệ bung một chậu nước lạnh tạt lên, Tiêu Hoài Cần nói mê một tiếng, yếu ớt tỉnh lại.

Thấy người đứng trước là Hạ Cảnh Văn, vừa định hỏi sao lại thế này, lại phát hiện mình cả người ướt đẫm, nhìn không được rung mình một cái.

Hạ Cảnh Văn khom thân thế xuống, tay trái dùng sức nâng cằm Tiêu Hoài Cần lên, “Tiêu Hoài Cần, Vương phi tốt của bốn vương, trước kia bốn vương như thế nào không biết nàng ** như vậy, đang mang thai còn muốn hồng hạnh vượt tường.”

Nói xong chán ghét thu tay về, sau khi rửa tay rút khăn lụa ra cẩn thận lau khô, tiện tay ném khăn lụa xuống đất.

Hồng hạnh vượt tường? Trong đầu Tiêu Hoài Cần một mảng hỗn loạn, không biết xảy ra chuyện gì, ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, một người đàn ông quần áo không chỉnh tề bị trời đang lạnh run, cúi đầu nhìn thấy, y phục trên người nàng cũng không chỉnh tề.

Nháy mắt Tiêu Hoài Cần hiểu rõ đã chuyện gì xảy ra, vội vàng mở miệng, “Vương gia người nghe thiếp giải thích, sự việc không phải như thế.”

“Vương gia tận mắt nhìn thấy, tỷ tỷ còn muốn giải thích cái gì.”

Người chưa tới lời nói đã tới, chỉ thấy người tới toàn thân một bộ xiêm y hồng nhạt, ngoại trừ sa y màu trắng, lộ ra cần cổ đường cong duyên dáng, khóe váy điệp điệp như ánh trăng rực rỡ di động nhẹ nhàng lướt qua, uốn lượn ba thước, làm cho đáng đi càng thêm ung dung dịu dàng, ba ngàn tóc đen kéo thành búi tóc ngà ngựa, trên đầu cài một trâm vàng, một viên minh châu bằng ngón tay cái thùy ở trước trán, từ từ rực rỡ dưới ánh trăng, người càng xinh đẹp, giống như thần phi tiên tử.

Hạ Cảnh Văn nhú mày một chút, “Ninh Nhi, nàng tới đây làm gì? Chuyện sẽ xong rất nhanh, nàng ra ngoài trước đi.” Trong lời nói là nói không nên lời có cung chiêu sủng nịnh.

“Ninh Nhi nghe có thích khách nên lo lắng cho Vương gia thôi, nhưng không nghĩ tới, lần này tỷ tỷ có phần quá phận, lại có thể hồng hạnh vượt tường.....” Tiêu Hoài Ninh yếu ớt nói, trong mắt lại tràn ngập vui sướng khi người gặp họa.

Nhìn bộ dạng hai người, Tiêu Hoài Cần hoảng hốt, trước kia Lục La vẫn nói ánh mắt Tiêu Hoài Ninh nhìn Hạ Cảnh Văn không đúng, khiến nàng đề phòng nhiều hơn, nhưng vẫn nghĩ chính nàng và Tiêu Hoài Ninh tỷ muội tình thâm, Tiêu Hoài Ninh sẽ không làm ra chuyện xuất giá.

“Người đâu, đem gian phu này kéo ra ngoài, ngũ mã phanh thây, nghiền xương thành tro.”

Nam nhân kia run rẩy giật mình ngẩng đầu lên, không kịp nói một câu thì bị bịt miệng kéo ra ngoài.

Những người còn lại kinh hồn bạt vía, bất giác chuyện tốt của Vương phi, Vương gia sao lại vòng quanh bọn họ, nhất thời mỗi người cảm thấy bất an, thậm chí chính mình không nên tới vẫn đục sóng to.

“Gian phu đã chết, tỷ tỷ bây giờ phải làm sao đây? Đứa nhỏ trong bụng tỷ tỷ chỉ sợ cũng là nghiệt chủng?”

Lục La đứng bên cạnh nhìn không được, chắn trước người Tiêu Hoài Cần, “Tứ ** người ngấm máu phun người, tiểu thể tử rõ ràng là con nối dõi của Vương gia.”

“Chủ tử nói chuyện, đạo lý nào có thể để một nô tài như người xen vào, tỷ tỷ, hôm nay muội muội sẽ giúp tỷ dạy bảo hạ nhân, người đâu, kéo ra ngoài, trượng hình.” Đôi môi đỏ tươi phun ra những lời nói vô cùng ác độc.

Lúc này Tiêu Hoài Cần mới phục hồi tinh thần, đau khổ cầu xin nói, “Vương gia, xin người nể tình Lục La theo thiếp nhiều năm, xin người tha cho Lục La.”

Hạ Cảnh Văn bất vi sở động (*), mắt Tiêu Hoài Ninh chuyển động, “Không cần kéo ra ngoài, hành hình ở đây đi.”

(*) Bất vi sở động: Không có bất kì hành động nào, không bị thuyết phục

Lập tức có hạ nhân mang Lục La trở lại đê trên mặt đất, Lục La kêu thảm một tiếng, sau mấy chục bản, cũng chỉ còn lại hơi thở yếu ớt.

Tiêu Hoài Cần khẽ cắn môi, đôi mắt lóe lên, nắm chặt bàn tay vọt lên rất nhanh, nhưng chỉ đụng tới góc áo Tiêu Hoài Ninh đã bị đá văng ra ngoài, trâm cài tóc trong tay cũng rơi trên mặt đất.

Viết vương ôm Tiêu Hoài Ninh, lo lắng hỏi: “Ninh Nhi nàng không sao chứ, nàng có bị thương không? Cần gọi thái y không?”

Tiêu Hoài Ninh dựa đầu vào trước ngực Hạ Cảnh Văn, hai gò má ửng đỏ, giống như ngượng ngùng, “Tỷ phu, muội không sao, tỷ phu không cần lo lắng.” Nhìn về phía Tiêu Hoài Cần trong mắt lộ ra vẻ đắc ý.

Hạ Cảnh Văn thở dài nhẹ nhõm, “Người đâu, đổ canh hí khúc Liên Hoa Lạc.” (*)

(*) Hí Khúc Liên Hoa Lạc: là một trong những loại vũ đạo dân gian đại biểu cho tỉnh Hà Bắc. Nó truyền lưu ở Thương Châu, đặc biệt là huyện Thương và huyện Nam Bì, đã có gần một trăm năm mười năm lịch sử. Mùa đông nhân rồi, mọi người thường tập luyện, đến mười lăm tháng giêng sẽ diễn xuất, tiền đưa năm cũ đón chào năm mới, chúc mừng mùa thu hoạch, thể hiện tâm tình vui sướng. Nội dung chủ yếu thể hiện là tình yêu nam nữ và cuộc sống

của nhân dân.

(*) Ở đây ví như một loại thuốc phá thai

Một người phụ nữ áo xanh cầm một chén thuốc màu đen bước vào, một người đề Tiêu Hoài Cẩn lại, một người khác rót thuốc, Tiêu Hoài Cẩn không thể cử động, thuốc chảy vào yết hầu, trong miệng cay đắng, nước mắt không kiềm được rơi xuống.

“A.....” Đau đớn rên rỉ trong miệng tràn ra, trong bụng quặn đau khó chịu.

“Vương gia cầu xin người, cứu hải tử, hử đừng không ăn thịt con, đó thật sự là hải tử của người.”

Tiêu Hoài Ninh chậm rãi đi tới chỗ Tiêu Hoài Cẩn, rõ ràng là bộ bộ sinh liên, nhưng Tiêu Hoài Cẩn nhìn lại giống như bùa đòi mạng.

“Xem ra tỷ tỷ rất đau khổ, nếu không muội muội tới giúp tỷ tỷ để chịu hơn.”

Tiêu Hoài Ninh từ trên cao nhìn xuống nhìn Tiêu Hoài Cẩn, đột nhiên đá một cước vào bụng Tiêu Hoài Cẩn, nhìn Tiêu Hoài Cẩn lăn lộn trên đất, lộ ra một nụ cười sung sướng.

“A.....” Tiêu Hoài Cẩn tràn ngập hận ý nhìn Tiêu Hoài Ninh, giống như ác quỷ đến từ địa ngục.

“Tỷ phu người xem, muội có ý tốt giúp tỷ tỷ, tỷ ấy không cảm ơn coi như xong, lại còn trừng mắt muội.” Tiêu Hoài Ninh ôm chặt Việt vương, cười đắc ý.

“Ninh Nhi nâng tấm lòng thiện lương, những việc độc phụ (*) này làm so với nàng có là gì?” Việt vương ôm eo của nàng an ủi, trong mắt cung chiêu không nói thành lời.

(*) Độc phụ: người phụ nữ độc ác

Độc phụ, nghe nói như thế Tiêu Hoài Cẩn nở nụ cười, giống như trào phúng, giống như cười khổ, hóa ra thành hôn ba năm, nàng trong mắt hắn bất quá chỉ là một độc phụ, trái tim như bị đao hung hãn khoét một lỗ.

“Vì sao, vì sao đối xử với ta như vậy?” Tiêu Hoài Cẩn chất vấn nói, thanh âm khàn khàn, đôi mắt đầy đau đớn.

Một người là muội muội thân thiết, một người là phu quân nàng yêu nhất, nhưng hôm nay hai người lại đối xử với nàng như vậy, Tiêu Hoài Cẩn thật sự không rõ nàng đã làm sai cái gì.

Tiêu Hoài Ninh đưa bốn người vô cốt ngọc thủ nhu nhược kia, trào phúng nhìn Tiêu Hoài Cẩn.

“Người trong lòng Vương gia là ta, vị trí Việt vương phi vốn là của ta, nếu không phải Thái hậu thiên vị người, người cho là Vương gia sẽ lấy người sao?”

Ánh mắt Tiêu Hoài Cẩn trừng rất lớn, giống như không thể tin được việc này, đưa tay chỉ vào Tiêu Hoài Ninh, một chữ cũng không nói nên lời, đau đớn kịch liệt kéo tới, lưng lay sắp đổ rớt cục có gì đó rời khỏi thân thể.

“Không.....” Tiếng thét chói tai cả kinh tới chìm ở bên ngoài vỗ cánh bay đi.

Một người phủ Việt vương bị bỏ rơi trong viện thỉnh thoảng truyền tới từng trận tanh hôi, những nha hoàn đi ngang qua đều bị mũi mà đi, thậm chí xui xẻo, nếu không phải hôm nay có lệnh, các nàng mới không bước vào căn nhà này.

“Két” một tiếng, cửa phòng được mở ra, nhìn trong phòng một cái không sót, ngoại trừ vài món vật dụng cũ nát, không có cái khác.

Động tĩnh quá lớn, người trên giường chậm rãi mở mắt, chỉ thấy một nhóm nha hoàn như sao vây quanh trăng vây quanh Tiêu Hoài Ninh đi vào trong phòng, Tiêu Hoài Ninh nhũn mảy, lập tức có nha hoàn tay cầm đàn hương khu vị.

“Ha ha, mấy ngày không thấy, tỷ tỷ sao lại trở thành bộ dạng này?”

Ngày ấy sau khi sanh non, Tiêu Hoài Cẩn đại nạn không chết, Việt vương ra lệnh nhốt nàng vào trong phòng, tuyên bố với người bên ngoài Tiêu Hoài Cẩn xảy thai bị đá kích quá lớn, tinh thần bất thường, nói là tịnh dưỡng, kỳ thực **.

Đến nay hai tháng, đừng nói đại phu, ngay cả nha hoàn cũng không có, bản thân lại không thể cử động, đành phải nằm trên giường, rất lâu rồi không có tắm rửa, toàn thân sớm đã tanh hôi không ngớt, mỗi lần nha hoàn mang đồ ăn đến rồi đi ngay, nói là đồ ăn, cũng không phải tàn canh lãnh chích, vài ngày gần đây tàn canh lãnh chích cũng không có.

Lúc này Tiêu Hoài Cẩn như da bọc xương, đôi mắt hõm sâu, giống như ác quỷ đến từ địa ngục.

Mà Tiêu Hoài Ninh trang điểm xinh đẹp, gương mặt vốn khuynh quốc khuynh thành hôm nay lại khác, làm cho người khác không thể nhìn gần. Trên người y phục đồ thẩm mỹ phượng khăn quàng giá y, phía trên thêu phượng hoàng tinh xảo, eo thon không thừa một li, so với trước kia khi nàng gả cho Việt vương hi phục càng thêm hoa mỹ.

Đây rõ ràng là y phục Thái tử phi xuất giá, chẳng lẽ nàng còn chưa chết, mà bọn họ đã khăn trương như thế sao?

“Hôm nay muội muội tới là nói cho tỷ tỷ biết một chuyện, một tháng trước, Vương gia, à không, nay là Thái tử, Thái tử đã dâng tấu chương tỷ tỷ vì xảy thai uất ức thành bệnh, nên đã qua đời.”

Nghe nói như thế, Tiêu Hoài Cẩn nắm chặt đệm giường, rồi sau đó lại buông ra, “Các người đây là khi quân, bệ hạ biết sẽ không tha cho các người.” Giọng nói mang theo khàn khàn, không giống như trước đây dễ nghe động lòng người.

Tiêu Hoài Ninh thân nhiên cười cười, “Tỷ tỷ nói không sai, nếu như tỷ còn sống tất nhiên là khi quân, nhưng nếu như tỷ chết rồi?”

“Người muốn giết ta?” Tiêu Hoài Cẩn gọn sóng không sợ hãi hỏi, giống như đã biết sẽ có một ngày như thế.

“Tỷ tỷ nói đùa, hôm nay muội muội cùng Vương gia đại hôn chỉ hỉ, không đành lòng tỷ tỷ hui quạnh lẻ loi một mình, đặc biệt đưa tới vài người, hi vọng tỷ tỷ thích.”

Tiêu Hoài Ninh vỗ vỗ tay, một nha hoàn y phục màu phấn đi tới, nắm tên ăn mày đi theo phía sau, quần áo tả tơi, tặc mi thử mặt (*), cả người hôi thối, trong đó có một người chảy nước miếng, ghé tòm nói không nên lời.

(*) Long mày kẻ trộm gương mặt con chuột

Tiêu Hoài Ninh hải lòng nhìn hoảng sợ trong mắt Tiêu Hoài Cẩn, “Hôm nay nàng ấy là của các người.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Tên ăn mày chớp chớp mắt nhìn Tiêu Hoài Cẩn, mặc dù lúc này Tiêu Hoài Cẩn xấu xí không chịu nổi, nhưng mà bình thường ngay cả nữ nhân cũng không nhìn thấy đối với ăn mày mà nói, không thể nghĩ ngờ là hấp dẫn cực lớn.

Tiêu Hoài Cẩn trong lòng run sợ nhìn bọn họ, trong đó một tên ăn mày chà xát bàn tay dơ bẩn, miệng nuốt nước miếng, đi về phía Tiêu Hoài Cẩn.

“Không, không, không được lại đây.....”

Một tên ăn mày cầm một khối vải bố nhét vào miệng Tiêu Hoài Cẩn, tay ngắn đầy mỡ chạy trên thân Tiêu Hoài Cẩn, nàng vạn phần khuất nhục, vài tên ăn mày bên cạnh thấy thế, cũng đi lên bắt đầu sờ soạng.

“Xoẹt” y phục bị xé rách, Tiêu Hoài Cẩn như một khúc gỗ dễ mặc cho bọn họ phát tiết, sau một ngày một đêm hung ác này mới kết thúc.

Trên giường, Tiêu Hoài Cẩn thân vô phiền luông (*), trên người đầy chất lỏng đục ngầu, hạ thân đã rách tả tơi, chảy máu không ngừng, ánh mắt Tiêu Hoài Cẩn trống rỗng nhìn trần nhà, nhưng không rơi một giọt nước mắt.

(*) Không một mảnh vải che thân

Không biết qua bao lâu, cửa phòng lại được mở ra, một người phụ nữ lớn tuổi còng lưng cầm một cái bát đi đến, nhìn hết thấy trong phòng trong mắt hiện lên vẻ không đành lòng, nhưng rất nhanh biến mất không thấy.

Bà ta tới gần bên cạnh, cầm chén thuốc đổ vào trong miệng Tiêu Hoài Cẩn, nàng bị cưỡng bạo, lại mấy ngày không ăn cơm, đã không còn sức lực, ngay cả giấy giụa cũng không, thuốc chảy vào yết hầu.

Tiêu Hoài Cẩn chỉ cảm thấy cả đời nàng vô cùng thất bại, nhất thời thông minh, một đời hồ đồ, sai lầm khi lấy một con sói làm phu quân, nếu sống lại một lần nữa, người lừa dối nàng, hại nàng nợ máu trả bằng máu.

Tất cả trước mắt dần dần mơ hồ, hai tay nắm chặt buồng xuống bên giường, trong tay có gì đó rơi xuống mặt đất, mặc dù cực kỳ dơ bẩn, nhưng mơ hồ nhìn ra là quần áo trẻ con chưa hoàn thành, hoa văn phía trên chỉ thiếu một nửa.

Đêm đó, trong kinh có một trận mưa to hiếm thấy, mưa liên tục ba ngày ba đêm, vô số dân chúng trôi dạt khắp nơi, tiếng dân chúng oán than khắp trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Trùng sinh

Đại Hạ Minh Khai năm thứ 15, giữa hè nóng bức.

Đã rất lâu chưa gặp được cam lâm thiên không (*) mây đen kéo tới, chớp mắt bầu trời bao phủ một màu đen, tất cả mọi người đều nhìn lên khoảng không trên bầu trời, khẩn cầu ông trời cho mưa xuống. Đột nhiên cuồng phong gào thét, xa xa tia chớp như một con rồng màu bạc bay lượn giữa đám mây, “Ầm” tiếng sấm vang lên, chấn động khiến lỗ tai mọi người tê dại.

(*) Cam lâm thiên không: bầu trời hạn hán lâu ngày gặp cơn mưa rào.

Bên trong Kiềm Gia viện Định quốc Hầu phủ, giường hoa gỗ cây sồi, một đôi tay mềm mại như ngọc từ bên trong màn duỗi ra bên ngoài, chậm rãi đứng dậy nhìn toàn bộ gian phòng.

Hoa cúc quả là nổi liền ba chạn thức ăn, bốn tấm bình phong cây đào, cái bàn gỗ từ đàn góc bệ, bình hoa sen màu xanh ngọc.....

Về mặt Tiêu Hoài Cẩn mờ mịt, miệng khẽ nhếch, trong mắt đầy vẻ khiếp sợ, đây, đây rõ ràng là khuê phòng lúc nàng chưa xuất giá!

Cúi đầu nhìn hai tay, do một lần ngoài ý muốn trên mu bàn tay có một vết xước vô cùng xấu xí, mà hai tay bóng loáng như ngọc, ngay cả lỗ kim cũng không có, nhìn qua giống như bàn tay trẻ em, trong lòng cả kinh. Không kịp mang giày liền chạy xuống giường, cầm lấy gương đồng trước bàn trang điểm, trong gương hiện ra gương mặt Tiêu Hoài Cẩn quen thuộc nhất.

Một khuôn mặt trái xoan lớn bằng hai bàn tay, làn da như bạch ngọc hảo hạng thông thường tinh tế bóng loáng, lông mày lá liễu không vẽ nhưng rất đẹp, mũi cao thẳng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không điểm mà đỏ, gương mặt không nói là khuynh quốc khuynh thành, nhưng làm cho người ta cảm thấy thoải mái bội phần, nhất là đôi mắt, đen nhánh mà thâm thúy, làm cho người ta nhìn không được mà muốn sa vào trong đó.

Trong lòng Tiêu Hoài Cẩn hết sức kinh hãi, đây rõ ràng là bộ dáng lúc nàng mười ba mười bốn tuổi, không phải nàng đã chết rồi sao?

“Két...” Thanh âm của cửa phòng mở ra truyền đến, Tiêu Hoài Cẩn vội vàng xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy một bóng người đi tới, đầu chải thành hai búi tóc, hai bên đều cài một đóa hoa lụa màu hồng nhạt, trên tai đeo một đôi hoa tai trăn châu cõ hạt gạo, khuôn mặt trắng nõn, lúc này dung mạo còn chưa hết vẻ ngây thơ, trên thân mặc xiêm y hồng nhạt, dưới mặc một cái váy màu vàng hơi đỏ, nếu không phải Lục La thì còn là ai.

Dáng vẻ Lục La chết thảm hiện lên ở trước mắt, Tiêu Hoài Cẩn nhìn không được nước mắt ướt cả đôi mắt.

“Lục La, đều là ta hại chết muội, ta thực xin lỗi muội.”

Lục La nhủ mảy, “** nói nhầm cái gì thế, cái gì chết với không chết, chẳng lẽ bị bệnh.” Nói xong đưa tay đặt lên trên trán Tiêu Hoài Cẩn.

Cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay của Lục La, trái tim Tiêu Hoài Cẩn đập thành thịch, lén lút véo mình một cái, cảm thấy đau đớn, nước mắt cũng không ngừng được chảy ra ngoài, sống lại.

Lục La thấy Tiêu Hoài Cẩn rơi lệ, nháy mắt tay chân luống cuống, “** có phải có chỗ nào không thoải mái? Nô tỳ đi tìm đại phu.” Nói xong rồi muốn chạy ra ngoài.

Tiêu Hoài Cẩn vội vàng gọi nàng lại, “Lục La, ta không sao, chỉ là vừa rồi gặp ác mộng.”

Lục La nghi ngờ nhìn Tiêu Hoài Cẩn, thấy Tiêu Hoài Cẩn lời thề son sắt gật đầu, mới yên tâm.

“Lục La bây giờ là giờ nào.” Tiêu Hoài Cẩn gấp gáp muốn biết bây giờ là lúc nào.

Lục La không rõ nguyên do, bật thốt lên nói, “Bây giờ còn chưa tới giờ mẹo, một lát Lão phu nhân từ Pháp Hoa tự trở về, nếu không ** ngủ tiếp một chút nữa đi.”

Nghe nói như thế, trong lòng Tiêu Hoài Cẩn xôn xao, thân thể mờ mờ ảo ảo đang run rẩy, nếu vừa rồi còn hoài nghi, bây giờ xác định mình thật sự sống lại, trở về thời điểm mười bốn tuổi khi Lão phu nhân cầu phúc ở Phúc Hoa tự trở về.

Kim nén sự vui mừng như điên ở trong lòng, chậm rãi nói, “Không ngủ được, một lát là đến giờ mẹo, không ngủ.” Trong giọng nói mang theo một phần kích động.

Tiêu Hoài Cẩn nhìn mọi thứ đều quen thuộc, chẳng biết tại sao đột nhiên ánh mắt có chút nặng nề, buồn ngủ, Tiêu Hoài Cẩn qua sợ hãi, vội vàng đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, một trận gió lạnh thổi vào trước mặt, qua đi cảm giác buồn ngủ.

Mùi trong phòng chậm rãi biến mất hầu như không còn, trong đầu hoàn toàn tỉnh táo lại, Tiêu Hoài Cẩn cẩn thận nhìn quanh trong phòng, ánh mắt lướt qua một vật, nhướng mày, hình như nghĩ tới điều gì.

“Cầm nó tới đây.”

Ánh mắt Lục La theo phương hướng ngón tay Tiêu Hoài Cẩn, chỉ thấy một cái lư hương từ sa (*) Quan Âm đặt ở trên bàn, khói trong lư hương bay ra mang theo hương thơm, sương khói lượn lờ.

(*) Từ sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt rất cao, sau khi nung có màu nâu đỏ tím đen. Chủ yếu làm dụng cụ pha trà.

Lục La bung lư hương lên, quan sát một lượt, nhưng cũng không phát hiện ra cái gì, về mặt không khỏi mang theo nghi hoặc.

Tiêu Hoài Cẩn nhận lấy lư hương, ngửi ngửi, ánh mắt tối sầm lại, “Hương này do ai đốt.”

“Là muội, ** làm sao vậy, hương này có vấn đề?” Lục La khẩn trương nhìn Tiêu Hoài Cẩn, sợ mình làm sai cái gì rồi.

“Trong này có miyao (*).” Ngửi khí không buồn không vui, về mặt kỳ quái.

(*) Miyao cũng không biết là cái gì nữa, trong bản raw viết y như vậy.

Trong lòng Lục La cả kinh, bùm quỳ rạp xuống đất, “**, không phải muội, muội không nghĩ tới sẽ có miyao, thật không phải là muội, muội.....” Lục La nói năng lộn xộn, không biết vì sao trong huân hương lại có miyao.

“Ta biết không phải là muội.” Tiêu Hoài Cẩn ngắt lời Lục La, nếu ngay cả Lục La cũng không tin tưởng, trong phủ này không còn người có thể tin được.

“Lấy ra rồi xử lý đi, đừng để người khác phát hiện.”

“Vâng.” Lục La vui vẻ ra mặt, nhanh chóng đứng lên đi ra ngoài.

Tiêu Hoài Cẩn như có như không gõ lên ván cửa, suy tư về chuyện này, đột nhiên nghĩ đến lời nói Lục La vừa rồi, hôm nay là ngày Lão phu nhân trở về?

Thì ra là thế, Tiêu Hoài Cẩn cười lạnh một tiếng, tay bắt tri bắt giác ngừng lại.

Kiếp trước ngày này Lão phu nhân trở về, vốn nên ở ngoài cửa nghênh đón Lão phu nhân Tiêu Hoài Cẩn nhất thời ngủ bất tỉnh, Lão phu nhân giận tím mặt, vốn không thích Tiêu Hoài Cẩn, hôm sau lại càng chán ghét. Ở trong phủ địa vị Tiêu Hoài Cẩn lại không bằng đại nha hoàn bình thường, cho dù là ai cũng có thể giẫm lên một cước, một đời người ở Kiềm Gia viện tự sinh tự diệt.

Trong mắt lộ vẻ trào phúng, bản thân chưa bao giờ cùng người khác tranh đoạt, thậm chí yên lặng sống hết một đời, thế nhưng không biết tại sao người khác luôn luôn không buông tha cho nàng.

Hai tay vuốt ve bụng bằng phẳng, trong mắt tỏa ra yêu thương, một lát, trở nên lạnh thấu xương.

Hạ Cảnh Văn, Tiêu Hoài Ninh..... Nợ của ta, hại ta, cả đời này ta sẽ trả lại toàn bộ, cả đời này ta sẽ không để mặc người khác ức hiếp chém giết nữa.

Sau khi Lục La trở lại thấy được một hình ảnh như thế này, Tiêu Hoài Cẩn đứng trước cửa sổ, tóc rối tung, gương mặt dữ tợn, giống như ác quỷ đến từ địa ngục, có chút vô ý sẽ bị xé rách, rõ ràng là giữa hè, nhưng Lục La cảm thấy như ở trong hầm băng, thân thể không tự chủ được rung mình một cái.

“Tiểu..... Tỷ..... Muội.....” Lục La vừa run lấy bầy vừa nói, thấy ánh mắt Tiêu Hoài Cẩn liếc qua, hô hấp bị kiềm lại.

“Vật đó xử lý tốt rồi chứ?” Âm thanh lạnh như băng vang lên kéo tâm tư Lục La lại.

“** yên tâm, xử lý tốt, sẽ không để cho người khác phát hiện.” Lục La thận trọng trả lời, sợ mình chọc giận Tiêu Hoài Cẩn.

“Ừ.” Tiêu Hoài Cẩn không thèm để ý gật đầu.

Về mặt Lục La rồi rầm, hai tay nắm lấy góc y phục, hình như muốn nói cái gì nhưng lại không dám nói.

Tiêu Hoài Cẩn nhìn thoáng qua Lục La, hơi hơi nhú mày, “Muốn nói cái gì thì cứ nói đi.”

Lục La buông lỏng nắm tay ra, thở ra một hơi, trấn định tâm trạng, “** làm sao tiểu thư biết trong lư hương có miyao?” Nói xong thấp thỏm không yên nhìn Tiêu Hoài Cẩn.

Kiếp trước thì Tiêu Hoài Cẩn còn hoài nghi, giấc ngủ của mình luôn rất cạn, ngày đó lại ngủ như chết, thế nhưng ngay cả Lục La cũng không đánh thức nàng được, như vậy chỉ có thể là bị hạ được, nàng không nghĩ ra.

Mà vừa rồi tất cả mọi thứ trong phòng đều bình thường, ngoại trừ lư hương này, nàng rất thích mùi hương thanh nhã thoang thoảng, nhưng hôm nay mùi thơm so với trước kia nồng hơn.

Nếu là trước kia, chắc chắn nàng không ngủ ra được, nhưng sau khi gả cho Hạ Cảnh Văn, bị người khác hạ mê hương một lần, thiếu chút nữa bị hại chết, từ đó nhạy mùi hương hơn rất nhiều, nhưng ngày đó nàng không có ý định tố giác, sợ Lục La lo lắng.

Tiêu Hoài Cẩn không nói gì, vẫy tay với Lục La, trong lòng Lục La nghi hoặc, vẫn không khỏi tự chủ bước lên. Tiêu Hoài Cẩn đột nhiên cầm đôi tay Lục La, Lục La sợ hãi muốn giãy ra, Tiêu Hoài Cẩn cũng không cho nàng cơ hội, ánh mắt nghiêm túc.

“Lục La, muội vẫn luôn đối với ta bất ly bất khí, tấm lòng chân thành, điều đó ta cũng biết, nay trong phủ mọi người đều hận không thể giết chết ta, ta cũng sẽ không ngồi chờ chết, nếu muội muốn rời đi, ta sẽ tìm cách để cho muội rời đi, cho muội từ nay về sau không lo cơm áo.”

Lục La nhất thời ngớ ra, quên phía giãy tay, trở tay cầm đôi tay Tiêu Hoài Cẩn, vội vàng nói, “Dù thế nào nô tỳ cũng không đi, nô tỳ là ** nha hoàn, sau này ** đi đâu, Lục La ở chỗ nào.”

Tiêu Hoài Cẩn ánh mắt phức tạp, “Lục La, nếu muội theo ta muội sẽ chết, muội nghĩ kỹ chưa?”

“Nếu lúc trước không phải ** thương xót nô tỳ, nô tỳ đã chết đói rồi, hiện tại ** gặp nạn, nô tỳ làm sao có thể bỏ mặc **, sau này cho dù ** muốn làm cái gì, nô tỳ đều cùng **, cho dù chết, Lục La cũng phải vì ** mà chết.” Về mặt Lục La quật cường, bất tri bất giác nắm chặt hai tay.

Một giọt nước mắt từ hốc mắt rơi xuống, rơi lên trên tay Lục La, rõ ràng là nước mắt lạnh như băng, Lục La lại cảm thấy như dòng nước ấm nóng hồi.

Miệng Tiêu Hoài Cẩn ừ ừ, nhưng cái gì cũng nói không nên lời, Lục La lo lắng nhìn Tiêu Hoài Cẩn, thật sự sợ để cho cô rời đi, trên trán đổ một tầng mồ hôi mỏng.

Hồi lâu Tiêu Hoài Cẩn mới mở miệng nói, “Lục La, ta nhất định sẽ bảo vệ muội an toàn.”

Lục La nhìn ánh mắt kiên định của Tiêu Hoài Cẩn, trong lòng ấm áp.

“Vâng, Lục La tin tưởng **, Lục La cũng sẽ bảo vệ **.” Lục La trịnh trọng nói.

Tiêu Hoài Cẩn dùng sức gật đầu, nàng thề cả đời này tuyệt đối sẽ không để Lục La chết thảm.

Hình như nghĩ tới điều gì, Tiêu Hoài Cẩn ngồi trước bàn đọc sách, cầm bút, hồi lâu mới dừng lại, để cây viết trong tay xuống, cầm lấy tờ giấy nét bút chưa khô, nhìn kỹ một lần, xác định không có thiếu sót, đột nhiên nường mảy, không thể ngờ lại có thể quên chuyện quan trọng nhất.

Mặc dù chữ nường không xấu, nhưng một vài năm sau là không thể so sánh, nếu để người khác thấy chữ viết mình như vậy, sẽ khiến người khác hoài nghi, xem ra, sau này phải từ từ thay đổi chữ viết.

Lúc sau nét bút trên giấy đã khô, Tiêu Hoài Cẩn đặt vào hộp trang sức trên giường, ngoại trừ nường ra, không có ai mở ra, chữ viết trên giấy là chuyện sẽ xảy ra trong mấy năm sau, và chuyện lớn nhỏ xảy ra trong Định quốc Hầu phủ, lớn nhỏ không bỏ sót.

Bất tri bất giác đã đến giờ mẹo, đợi đi đợi lại cũng không thấy nha hoàn đến hầu hạ, Lục La vừa muốn đi tìm người, nhưng Tiêu Hoài Cẩn ngăn nường lại, Lục La đành phải vội đi múc nước cho Tiêu Hoài Cẩn rửa mặt, một lát sửa soạn xong, Tiêu Hoài Cẩn mang theo Lục La đi ra sân trước.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3: Lần đầu gặp mẹ kế.

Editor: Thanh Xuân 430

Ban đầu Đại Hạ quốc ổn định, hoàng đế tiền triều ngu xuẩn vô đạo, thiên hạ ** tranh bá, tổ tiên Tiêu thị là Tiêu Dao đã sớm nhìn xa trông rộng, đi nương nhờ bộ tộc Hạ thị lúc ấy thực lực còn hơi yếu. Cũng trong lúc đó chủ nhân Hạ thị Hạ Tần xưng huynh gọi đệ, đúng như Tiêu Dao dự liệu (*), Hạ Tần lật đổ tiền triều, thiên hạ đông lớn, thành lập Đại Hạ, thay đổi quốc hiệu ban đầu, lịch sử ghi lại ban đầu danh hiệu là Đại Đế.

(*) Dự liệu: đoán trước

Sau khi lập quốc hoàng đế phong thưởng cho các công thần có công, Tiêu Dao được phong làm Định Quốc công, ba đời cha truyền con nối không giáng, bởi vì có quan hệ không nhỏ với hoàng đế đương triều, lúc đó danh tiếng phủ Định Quốc công không ai bằng.

Nhưng do di chứng trên chiến trường để lại, thân thể đã sớm suy sụp, không quá mấy năm, lão quốc công Tiêu Dao qua đời. Con trưởng Tiêu Tần kế thừa gia nghiệp, đáng tiếc là một người không nên thân, ý vào chiến công của Định Quốc công, không muốn phát triển, chỉ biết tiêu xài phung phí. Sinh hạ con trai cũng như thế, cũng chính là tổ phụ (*) của Tiêu Hoài Cẩn – Tiêu Khoan.

(*) Tổ phụ: Ông nội.

Tiêu Khoan so với Tiêu Tần chỉ có hơn chứ không có kém, sau khi tiếp nhận phủ Định Quốc công cả ngày chỉ biết ăn chơi đàng điếm, tiêu tiền như nước, thế thiếp một người tiếp một người khiêng vào trong phủ, phủ quốc công lớn như thế vì thế mà cứ suy bại dần, đến mức phải thu hồi lại tước vị. Phụ thân Tiêu Hoài Cẩn – Tiêu Minh Viễn từ nhỏ tư chất hơn người, tài hao hơn người, thậm chí nhận được nhiều ân sủng của vua, sau đó Tiêu Minh Viễn kế thừa phủ Định Quốc công, từ Định Quốc công bị hạ xuống thành Định Quốc hầu, nhưng rất khó khôi phục lại tước vị như trước kia.

Ngoài Tiêu Minh Viễn phụ thân Tiêu Hoài Cẩn ra lão phu nhân còn sinh một đứa con trai, Tiêu Minh Hòa, do chưa ở riêng, mỗi người hai nhà đều ở trong Định Quốc hầu phủ, Tiêu Minh Viễn là Định Quốc hầu, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ đều do Trương Thục Tuệ làm chủ, là chủ mẫu đương gia phủ Định Quốc hầu, có em dâu Mục Anh ở bên cạnh trợ giúp.

Năm đó mẫu thân Tiêu Hoài Cẩn khi sinh Tiêu Hoài Cẩn vì khó sinh mà chết, ba tháng áo đại tang vừa qua, Tiêu Minh Viễn ngay lập tức cưới Trương

Thực Tuệ vào cửa, chỉ trong một năm rưỡi Trương Thực Tuệ đã hạ sinh một đôi long phụng thai, Tiêu Hoài An và Tiêu Hoài Ninh, từ đó địa vị trong phủ được củng cố.

Lúc Tiêu Hoài Cẩn đến, mọi người trong phủ đã đến đầy đủ, ánh mắt nhìn Tiêu Hoài Cẩn hoặc trào phúng hoặc tò mò.

Tiêu Hoài Cẩn không để ý đến chuyện đó, lập tức tới chỗ Trương Thực Tuệ đứng, cách một thước giậm chân, cúi người thỉnh an.

“Thỉnh an mẫu thân.”

Dứt lời, ngẩng đầu nhìn Trương Thực Tuệ, mặc dù Trương Thực Tuệ đã hơn ba mươi, nhưng vì bảo dưỡng tốt, nhìn như mới hai mươi tám tuổi, hai hàng lông mày lá liễu, mắt phượng, đầu đội trọn bộ trang sức Hồng Bảo thạch (*), chuỗi vòng ngọc, toàn thân một màu đỏ thắm hoa văn gây như ý tượng trưng cho chính thất, bên hông đeo ngọc bội, chất lượng vô cùng tốt, nhìn giá xa xỉ.

(*) Hồng Bảo Thạch: đá hồng ngọc hay còn gọi là ruby.

Trương Thực Tuệ trong lòng sùng sốt, thường ngày Tiêu Hoài Cẩn đều gọi bà là di nương, hôm nay lại đổi thành mẫu thân, lòng đầy nghi hoặc, nhưng trên mặt không biểu hiện gì ra ngoài.

Nhưng nhìn trong mắt Tiêu Hoài Cẩn lộ ra loại tình cảm như trẻ con quần quýt cha mẹ đi tới phía trước, không giống làm bộ, Trương Thực Tuệ vốn chán ghét Tiêu Hoài Cẩn kêu mình là di nương, hiện tại Tiêu Hoài Cẩn tự đổi cách xưng hô, bà cũng biết thời biết thế vui vẻ.

Trương Thực Tuệ bước lên kéo tay Tiêu Hoài Cẩn, giọng điệu yêu thương, “Hoài Cẩn đến đây, tối hôm qua ngủ ngon giấc không? Lão phu nhân một lát nữa mới tới, sao không ngủ thêm một lát?”

Ở trước mặt người ngoài, Trương Thực Tuệ vẫn tỏ ra nhìn kỹ Tiêu Hoài Cẩn vì đã tới, cũng không lộ ra sơ hở.

Tiêu Hoài Cẩn thần nhiên cười, “Ngủ rất ngon, mẫu thân không cần lo lắng.” Trong giọng nói lộ ra sự ỷ lại.

“Bây giờ trời đang nóng, có thiếu cái gì sai người đến báo cho mẫu thân, mẫu thân chuẩn bị cho con.”

“Cảm ơn mẫu thân, trong phủ mẫu thân ngày đêm làm lụng vất vả, còn lo lắng cho con, con thật sự không biết nên báo đáp mẫu thân như thế nào.”

“Đưa ngọc, ta là mẫu thân con, đâu có mẫu thân nào cần được con mình báo đáp chứ.”

Trong lòng Tiêu Hoài Cẩn cười lạnh một tiếng, con của mình? Không cần báo đáp? Nếu thật sự là như vậy, kiếp trước đối với mình vừa làm cái này lại vừa tính cái kia thì tính là gì?

Nhưng không sao, sau này ta sẽ không ngồi chờ chết, ta chịu bao nhiêu đau khổ thì sẽ trả lại cho người gấp trăm nghìn lần, chỉ hy vọng người có thể chịu đựng được, không để cho ta thất vọng, trong lòng nghĩ như thế, trên mặt lại cười càng thêm sáng lạn, một hàm răng trắng tinh dưới ánh mặt trời lại có một cảm giác lạnh lẽo.

“Đại tẩu và Hoài Cẩn đúng là ‘mẹ con tình thâm’, nếu không biết còn tưởng rằng Hoài Cẩn là do tỷ sinh.”

Giọng nói truyền vào tai, đặc biệt nhấn mạnh ‘mẹ con tình thâm’.

Người nói chuyện là nhị phu nhân Mục Anh, nhị thúc mẫu Tiêu Hoài Cẩn, Mục Anh nhìn hai người, cảm quát che miệng cười, trong mắt tràn đầy giọng mỉa mai.

Ở đây nên nhắc tới là Định quốc hầu bên trong vẫn không gọi Tiêu Minh Viễn là Hầu gia, mà là đại gia, bàn theo thứ tự thôi, Tiêu Minh Hòa là nhị gia, từng phu nhân cũng vậy. Về phần ** đồng lứa thiếu gia này, sắp xếp vị trí nam nữ tách biệt, không ảnh hưởng với nhau, mà Tiêu Hoài Cẩn đứng hàng thứ hai, nghe nói sắp xếp vị trí này là lão phu nhân đề nghị.

Trong lòng Tiêu Hoài Cẩn cười lạnh một tiếng, “Mẹ con tình thâm?” Chẳng qua để cho người ngoài xem thôi, một ngày nào đó tự tay ta sẽ kéo mặt nạ giả nhân giả nghĩa này xuống, đến lúc đó nhất định rất đáng mong đợi, nghĩ đến đây, Tiêu Hoài Cẩn cảm thấy máu trong người sôi trào lên, ở trong cơ thể kêu gào.

Nhưng trên mặt lộ ra vẻ cảm động và ỷ lại, tình cảm tôn kính không thể nói thành lời, “Nhị thúc mẫu nói rất đúng, tất nhiên mẫu thân đối đãi con như con gái ruột.”

“Con đưa nhỏ này, con là con của mẫu thân, đương nhiên mẫu thân đối đãi tốt với con.”

Trương Thực Tuệ nói xong không quên nghiêng người liếc Mục thị một cái, trong mắt lộ vẻ đắc ý, Tiêu Hoài Cẩn vụng về như thế, chỉ cần cho một chút lợi ích thì đã không thua, như vậy cũng tốt, kẻ ngu dốt sao có thể bằng người thông minh nên để đối phó hơn.

Mục thị bất bình tức giận, thầm hận Tiêu Hoài Cẩn không chịu tranh giành, cố chấp cầm cay quạt trên tay dùng sức, đầu ngón tay mờ mờ ảo ảo trở nên trắng, những người khác tập mãi thành quen, cũng đều giữ im lặng.

Vì lần này Mục thị làm ầm ĩ, trong lòng nghi hoặc đảo mắt xung quanh, Trương Thực Tuệ vừa lòng gật đầu, vừa vặn thấy nha hoàn bẩm báo nhóm người

lão phu nhân sắp đến, Tiêu Hoài Cẩn không dấu vết rút tay ra, nhìn bên cạnh đi tới.

Trương Thục Tuệ không nhìn ra Tiêu Hoài Cẩn khác thường, dẫn mọi người đến cổng lớn, một lát sau, xe ngựa lão phu nhân khoan thai đi tới.

Một chiếc xe ngựa mái vòm cỡ trung dừng trước mặt mọi người, một con ngựa lớn màu đỏ thẫm không tạp sắc, thân xe bằng gỗ lim, mặt xe khắc đủ loại hoa văn, được khảm hồng ngọc bích (hồng ngọc + ngọc bích), trên có khắc chữ Định Quốc hầu phủ, bên cạnh cắm cờ hiệu Định Quốc hầu phủ.

Hạ nhân sắp xếp ổn định đi phía sau, màn xe màu xanh thẫm nhấc lên một góc, đầu tiên là nha hoàn có hai búi tóc, đầu đội hai đóa hoa bằng lụa xinh đẹp, nha hoàn mặc áo hồng nhạt váy hoa bước xuống xe đầu tiên, cánh tay nâng lên, trong xe ngawuj vurun ra một cánh tay già nua, khoát lên trên tay nha hoàn, từ trên xe ngựa đi xuống, đứng là lão phu nhân Liễu thị.

Lão phu nhân có cái trán rộng, làn da có vẻ hơi lỏng, ánh mắt trong trẻo, mặc dù mặt lộ vẻ tang thương, vẫn có thể thấy được lúc trẻ tuổi nhất định là một tiểu mỹ nhân, mặc áo thiếu vạt chữ bằng sợi tơ vàng, bên dưới bộ váy lụa đồng bộ, trước ngực có một chuỗi tràng hạt bồ đề, tay đeo chuỗi sắp mặt, bước chân vững vàng, có thể thấy được thân thể cường tráng.

Trương Thục Tuệ dẫn theo mọi người cúi đầu hành lễ, cung nghênh lão phu nhân hồi phủ.

Mục thị lướt qua mọi người tiến lên kéo tay lão phu nhân, “Mẫu thân cuối cùng ngài đã trở về, nếu không, con đâu bằng lòng đến đón ngài.”

Trương thị chậm từng bước, lại không nói gì, mỉm cười đứng một bên, trong lòng âm thầm khinh thường, không biết xấu hổ, người lớn như vậy lại giống như cháu gái làm nũng với lão phu nhân.

Lão phu nhân cười ha ha, “Người rất hài lòng khi ta đi, người nghĩ sao khi ta trở về?”

“Thật oan quá, con dâu mỗi ngày đều ngóng trông ngài về, nhưng ngày cầu phúc chưa tới, trong lòng nôn nóng!” Mục thị như một cô gái nhỏ tuổi nói, vừa làm ra bộ khó khăn hai bề, lão phu nhân bị chọc cười ha ha.

Đúng lúc Trương thị mở miệng nói, “Mọi người trong phủ mỗi mắt chờ mong mẫu thân về từ lâu rồi, ngài đã trở về phận làm dâu như con cuối cùng cũng an tâm, Phật tổ phù hộ.”

Dứt lời nhìn tây phương hai tay chắp thành chữ thập, trong miệng lầm bầm nói, “Nam mô a di đà Phật.”

Lão phu nhân rất hưởng thụ cảm giác được người khác coi trọng, vui vẻ mở cờ trong bụng, kéo tay Trương thị liên tục nói chữ “Được”.

Mục thị hừ lạnh một tiếng, neho mắt một cái, một lần nữa trên mặt mang theo nụ cười.

“Mẫu thân đi đường vất vả, vào phủ nghỉ ngơi một chút đi.”

Lão phu nhân cười mỉm nhìn hai người, hôm nay Mục thị chải tóc búi như mây, tóc mai cài một bộ trâm hoa mai, một viên trân châu cỡ long nhãn ở ngay giữa trán, gương mặt nhỏ da trắng, nếu tách ngũ quan ra thì có gì hợp, như nếu hợp lại càng nhìn càng đẹp mắt, váy thêu trăm hồ điệp (*) màu bạc mặc trên cơ thể thon gọn nhỏ bé.

(*) Hồ điệp: bướm bướm

Ngày thường diện mạo hơi kém hôm nay Mục thị và Trương Thục Tuệ đứng một chỗ nhưng lại chẳng phân biệt được cao thấp, Trương Thục Tuệ cũng đã phát hiện ra điểm này, trong mắt u ám không rõ.

“Nhị đệ muội nói rất đúng, trước tiên mẫu thân vào phủ nghỉ ngơi đi.” Trương Thục Tuệ quan tâm nói.

Lão phu nhân gật đầu, Trương Mục hai bên đỡ lão phu nhân vào phủ, mọi người theo sát phía sau, Tiêu Hoài Cẩn yên lặng tiêu sái đi sau cùng, bất tri bất giác chỉ còn lại Lục La chủ tử hai người.

Đội Tiêu Hoài Cẩn đi tới thì mọi người đã rời đi, đại nha hoàn lão phu nhân Minh Châu đứng ở cửa. Minh Châu nhìn thấy Tiêu Hoài Cẩn đứng cuối cùng, trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc.

“Nhị **, lão phu nhân đi đường vất vả, đã nghỉ ngơi, các chủ tử khác đều đã trở về.”

Tiêu Hoài Cẩn kinh ngạc nhìn Minh Châu, hơn nửa ngày mới trở lại bình thường, cắn môi, lúc này mới mở miệng nói, “Cám ơn Minh Châu tỷ tỷ, tối nay muội sẽ trở lại thỉnh an tổ mẫu (*).” Nói xong nhếch miệng cười, xoay người rời đi.

(*) Tổ mẫu: bà nội.

“Nhị **” Tiêu Hoài Cẩn quay đầu nhìn Minh Châu, không rõ nguyên do.

Minh Châu nhìn bóng lưng Tiêu Hoài Cẩn, trong lòng thở dài, rõ ràng về mặt nhị ** mất mát lại muốn giả bộ dường như không có việc gì, khiến cho người ta nhìn không được muốn thương tiếc, nên nhìn không được gọi Tiêu Hoài Cẩn lại.

Minh Châu bình tĩnh lại tinh thần thư thái, lại cười nói, “Nhị **, lão phu nhân căn dặn tối nay dùng bữa tối ở Hạc Diên đường.”

“Đa tạ Minh Châu tỷ tỷ nói cho muội biết.” Xoay người dẫn Lục La rời đi.

Bóng dáng càng đi càng xa, cho đến biến mất không thấy Minh Châu mới hồi phục tinh thần lại. Trong lòng không khỏi thở dài, nhị ** cũng là một người số khổ, nếu có thể, dưới tình huống thích hợp mà không phản bội lão phu nhân có thể giúp đỡ nhị **.

Mà lúc này Tiêu Hoài Cẩn hoàn toàn không biết trong lúc vô tình bản thân có thêm một trợ thủ tạm thời đứng bên ngoài không hề cập tới.

Tiêu Hoài Cẩn và Lục La chậm rì rì quay về Kiềm Gia viện, ở ngoài Kiềm Gia viện, cửa mở toang, nhưng trong viện lại không có một người canh giữ, Lục La vừa định gọi người, chợt thấy ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Hoài Cẩn, lời nói bên miệng lại nuốt trở vào, đi theo phía sau Tiêu Hoài Cẩn tiến vào sân viện.

Lúc này nha hoàn trong Kiềm Gia viện tự tự một chỗ ngồi nói chuyện, người canh cổng cầm hạt dưa trong tay, vừa cắn hạt dưa, vừa nói chuyện với nha hoàn bên cạnh, vò hạt dưa nhả đầy trên mặt đất, thấy Tiêu Hoài Cẩn tiến vào cũng không dừng lại. Đang chơi đùa trêu chọc nha hoàn nhìn thoáng qua, cũng tiếp tục đùa giỡn, không có một chút ý định dừng lại.

Lục La thấy vẻ mặt u ám của Tiêu Hoài Cẩn, trong lòng thầm nghĩ không tốt.

Bởi vì Tiêu Hoài Cẩn không được sủng ái, ngay cả địa vị ở Kiềm Gia viện trong phủ cũng không cao, mặc dù ngoài mặt Trương thị đối xử rất tốt với Tiêu Hoài Cẩn, nhưng thật ra không hề quan tâm coi trọng Kiềm Gia viện.

Trong phủ ** mỗi người đều có một ma ma, hai nha hoàn nhất đẳng, bốn nha hoàn nhị đẳng, sáu nha hoàn tam đẳng, bảy tám người tạp dịch, con vợ cả ** gấp bội, nhưng trên thực tế Tiêu Hoài Cẩn chỉ có một ma ma, chỉ có Lục La là nha hoàn nhất đẳng, còn chắc chắn người tạp dịch, đều là người trong phủ khác không cần hoặc là làm chuyện sai trái bị giáng chức, có nhiều người nhưng không có một ai có thể sử dụng được.

Huống chi thường ngày không sai bảo hạ nhân, Tiêu Hoài Cẩn cũng từng nói qua với Trương thị, mỗi lần Trương thị đều răn dạy hạ nhân vài câu, cũng không xử phạt gì, mấy ngày sau hạ nhân trở lại như ban đầu, dần dà Tiêu Hoài Cẩn cũng không đi xing Trương thị giúp đỡ nữa.

Nay ngẫm lại chỉ sợ cũng là do Trương thị âm thầm xui khiến, nếu không chỉ dựa vào vài hạ nhân làm sao có ddue can đảm đứng đắn ** khoe sắc mặt.

Cả đời công việc nặng nhọc, nếu ngay cả Kiềm Gia viện nhỏ nhoi cũng quản lý không được, bản thân cũng quá vô dụng rồi, còn nói gì mà báo thù rửa hận nữa đây. Nghĩ đến đây, ánh mắt Tiêu Hoài Cẩn phát lạnh.

“Tất cả mọi người đến đại sảnh.”

Đột nhiên Tiêu Hoài Cẩn ra lệnh, mọi người sững sốt, nửa ngày không bình tĩnh lại được, một hồi lâu mới có người mở miệng nói, “*** có việc gì nói tại đây đi, hôm nay trời nắng độc ác quá mức, nếu không có việc gì, chúng tiểu nhân muốn luôn xuống nghỉ ngơi.”

Trong lời nói người nói chuyện cũng không nửa điểm tôn kính, cũng không từng hành lễ, những người khác cũng gật đầu phụ họa.

“Như thế nào? Nhị ** ta đây đã không sai bảo các ngươi được? Có lẽ nói một đám người muốn được làm chủ tử rồi?”

Nói xong nhìn về phía người mới nói xong, trong mắt không hề che giấu sát ý, người kia sững sốt, cảm thấy chính mình hình như không phải ở tam phục thiên (*), mà là ở trong băng thiên tuyết địa (**), trên trán đầy mồ hôi lạnh.

(*) Tam phục thiên: chỉ thời kỳ nóng nhất trong năm

(**) Băng thiên tuyết địa: băng tuyết tràn ngập trời đất.

“Nô..... Nô tỷ không dám.....”

Tiêu Hoài Cẩn không hề để ý đến nàng ta, nhấc chân vào nhà, ngay tức khắc hạ nhân kia thờ phào nhẹ nhõm, tâm tình khản trương khó có thể bình tĩnh lại, ánh mắt vừa rồi ** thật đáng sợ, kể từ đó, uể oải đi theo vào trong.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhớ tới vừa rồi ánh mắt Tiêu Hoài Cẩn lạnh như băng, không rét mà run, cũng không cam lòng đi tới đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 4: Giết gà dọa khỉ

Tiêu Hoài Cẩn ngồi ở vị trí chủ nhân, Lục La đưa lên một ly trà, nói là trà, thực ra cũng không có miếng lá trà hoàn chỉnh, nhưng mà có chút vụn trà. Kiếp trước sau khi trở thành Ngũ hoàng phi, Tiêu Hoài Cẩn đã từng uống rất nhiều loại trà ngon, đã sớm quên mất hương vị này, nay được uống lại, tâm tình cũng khác biệt, kiếp trước nhàn nhạt chịu đựng, kiếp này phải ngược dòng mà lên.

Tiêu Hoài Cẩn phát phát bọt trà nhấp một ngụm để nhuận yết hầu, nước trà ngọt lành chảy vào yết hầu, chỉ cảm thấy thể xác lẫn tinh thần đều dễ chịu, cảm chén trà đặt ở trong tay, ngẩng đầu liếc mắt nhìn từng gương mặt mỗi người.

Người liên can không biết Tiêu Hoài Cẩn muốn làm cái gì, trong lòng nghi hoặc, cùng người bên cạnh thì thầm với nhau, xì xào bàn tán, đôi mắt Tiêu Hoài Cẩn, nhưng trên mặt không có nửa điểm cung kính, chẳng qua chỉ có không kiên nhẫn.

Trong mắt Tiêu Hoài Cẩn chợt lóe nghiêm khắc, nhìn Lục La vẫy vẫy tay, Lục La gật đầu, sống lưng thẳng tắp đi đến trước mặt, về mặt mọi người lộ vẻ nghi hoặc, đều ngừng nói chuyện nhìn Lục La.

Lục La nhìn thoáng qua mọi người, lấy một tờ giấy từ trong ngực ra, giọng nói rõ ràng, “Vừa rồi ** nói mọi người đến đại sảnh, bây giờ bắt đầu điểm danh, điểm đến người nào thì người đó lên tiếng, hiện tại bắt đầu.”

Mọi người còn đang nghi hoặc, Lục La đã bắt đầu điểm danh.

“Nhà Đại Thành.”

“Có.” Trả lời là vợ của thủ vệ, vì gả cho Đại Thành viện trước, cho nên mọi người đều gọi nàng là nhà Đại Thành.

“Vương ma ma.” “Có.”

“Trương ma ma.” “Có” Thanh âm liên tiếp một hồi lâu mới xong.

“** đã điểm danh xong rồi, đây là danh sách những người chưa tới.” Lục La ddauw danh sách cho Tiêu Hoài Cẩn, Tiêu Hoài Cẩn nhìn thoáng qua rồi đặt lên trên bàn.

“Sự việc đột nhiên phát sinh, rất nhiều người chưa tới, bây giờ ta cho các người thời gian là một khắc, các người đi thông báo cho những người chưa tới, nếu không tới, tự gánh lấy hậu quả.” Nói xong bưng chén trà lên uống một ngụm, ăn hai cái bánh hoa quế, từ lúc rời giường vội vàng đi đón Lão phu nhân cho tới bây giờ Tiêu Hoài Cẩn vẫn chưa ăn gì, bụng đã kêu đói từ lâu, hiện tại đã tốt hơn một chút.

Vài hạ nhân xoay người đi ra ngoài, qua một khắc đồng hồ, hạ nhân lục tục quay lại, Tiêu Hoài Cẩn để bánh hoa quế xuống, thỏa mãn liếm môi, Lục La bước lên ghi tên những người mới tới.

“Còn có ai chưa tới?” Tiêu Hoài Cẩn lười biếng hỏi, ăn no rồi cảm thấy buồn ngủ.

“Còn có Lý ma ma.”

“Oh?” Trước mắt Tiêu Hoài Cẩn sáng ngời.

Lý ma ma do Trương thị đưa tới cho Tiêu Hoài Cẩn làm ma ma theo bên người, nói cho hay gọi là chỉ bảo Tiêu Hoài Cẩn, thật ra là theo dõi, thường ngày ý vào Trương thị, không ít lần cậy già lên mặt, Tiêu Hoài Cẩn không thích tranh cãi với người khác, đối với Lý ma ma mắt nhắm mắt mở, càng dung túng bà ta càng hung hăng càn quấy.

Nhưng mà dùng người này phủ đầu ra oai thì tốt hơn rất nhiều, khoe miệng Tiêu Hoài Cẩn cong lên, “Người đâu, đi ‘mời’ Lý ma ma đến cho ta.”

Nghe được lời nói của Tiêu Hoài Cẩn, những người còn lại thở phào nhẹ nhõm, không khỏi dương dương đắc ý, Lý ma ma là người của phu nhân, ** không dám tùy tiện đắc tội, bây giờ trong lời nói mời đến còn có thể lấy lòng hai bên.

Suy nghĩ đến đó, vài người tâm tình sục sôi muốn tranh nhau đi ‘mời’ Lý ma ma. Thiếu chút nữa mà đánh nhau một trận, Tiêu Hoài Cẩn tùy tiện chỉ một người, người được chỉ vui mừng hớn hờ đi ra ngoài, mấy người không được điểm ừ ừ đứng sang một bên.

Tiêu Hoài Cẩn cười lạnh một tiếng, đem vật cầm trong tay đổi một ly trà mới, Lý ma ma khoan thai chậm rãi đi tới, Lý ma ma thấy trong phòng một đồng người đứng, trong lòng nghi hoặc, không biết Tiêu Hoài Cẩn muốn làm cái gì.

Lý ma ma vẫn chưa hành lễ, mà đi thẳng tới trước mặt Tiêu Hoài Cẩn, “**, cô sai người gọi ta đến đây có chuyện gì, Cương nhi ta đang ngủ trưa đây.” Trong giọng nói lại lộ ra oán giận nồng đậm.

Tiêu Hoài Cẩn vui vẻ, hóa ra bản thân hấn tự ** xui xẻo nàng gọi đến cần phải có lý do?

Lý ma ma sinh ra tròn tròn mập mập, mặt trắng sạch sẽ, nụ cười vui vẻ, mặc một bộ áo bằng vải bông màu đỏ tươi kèm áo khoác nhỏ, dưới là quần màu xanh thẫm, toàn bộ tóc chải ở sau đầu, dùng một cây trâm cố định, trên tai đeo một hoa tai mạ vàng, cho dù ai gặp bà ấy đều cũng cảm thấy mặc mũi hiền lành, nhưng sau lưng thì làm không biết bao nhiêu chuyện ác.

Mấy năm trước Lý ma ma vừa vào Kiềm Gia viện, ý vào là người được Trương thị đưa tới, không ít lần khoa tay múa chân với Tiêu Hoài Cẩn, vì kính trọng Trương thị, Tiêu Hoài Cẩn cũng rộng lượng với Lý ma ma, kiềm chế ở mọi nơi, nhưng bà ta thấy thế lại đắc ý.

Trước kia có một tiểu nha hoàn chống đối bà ta hai câu, Lý ma ma trực tiếp cho người ở trong viện đánh chết nàng ấy, Tiêu Hoài Cẩn nhìn thấy bộ dạng chết thảm của tiểu nha hoàn kia, sợ tới mức sinh bệnh nặng, từ đó có chút sợ hãi Lý ma ma. Sau khi xuất giá không cần Lý ma ma làm của hồi môn, sau lại nghe bà ta được con trai ngoài phủ đón đi để an dưỡng tuổi già, rất vui sướng.

Nhưng hiện tại Tiêu Hoài Cẩn là người trở về từ quý môn quan, trước kia đã từng hại người của nàng một người cũng không tha, muốn bọn họ cũng tự mình nếm thử đau khổ mà nàng đã từng trải qua, một mình Lý ma ma còn chưa xem đủ.

“Thế nào? Ý của Lý ma ma là ta gọi bà tới còn phải thông báo cho bà biết trước?” Tiêu Hoài Cẩn cười nói, trong mắt lóe lên sát khí.

Lý ma ma cảm thấy giật mình, cảm giác, cảm thấy ánh mắt Tiêu Hoài Cẩn nhìn bà như như là đang nhìn người chết, nhìn kỹ lại, rõ ràng trên mặt Tiêu Hoài Cẩn hàm chứa ý cười, chẳng lẽ do mình bị hoa mắt? Lý ma ma than thở một câu.

Lập tức trên mặt tươi cười, “Nào có đạo lý nào như vậy, ngài là **, cần ta thì chỉ cần gọi một tiếng, ta sẽ lập tức tới ngay, nhưng mà hôm nay có chút khó chịu, đầu có chút choáng váng, nếu không có gì, trước hết ta lui xuống nghỉ ngơi.” Nói xong nụ cười biến mất, vẻ mặt trở nên không kiên nhẫn.

“Ha ha ha, ta chưa bao giờ biết ** ta đây còn chưa nghỉ ngơi, người đã muốn đi nghỉ ngơi trước, không bằng người tới đây làm chủ từ được đây.” Tiêu Hoài Cẩn mỉm cười nói, giọng điệu lạnh dần.

Thân thể Lý ma ma cứng ngắc một chút, mặt lộ vẻ xấu hổ, “Ta đây cũng là vì suy nghĩ cho **, ta...”

Tiêu Hoài Cẩn hất chén trà trên bàn ngã lăn dưới chân Lý ma ma, nước trà bắn tung tóe khắp người Lý ma ma, vài miếng vụn trà dính lên trên váy, nước trà nhỏ giọt trên mặt đất, Lý ma ma bị biến cố này làm cả kinh nửa ngày nói không ra lời, hạ nhân liên quan kinh ngạc há to miệng.

“Lý ma ma người thật to gan, ta gọi người tới thì người một mực từ chối, sau khi đến đây không hành lễ thì thôi, thân là hạ nhân lại tự xưng ta, không tự xưng nô tỳ, như thế nào, người muốn làm chủ từ? Hay là không để chủ từ như ta đây vào mắt, không để lão gia phu nhân vào mắt, không để lão phu nhân vào mắt?”

Lý ma ma ngơ ngác đứng, nuốt lời nói bên miệng trở vào, nhất thời không bình thường trở lại, bị Tiêu Hoài Cẩn một lần lại một lần ép hỏi, nháy mắt một cái giật mình.

“Ta không có... Không, lão nô không có ý này, cho dù lão nô có gan lớn bằng trời cũng không dám không để lão gia phu nhân, lão phu nhân vào mắt.”

“Ah, lão gia phu nhân, lão phu nhân người không dám không để vào mắt, ta đây thì người dám?” Tiêu Hoài Cẩn chất vấn nói, trong mắt bật ra sát khí.

Trong lòng Lý ma ma cả kinh, vội vàng giả thích, “Không phải như thế, lão nô... Lão nô...” Mồ hôi trên mặt chảy xuống, trên mặt đủ loại màu sắc, thoát nhìn trông rất buồn cười.

Tiêu Hoài Cẩn thu nụ cười lại, vẻ mặt ngưng trọng.

“Người đâu, Lý ma ma không hiểu tôn ti trật tự, kéo ra ngoài đánh hai mươi trượng.”

Bọn hạ nhân đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai dám động, Lý ma ma nghe thấy Tiêu Hoài Cẩn muốn đánh bà, trong lòng còn lo lắng, có thể thấy được không có ai nghe lời Tiêu Hoài Cẩn, không khỏi đắc ý đứng lên.

Tiêu Hoài Cẩn thấy Lý ma ma đắc ý vẻ mặt vênh vao, trong lòng cười lạnh không ngớt, “Thế nào, lời của ta cũng không nghe phải không? Hay là nói cần ta đi mời phu nhân đến đây?”

Mọi người nghe thấy lời nói của Tiêu Hoài Cẩn, cảm thấy sợ hãi, mặc dù sau lưng đại phu nhân đối xử Tiêu Hoài Cẩn không tốt, nhưng ngoài mặt nhất định sẽ làm, cho đánh hạ nhân, làm yên lòng Tiêu Hoài Cẩn, ngầm lại đều rất thỏa đáng, mà nếu như đại phu nhân thật sự đến đây, vì cho Tiêu Hoài Cẩn một công đạo, các nàng một người cũng chạy không thoát.

Bọn hạ nhân nhìn nhau, hai nữ tỳ tráng kiện ** đứng ở giữa đi ra, tới chỗ Lý ma ma.

Sắc mặt Tiêu Hoài Cẩn sâu kín, ngay cả đánh một hạ nhân cũng phải gọi tên Trương thị, này này ** thật sự là thất bại.

Hai nữ tỳ đứng trước mặt Lý ma ma, ngoài cười nhưng trong không cười, “Lão tỳ tỳ, hôm nay tỳ đã làm sai chuyện, đáng bị phạt, tỳ cũng đừng trách muội muội.” Nói xong tiến lên bắt lấy Lý ma ma, bà ta sinh ra tròn béo, lại liều mạng giãy giụa, hai người mất rất nhiều sức mới đè lại được.

“Các người muốn làm gì, buông ra, ta nói cho các người biết, phu nhân biết nhất định sẽ không bỏ qua cho các người.” Lý ma ma cho dù bị đè lại cũng không chịu yên tĩnh, dùng sức lộn xộn trên mặt đất, trên đầu tóc tai rối tung, như một người điên.

Hai người đang muốn mang Lý ma ma ra ngoài, Tiêu Hoài Cẩn đưa tay ngăn cản.

“Không cần đi ra ngoài, hành hình ở trong này, tất cả mọi người nhìn cho ta, kết cục của việc không hiểu tôn ti, nếu ai dám nhắm mắt, cùng hành hình.”

Nghe nói như thế, mấy ** người ở giữa sợ tới mức mắt đã nhắm từ lâu lờ mờ mắt ra, sợ chậm, Tiêu Hoài Cẩn sẽ đánh luôn các nàng, một nữ tỳ lấy hình côn ra, bàn tay giống như khoan hồng, sơn màu đỏ, cũng không biết là không nên dùng nhiều lý do, phần đuôi phiếm đen, hàn khí bức người.

Cứ tưởng là dọa người, bây giờ điều bộ Lý ma ma thật sự sợ, “***, lão nô sai rồi, xin ** tha cho lão nô, lão nô sai rồi.”

“Ta cũng rất muốn tha cho Lý ma ma, nhưng Lý ma ma ở trước mặt mọi người không biết giữ mồm, chẳng biết phân biệt tôn ti, nếu ta không phạt người, làm sao để người khác phục.”

Về mặt Lý ma ma từ trần ngập hy vọng đến mặt xám như tro tàn, nháy mắt tâm tình Tiêu Hoài Cẩn rất tốt, môi đỏ khê mở.

“Hành hình.”

“A” Tiếng kêu thảm thiết giống như chọc tiết heo vang lên, một nữ tỳ nhìn Lý ma ma miệng nhét giẻ lau, bầu trời chỉ có tiếng côn trùng nhập thịt “Phù phù”, Tiêu Hoài Cẩn chỉ cảm thấy trong tai thanh tịnh đi nhiều, nữ tỳ chấp trượng xuống tay hung ác, giống như từng có thù oán với Lý ma ma, mỗi một trượng đều đánh vào mông Lý ma ma, côn trượng đánh vào thịt dùng lực rút lên, chỉ chốc lát sau máu đã thấm ướt váy, bất giác Tiêu Hoài Cẩn nhìn nữ tỳ kia thêm vài lần.

Trong tay Tiêu Hoài Cẩn đang cầm chén trà mới do Lục La bung lên, tất cả trước mắt giống như không ảnh hưởng tới tâm trạng của nàng, mỉm cười nhìn Lý ma ma, ánh mắt kia khiến cho hạ nhân như rút xuống hầm băng.

Hồi lâu, tiếng côn trượng đánh vào da thịt biến mất, một nữ tỳ tiến lên, cung kính nói, “***, đánh xong.”

Tiêu Hoài Cẩn đặt chén trà xuống, đi lên phía trước, lúc này Lý ma ma đau đến mức muốn ngất xỉu, phía sau loang lổ vết máu, da tróc thịt bong, Tiêu Hoài Cẩn hài lòng gật đầu.

“Lý ma ma nguoi biết sai chưa?” Lúc này Lý ma ma giống như một đồng bùn quỳ rạp trên mặt đất, động đậy một chút là toàn thân đau đớn, trong lòng đã nguyện rủa Tiêu Hoài Cẩn trăm ngàn lần.

“Lão nô biết sai rồi, xin ** khoan hồng độ lượng bỏ qua cho lão nô.” Giọng Lý ma ma khàn khàn nói, trong giọng nói đầy hối hận. Tiêu Hoài Cẩn gật đầu, trong mắt bà ta không có hận ý.

“Nếu biết sai vậy không được tái phạm, nếu không lần sau ta cũng không cứu được nguoi, nguoi đi tỉnh dưỡng đi, tạm thời không cần làm việc.” Nói xong khoát tay để cho người đỡ bà ta lui xuống.

Hai tiểu nha hoàn bước lên đỡ Lý ma ma đứng lên, dùng sức rất mạnh, Lý ma ma đau đớn vỗ vào lưng tiểu nha hoàn một cái, một tia ánh sáng chợt lóe lên rồi biến mất, Tiêu Hoài Cẩn nhìn bóng dáng Lý ma ma hùng hùng hổ hổ, không biết nghĩ tới điều gì, cười đến mức đặc biệt quý dị.

“Việc hôm nay, không chỉ riêng Lý ma ma, còn có các nguoi.” Tiêu Hoài Cẩn dừng một chút, mọi người chỉ cảm thấy tim đều đã nhảy ra ngoài.

Đặc biệt vừa rồi Tiêu Hoài Cẩn lấy thủ đoạn nổi trận lôi đình đánh Lý ma ma, Lý ma ma là người của Trương thị mà cũng dám đánh, huống chi là các nàng, nhưng mà ** các viện đều không cần hạ nhân, mọi người nhanh chóng quỳ xuống, thất chũn bái thiết cầu xin tha thứ. Nhất là thủ vệ nhà Đại Thành, mồ hôi đã ướt đầm từ lâu, sợ kể tiếp Tiêu Hoài Cẩn trừng phạt nàng.

“Câm miệng” Bọn hạ nhân im miệng, hoảng sợ nhìn Tiêu Hoài Cẩn.

“Tiêu phủ mua các nguoi là tới làm hạ nhân, chứ không phải chủ tử, người nào đó lại vọng tưởng ngồi trên đầu chủ tử, Lý ma ma chính là kết cục của các nguoi, tuy lần này các nguoi có sai, nhưng hôm nay ta sẽ không truy cứu, phạt mọi người cắt một tháng ngân lượng, nếu tái phạm, đánh xong rồi bán ra ngoài, các nguoi có ý kiến gì không?”

Tiêu Hoài Cẩn lạnh lùng nhìn bọn họ, bọn hạ nhân không đánh mà lạnh run, bọn họ tin, nếu bọn họ mà dám nói một chữ, Lý ma ma kia sẽ là kết cục của bọn họ.

“Không có, cảm ơn **.” Mọi người run lấy bầy cung kính trả lời.

Bình thường trong phủ bị bán ra ngoài đều là phạm sai lầm, người như vậy người khác cũng không mua, chỉ có thể bị bán vào kỹ viện hoặc làm việc cực nhọc, hiện tại chỉ phạt một tháng ngân lượng, đã vô cùng may mắn, nhưng mà trong lòng mọi người đã thâm nhủ, làm sao chỉ trong một buổi sáng bản lĩnh ** đã trở nên lợi hại như vậy, ngẩng đầu nhìn Tiêu Hoài Cẩn thì bất tri bất giác mang theo chút kính sợ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 5: Kinh hồn

Trên giường hoa văn chạm trổ tinh vi, Tiêu Hoài Cẩn dựa lưng vào gối bên hông, trong tay cầm một quyển sách, Lục La đứng bên cạnh cầm cây quạt quạt, nhũn mày, trong phòng chỉ nghe âm thanh lật sách.

Do dự nửa ngày, Lục La nhìn không được mở miệng nói, “***, tại sao không mượn cơ hội này đuổi Lý ma ma đi? Như vậy Đại phu nhân cũng không nói gì được.” Nói xong mắt không chớp nhìn Tiêu Hoài Cẩn, vẻ mặt nghi hoặc.

Tiêu Hoài Cẩn cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục đọc sách, “Bây giờ vẫn chưa tới lúc.”

Hình như nhớ ra cái gì đó, tay dừng một chút, “Trong viện có người nào đáng tin mà chúng ta có thể dùng không?”

Lục La không biết Tiêu Hoài Cẩn muốn làm gì, trầm ngâm một lát, “Có một người, gọi là Nha Nhi, năm nay tám tuổi.”

Nha Nhi? Ở trong đầu hồi tưởng lại một lúc, không có nửa điểm ấn tượng, đành phải hỏi, “Vậy thì gọi Nha Nhi tới đây.”

Dứt lời lại tiếp tục đọc sách, Lục La cúi người lui ra ngoài, chỉ chốc lát sau người đã đến.

Không bao lâu, Lục La dẫn một tiểu nha hoàn tới, tiểu nha hoàn này thân thể gầy yếu, sắc mặt vàng vọt, tóc khô xơ, nhưng lại có một đôi mắt sáng ngời rực rỡ, có nét giả hoạt.

Tiêu Hoài Cẩn rất hài lòng, “Ngươi là Nha Nhi?”

“Nô tỳ Nha Nhi bái kiến **.” Nha Nhi trả lời, thanh âm chất chứa, ánh mắt trong veo, nhưng không có vẻ ngây thơ của trẻ em, vẻ mặt khó hiểu nhìn Tiêu Hoài Cẩn.

Ở trong lòng tính toán một lát, vẻ mặt Tiêu Hoài Cẩn nghiêm túc nói, “Hiện tại ta có việc cần ngươi làm, nếu ngươi làm tốt đương nhiên ta sẽ không bạc đãi ngươi và người nhà của ngươi, nếu như thất bại.....”

Tiêu Hoài Cẩn không nói tiếp, trong mắt lóe lên sát khí khiến Nha Nhi nhìn không được không ngừng run rẩy.

Nha Nhi biến sắc, vội vàng mở miệng nói, “Xin ** cứ phân phó, Nha Nhi nhất định sẽ hoàn thành.”

Tiêu Hoài Cẩn không nói gì, chỉ quan sát Nha Nhi, trong lúc Nha Nhi cho là không có hi vọng, Tiêu Hoài Cẩn nhìn cô bé vẫy vẫy tay.

“Ta cần ngươi theo dõi Lý ma ma, có chỗ nào bất thường đều phải báo lại cho ta biết, nhưng mà không được để bà ta phát hiện.”

Về mặt Nha Nhi từ hưng phấn biến thành cứng ngắt, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, “** yên tâm, nhất định nô tỳ sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

“Ừ, đi đi, cẩn thận một chút, có chuyện gì thì tới tìm Lục La.”

Mãi cho đến khi bóng dáng Nha Nhi biến mất ở ngoài cửa, Lục La cau mày lo lắng hỏi, “Nha Nhi có thể làm được không?”

Tiêu Hoài Cẩn liếc nhìn bầu trời bên ngoài, một lúc sau mới nói, “Nếu tin tưởng Nha Nhi, thì Nha Nhi này có thể.”

Lục La hưng hăng điểm đầu một cái, “** nói rất đúng, nếu như Nha Nhi không được, còn có nô tỳ.”

Trong lòng Tiêu Hoài Cẩn âm áp, đúng vậy, còn có Lục La, cho dù tất cả người trong phủ không hoan nghênh nàng, nhưng bên cạnh vẫn còn có Lục La, như vậy là đủ rồi.

Nghĩ đến đây, nở một nụ cười từ tận đáy lòng, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, khóe mắt toát ra vẻ phong tình mà chỉ sau khi lập gia đình mới có, thiếu chút nữa mắt Lục La chìm vào trong đó, vô trái tim đang đập loạn nhịp một cái, ngay cả Tiêu Hoài Cẩn gọi nàng cũng không nghe thấy.

Cho đến khi Tiêu Hoài Cẩn cười ha ha Lục La mới hoàn hồn lại, trong lòng không khỏi buồn bực, cư nhiên bị nụ cười của ** mê hoặc, trên mặt cũng mang theo chút tức giận, “** còn cười nô tỳ” trong giọng nói lộ ra vẻ buồn bã.

Nghe lời nói Lục La dường như giận lại giống như quở trách, Tiêu Hoài Cẩn mới dừng lại, không khỏi trầm tư, kiếp trước bên cạnh nàng chỉ có Lục La, nếu đời này quyết định không ngồi chờ chết, vậy phải cần dùng nhiều người, tạm thời không thể chọn người làm, trước tiên chỉ có thể quan sát người ở Kiềm Gia viện có người nào phù hợp hay không.

Hạ quyết tâm, Tiêu Hoài Cẩn mở miệng nói, “Ngươi đi nghe ngóng thử, người trong viện chúng ta và những người khác trong phủ giữa bọn họ có quan hệ gì, xem thử chúng ta có thể dùng hay không, nhất định phải dò xét rõ ràng.”

Trong đại gia tộc tôi tớ mấy đời phát triển ở đây, đã rắc rối phức tạp từ lâu, như thể tay chân, động một chỗ dẫn toàn thân, nhất định phải chuẩn bị chu đáo, nếu không chính là tự chuốc lấy tai họa.

Mắt Lục La sáng lên, lo lắng tự động biến mất, khua đôi bàn tay trắng trẻo, “Vẫn là ** thông minh, Lục La nhất định dò xét rõ ràng.”

Y phục màu hồng tung bay trước mắt, Lục La đã ở trong viện, Tiêu Hoài Cẩn không khỏi phì cười một tiếng.

Ngoài cửa sổ khí trời vừa tới, ánh mặt trời chiếu lên cửa sổ, đầu hạ bóng cây loang lổ, đột nhiên trong lòng Tiêu Hoài Cẩn cảm thấy nóng nảy bất an, bất tri bất giác ánh mặt trời dần mờ đi, bên trong nhà cũng thay đổi hoàn toàn mờ hồ không rõ, chợt thấy bên trong nhà khói bay lượn lờ, ở bên ngoài nửa

thước là một mảng mỏng lung, dễ dàng nhận ra có người vừa mới vào phòng.

Trong mắt Tiêu Hoài Cẩn chợt lóe lên vẻ tàn khốc, nàng đã chết một lần, chẳng lẽ còn sợ cái này?

Nàng cũng muốn biết là ai đang giả thân giả quý, lập tức nhắc chân đi về phía trước, dường như đi rất lâu vẫn chưa tới nơi, Tiêu Hoài Cẩn nhíu mày giậm chân, cái mũi ngửi ngửi, trong không khí nhàn nhạt có mùi máu tươi.

Xác định nơi bốc ra mùi máu tươi, Tiêu Hoài Cẩn nhắc lần vẩy chạy về hướng bên đó, bất tri bất giác sương mù dần tản đi, có thể loáng thoáng nhìn thấy cảnh vật xung quanh, một bóng đen mờ mờ đưa lưng về phía cô đang đứng ở phía trước, Tiêu Hoài Cẩn thả chậm bước chân, chẳng biết tại sao, trong lòng thấp thòm bất an.

“Người là ai? Tại sao lại ở chỗ này giả thân giả quý?” Tiêu Hoài Cẩn nhìn về phía bóng đen lạnh lùng hỏi, trong tay nắm thật chặt cây trâm hoa ngọc trai.

Dường như bóng đen không nghe thấy lời của cô, đứng bất động như tượng điêu khắc, Tiêu Hoài Cẩn cau mày đang muốn tiến lên, bóng đen từ từ xoay người.

Người trước mặt khiến Tiêu Hoài Cẩn giật mình không thôi, không khỏi tròn to đôi mắt. Áo không đủ che thân, giày cời ra xóc xếch, mặt trương lên, thất khiếu (*) chảy máu, đây rõ ràng là đáng về nàng lúc chết!

(*) Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

Vẫn chưa hoàn hồn lại, bóng đen đã di chuyển đến bên cạnh nàng, Tiêu Hoài Cẩn muốn chạy, đột nhiên bóng đen lại đưa bàn tay dơ bản cầm cánh tay của nàng, sắc mặt dữ tợn kéo nàng đi về phía trước, Tiêu Hoài Cẩn không tránh thoát, bị kéo về phía trước vài bước.

Bóng đen kéo Tiêu Hoài Cẩn dừng bước lại, lúc này sương mù đã hoàn toàn tiêu tan, trên mặt đất trống rỗng xuất hiện một cánh cửa tối đen, cánh cửa mở rộng, trên cửa khắc một ít hoa văn cổ xưa, cùng với một ít bông hoa nở rộ, cũng là chưa từng thấy hoa, thoát nhìn trông rất đẹp.

Bên trong cửa một màu tối đen, nửa điểm sáng cũng không có, cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy lạnh thấu xương, không phải vì trời lạnh, mà là từ trong xương phát ra ý lạnh.

Đưa mắt nhìn cánh cửa quỷ dị này, mặc dù không biết bên trong có gì, nhưng lại làm cho người ta sợ hãi từ trong đáy lòng, trong đầu có một âm thanh, không thể đi vào, nếu như tiến vào cửa, tất cả đều sẽ kết thúc.

Tiêu Hoài Cẩn dùng sức quơ cây trâm trong tay, cây trâm đâm vào trong thịt bóng đen, nàng nhưng nàng vẫn như thế tiếp tục đi về phía trước.

Bóng đen tiếp tục kéo Tiêu Hoài Cẩn đi tới phía trước, cách cánh cửa càng ngày càng gần, cho dù Tiêu Hoài Cẩn giãy giụa gào thét thế nào cũng không có ai, cái thế giới này dường như ngoại trừ các nàng, cũng không có người nào khác.

Bóng đen đã bước một chân vào cánh cửa, chỉ cần hoàn toàn đi vào, tất cả mọi thứ đều sẽ kết thúc.

Không được, thật vất vả mới được sống lại, ta còn chưa báo thù, kẻ ác vẫn chưa bị trừng phạt, tại sao ta có thể rời đi như vậy.

Tiêu Hoài Cẩn đưa ngón tay bấm vào lòng bàn tay, để bản thân tỉnh táo lại, cắn chặt hàm răng đột nhiên dùng sức tựa đầu về phía sau một kích, nhanh chân bỏ chạy, bóng đen lao đảo một cái thiếu chút nữa té xuống, nhân cơ hội này Tiêu Hoài Cẩn rút tay ra, nhanh chóng xoay người dùng sức đẩy, nhanh chân bỏ chạy, bóng đen ngã nhào trên đất, muốn bò dậy lần nữa, đột nhiên cánh cửa khép lại.

Đột lúc Tiêu Hoài Cẩn quay đầu lại lần nữa, trên mảnh đất trống rỗng kia không còn cánh cửa nào, thần kinh Tiêu Hoài Cẩn được buồn lòng, trong nháy mắt co quắp ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Một luồng ánh sáng đâm vào khóe mắt nàng, đột nhiên Tiêu Hoài Cẩn mở hai mắt ra, ngấm nhìn xung quanh, lại phát hiện mình nằm trên chiếc giường nhỏ, trong tay cầm sách, không biết mình đã ngủ từ lúc nào.

Thì ra là nằm mơ, Tiêu Hoài Cẩn thở phào nhẹ nhõm, tâm tình bình phục.

Lục La đang thấp đèn, sau khi nghe có âm thanh, quay đầu nhìn lại, kinh ngạc nói, “** thế nào rồi, trên mặt toàn là mồ hôi?”

Lúc này Tiêu Hoài Cẩn mồ hôi nhễ nhại, cái trán đầy mồ hôi hột, sợi tóc vì mồ hôi mà cũng dính trên mặt, nhìn rất chật vật.

“Chỉ là ác mộng thôi, chuẩn bị một chút ta muốn tắm.” Nói xong ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này ngày đã dần dần âm đạm xuống, xa xa nhìn lại giống như một yêu quái há miệng to như chậu máu, chờ người rơi vào, nhớ tới giấc mộng vừa rồi, thân thể bất giác run rẩy một cái.

Thời tiết mùa hè nóng bức, vì để mọi người trong phủ dễ dàng tắm rửa, nước nóng mỗi ngày cung ứng không ngừng. Vì vậy Lục La mang nước tới rất nhanh, cầm trong tay một giỏ hoa đỗ quỳên và hoa tường vi, bỏ vào trong nước, chỉ chốc lát sau hương hoa đã tràn ngập trong bồn tắm, đưa tay thử độ ấm của nước.

“**, nước được rồi.”

Tiêu Hoài Cẩn gặt đầu một cái, cởi quần áo ra, bước vào trong thùng nước tắm, đặt mình trong dòng nước ấm áp, Tiêu Hoài Cẩn chỉ cảm thấy tinh thần

sáng khoái, tựa vào trong thùng nước hương thụ, Lục La lấy tay xoa bóp bả vai của nàng.

“** da của người thật mịn, nô tỳ không nỡ dùng sức.” Lục La xúc động nói, nhưng tay vẫn không dừng lại.

Quả thật, cho dù ở trong Kiềm Gia viện ăn uống cũng không bằng những viện khác trong phủ, da Tiêu Hoài Cẩn cực mịn, da nõn nà, có thể vắt ra nước.

“A, **, tay của người.....” Lục La kêu lên.

“Tay của ta?” Tiêu Hoài Cẩn mờ mịt nhìn tay mình, chỉ thấy trên tay không biết từ lúc nào có hai dấu tay, bị bầm tím, thoát nhìn mà thấy giật mình.

Trong lòng giật mình, trong nháy mắt Tiêu Hoài Cẩn mới hoàn hồn lại, thần kinh căng thẳng, trong đầu một mảng hỗn loạn, không đứng không đứng vì nước âm lạnh dần, Tiêu Hoài Cẩn chỉ cảm thấy thân thể lạnh cả người, vội vã đứng dậy lau khô nước trên người rồi đi.

Trở lại phòng ngủ, Tiêu Hoài Cẩn mới cảm thấy khá hơn một chút, vén tay áo lên, dưới ánh đèn quan sát tỉ mỉ ẩn ký trên tay một chút, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Chuyện xảy ra vừa rồi không phải là mơ, nếu như không phải là nàng nhanh chân chạy trốn, có lẽ sẽ không trở về được.

Nghĩ tới đây, trong mắt không chút nào che giấu sát ý, nếu Tiêu Hoài Cẩn ta trở lại, không có lệnh của ta, người nào cũng không được mang ta về, người nào cản ta, ta giết người đó, gặp Phật giết Phật.

Lục La đứng bên cạnh, lo lắng nhìn Tiêu Hoài Cẩn đang trầm tư, nhất định là ** đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không tại sao trên tay lại vô duyên vô cớ dấu tay của người khác chứ, trong lòng Lục La không ngừng thờ dãi.

Nhưng mà không sao, chỉ cần ** gặp nguy hiểm, nàng là người đầu tiên xông ra bảo vệ **. Đôi mắt Lục La chuyển động, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 6: Gặp Lão phu nhân

Edit: Thanh Xuân 430

Trên đường đi tới Hạc Diên đường, Lục La lo lắng đi theo sau lưng Tiêu Hoài Cẩn, vừa rồi Lục La cầm một ít thuốc mỡ tiêu sưng cho Tiêu Hoài Cẩn bôi lên, mới dọn dẹp xong, Lão phu nhân đã cho người mời đến, không kịp nói gì, chỉ đành phải vội vàng tới đây.

Tiêu Hoài Cẩn vẫn chưa tiến vào nhà chính, đã nghe từng đợt cười êm tai truyền từ trong nhà ra, từ xa nhìn thấy Tiêu Hoài Cẩn tới, lập tức có nha hoàn đi vào thông báo, bên trong nhà tiếng cười im bật, có vẻ rất khác thường.

Nha hoàn canh giữ ngoài cửa liếc mắt xem kịch vui nhìn Tiêu Hoài Cẩn, nhưng vẻ mặt Tiêu Hoài Cẩn không đổi, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, dường như tâm trạng rất vui vẻ.

Nha hoàn đi thông báo đi ra rất nhanh, cúi người nói, “Nhị tiểu thư, lão phu nhân mời vào.”

Tiêu Hoài Cẩn gật đầu một cái, lướt qua nha hoàn canh cửa đi vào, Lục La theo sát phía sau.

Lão phu nhân tựa nửa người vào chiếc giường điêu khắc bằng gỗ tử đàn, lưng dựa gối thêu cây tùng. Nhị phu nhân Mục thị ngồi bên cạnh Lão phu nhân, cũng Lão phu nhân nói gì đó. Những người còn lại hoặc ngồi hoặc đứng, lúc này toàn bộ đều không nói chuyện, giống như đang xem kịch vui nhìn Tiêu Hoài Cẩn.

Tiêu Hoài Cẩn ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt nhìn thẳng đi tới chỗ Lão phu nhân.

Hôm nay Tiêu Hoài Cẩn mặc bộ váy trăm gậy như ý hình mặt trăng, trên khoác một chiếc áo hoa khói, vạt áo tung bay, lúc đi như cánh liễu đung đưa trong gió, nhẹ nhàng cúi chào, rõ ràng chỉ là một động tác đơn giản, nhưng lại giống như một bức tranh rất đẹp.

“Tôn nữ (*) vẫn an tổ mẫu,” thanh âm trong trẻo, như chim hoàng anh, uyển chuyển rung động lòng người.

(*) Tôn nữ: cháu gái.

Dứt lời, ngẩng đầu nhìn Lão phu nhân, nụ cười đứng mực, tự nhiên hòa phóng.

Trong mắt Lão phu nhân lóe lên một chút tinh quang, “Hoài Cẩn tới đây, mau lại đây để tổ mẫu nhìn một chút.”

Lão phu nhân không thích Tiêu Hoài Cẩn, từ cách gọi cũng có thể thấy được, nếu không phải sợ người khác nói là khua môi múa mép, chỉ sợ ngay cả tên cũng lười gọi.

Tiêu Hoài Cẩn chậm rãi đứng dậy, không nhanh không chậm đi về phía Lão phu nhân, nhất cử nhất động muôn ngàn dáng vẻ, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn nàng, không biết từ khi nào nàng có dáng vẻ như thế.

Cách Lão phu nhân nửa thước thì dừng chân lại, Lão phu nhân quan sát tỉ mỉ một phen, trong lòng thầm nghĩ kỳ lạ, đang muốn mở miệng, lại bị cắt ngang.

“Tôn nữ vẫn an tổ mẫu” một giọng nói yếu điệu vang lên ở phía sau, hoặc uyển chuyển hàm xúc, hoặc mềm mại.

Trước mắt Lão phu nhân sáng lên, cười nói, “Mau lại đây, tới đây để tổ mẫu nhìn một chút.” Bị cắt ngang, Lão phu nhân cũng quên mất Tiêu Hoài Cẩn.

Bọn họ vui mừng tiến lên, thấy Tiêu Hoài Cẩn đứng phía trước, trong mắt lóe lên kinh ngạc. Tiêu Hoài Cẩn khẽ mỉm cười, nghiêng người, đứng sang một bên.

Lão phu nhân nhìn ba người đứng trước mặt, đại phòng Tiêu Hoài Ngọc, chỉ thứ hai Tiêu Hoài Vũ và Tiêu Hoài Mạt, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Tiêu Hoài Ngọc mặc y phục lụa mỏng màu hồng, tóc chải sang hai bên, hai đóa hoa ngọc trai màu hồng, đơn giản nhưng không mất sức sống. Tiêu Hoài Vũ vốn có làn da trắng, mặc y phục màu vàng nhạt, làm làn da nõn nà hơn, như làn sương trong tuyết trắng. Tiêu Hoài Mạt mặc một bộ xiêm y màu trắng, lại có một đôi mắt to long lanh ánh nước, khiến người ta sinh ra cảm giác thương tiếc.

“Vũ Nhi, tới đây tổ mẫu nhìn một chút.” Lão phu nhân nhìn Tiêu Hoài Vũ nói, trong mắt đầy yêu thương không giống như giả vờ.

Tiêu Hoài Vũ tiến lên, kéo tay Lão phu nhân, làm nũng nói, “Tổ mẫu, Vũ Nhi rất nhớ người.”

Lão phu nhân vui vẻ cười một tiếng, “Tốt, không uống công ta thương yêu con.”

Nói xong đưa tay điểm lên trán Tiêu Hoài Vũ một cái, nhân cơ hội này Tiêu Hoài Vũ rúc vào trong ngực Lão phu nhân, vẻ mặt ngượng ngùng.

Mục thị nhìn Lão phu nhân và Tiêu Hoài Vũ, không khỏi đắc ý, Vũ Nhi của ta không phải như những ti tiện kia có thể so sánh được, ngẩng đầu liếc nhìn Tiêu Hoài Mạt một cái, trong mắt lóe lên giễu cợt.

Tiêu Hoài Ngọc và Tiêu Hoài Mạt đứng bên cạnh, ghen tỵ nhìn Tiêu Hoài Vũ. Hai người liếc mắt nhìn nhau, không cam lòng yếu thế, tiến lên kéo tay Lão phu nhân, trong miệng kêu tổ mẫu tổ mẫu, chọc Lão phu nhân cười ha ha,

Lão phu nhân phát tay để nha hoàn lấy hộp trang sức bằng gỗ từ đàn tó, từ trong hộp lấy ra ba vòng chuỗi đá thạch lựu, mỗi người một chuỗi đeo vào tay các nàng.

Trên mặt ba người đặc biệt vui vẻ, nhìn kỹ lại thấy hình như Tiêu Hoài Vũ đang nhìn cái gì đó, giây tiếp theo lại biến mất không thấy.

Đều là tỷ muội với nhau, nhưng Tiêu Hoài Cẩn cái gì cũng không có, những người còn lại có chút hả hê nhìn Tiêu Hoài Cẩn, nhưng lại thấy hình như Tiêu Hoài Cẩn không thèm để ý.

Lão phu nhân không thích Tiêu Hoài Cẩn, mọi người đều biết. Kiếp trước Tiêu Hoài Cẩn thấy Lão phu nhân càng ngày càng thương yêu tỷ muội, duy nhất đối với nàng lại thờ ơ lạnh nhạt.

Tiêu Hoài Cẩn cũng từng nghĩ nhiều cách để làm Lão phu nhân vui vẻ, nhưng lại giống như một kẻ hề nhảy nhót. Đời này, nàng sẽ không bỏ tôn nghiêm, chỉ vì loại tình cảm bà cháu hư vô như có như không kia.

Tiêu Hoài Cẩn mỉm cười nhìn thấy toàn bộ, chợt thấy có người kéo y phục của nàng, Tiêu Hoài Cẩn quay đầu nhìn lại, là Tiêu Hoài Thanh.

Tiêu Hoài Thanh là con của Tứ di nương Tiêu Minh Viễn, vì Tứ di nương do đồng liêu Tiêu Minh Viễn tặng cho, địa vị thấp, cho nên Tiêu Hoài Thanh cũng không được coi trọng.

Tiêu Hoài Thanh chớp đôi mắt tỏa sáng đen nhánh, mềm mại gọi một tiếng, “Nhị tỷ tỷ.”

Tiêu Hoài Cẩn cảm thấy trong lòng đều bị hòa tan, cúi người xuống néo gương mặt đáng yêu của Tiêu Hoài Thanh. Năm nay Tiêu Hoài Thanh năm tuổi, trên mặt nộn thịt, bốp rất thoải mái.

Một lúc lâu, Tiêu Hoài Cẩn vẫn không có ý buông tay.

“Tại sao Thanh Nhi không tới chỗ tổ mẫu?”

Tiêu Hoài Thanh bĩu môi, “Tổ mẫu không thích Thanh Nhi, Thanh Nhi không muốn đi, tại sao Nhị tỷ cũng không đi?”

“Bên cạnh tổ mẫu có rất nhiều người, tỷ tỷ càng muốn phụng bồi Thanh Nhi hơn.”

Tiêu Hoài Cẩn điểm mũi cô bé một cái, dường như Tiêu Hoài Thanh bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhếch miệng cười một tiếng. Tiêu Hoài Thanh đang thay răng, không cười thì không sao, cười lên một tiếng thì đã lộ ra thiếu một cái răng cửa, Tiêu Hoài Cẩn nhìn không được cười một tiếng.

Cô bé biết Tiêu Hoài Cẩn đang cười mình, Tiêu Hoài Thanh thờ phỉ phò, bĩu môi không nói lời nào, Tiêu Hoài Cẩn dùng mọi cách dụ dỗ cô bé, lúc này mới nhếch miệng cười một tiếng, hình như nghĩ tới điều gì đó, rồi lập tức lấy tay bịt miệng, một loạt động tác làm cho người khác cảm thấy buồn cười.

Trong lòng Lục La có chút kích động, đã rất lâu rồi chưa thấy tiểu thư vui vẻ như vậy, nhưng mà tiểu thư thân thiết với Lục tiểu thư như vậy từ khi nào chứ? Lục La nghĩ hoài vẫn không ra, dứt khoát không muốn nghĩ nữa.

Tiêu Hoài Ngọc vuốt đá thạch lựu trên tay, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu thì thấy Tiêu Hoài Cẩn đang cười đùa với Tiêu Hoài Thanh, ánh mắt lóe lên, do dự nói với Lão phu nhân, “Tổ mẫu, nghe nói hôm nay trong viện của Nhị tỷ có chuyện xảy ra.”

Đang nói chuyện tất cả mọi người đều ngừng lại, khó hiểu nhìn Tiêu Hoài Cẩn, mặc dù Lão phu nhân không muốn gặp Tiêu Hoài Cẩn, nhưng nghe nói như thế vẫn muốn hỏi một chút.

“Hà? Xảy ra chuyện gì?” Thấy trong mắt Lão phu nhân lóe lên vẻ chán ghét, Tiêu Hoài Ngọc mừng thầm.

“Tổ mẫu, là như vậy, Lý ma ma nói năng lỗ mãng, nên tôn nữ cho người đánh bà ta, để dạy dỗ một lần.” Tiêu Hoài Cẩn tiến lên nói, nói xong cung kính đứng sang một bên.

Vừa rồi lúc Tiêu Hoài Ngọc mở miệng, trong lòng Tiêu Hoài Cẩn cảm thấy không ổn, nên mới cắt ngang lời của Tiêu Hoài Ngọc.

Đột nhiên Tiêu Hoài Cẩn mở miệng khiến Tiêu Hoài Ngọc bất ngờ, trong lòng kinh ngạc chớp mắt một cái, sau đó chớp mắt một cái nữa.

“Coi như Lý ma ma thật sự có lỗi, vậy cũng không nên xuống tay nặng như vậy, dù sao Lý ma ma hầu hạ Nhị tỷ đã lâu như vậy, không có công lao thì cũng có khổ lao, bây giờ chỉ có thể nằm trên giường, thật sự rất đáng thương.” Nói xong lắc đầu một cái, giống như đang bắt bệnh vì Lý ma ma.

“Đúng vậy, Lý ma ma là nhũ mẫu của Nhị tỷ, cũng xem như một nửa trường bối, Nhị tỷ đúng là không nên làm như vậy.”

Tiêu Hoài Vũ bên cạnh nói giúp vào, trong mắt khó nén hưng phấn. Tiêu Hoài Vũ vẫn luôn rất ghét Tiêu Hoài Cẩn, có người nhắm vào Tiêu Hoài Cẩn, tất nhiên nàng phải hỗ trợ.

Nghe vậy, Tiêu Hoài Cẩn đưa ra một ánh mắt nhìn Lục La, Lục La lặng lẽ lui trở về.

Một lúc lâu sau, Lão phu nhân mới mở miệng nói, “Dẫn Lý ma ma tới đây.”

Lão phu nhân lên tiếng, Tiêu Hoài Vũ và Tiêu Hoài Ngọc không nói thêm gì nữa, mọi người còn lại cũng im lặng.

Tiêu Hoài Thanh kéo tay Tiêu Hoài Cẩn, trong lòng Tiêu Hoài Cẩn ảm lên vài phần, gạt đầu nhìn cô bé để trấn an.

Trời gian nửa chung trà, Lý ma ma đã tới, Lý ma ma nằm trên dải băng ca, hai người nam nhân đang khiêng bà ta, sau khi thấy Lão phu nhân, một bên nước mũi một bên nước mắt.

“Lão phu nhân người phải làm chủ cho lão nô, vô duyên vô cớ bị Nhị tiểu thư đánh, khiến lão nô không biết giấu mặt mũi ở đâu, lão nô không muốn sống nữa.” Nói xong tay quơ loạn xạ trên không trung, tóc xốc xếch, cùng với người điên không khác nhau là mấy.

Sau khi nói xong thiếu chút nữa là Tiêu Hoài Cẩn muốn vỗ tay, rất tốt sử dụng chiêu lấy lui làm tiến, nếu thật sự để Lý ma ma đi, vậy địa vị trong phủ sau này của nàng sẽ càng thêm gian nan, ép nhũ mẫu đi, nếu không có lý do chính đáng, sẽ bị nói là lòng dạ độc ác, sau này cho dù làm bất kỳ cái gì đối với nàng cũng đều bất lợi.

Nếu là nàng trước kia, chỉ sợ nàng sẽ để họ tùy ý nói xấu, đáng tiếc bây giờ sẽ không, hạ quyết tâm, Tiêu Hoài Cẩn ra sức bấm bấm đùi một cái, lão đảo tiến lên, một tiếng “Đông” quỳ xuống.

“Thùng thùng” đập đầu hai cái, mặc dù trên sàn trải thảm, trong nháy mắt trán cũng bị sưng lên, có thể thấy đã dùng rất nhiều sức.

Ngẩng đầu lần nữa, hai hàng nước mắt xuôi dòng chảy xuống, “Tổ mẫu, tôn nữ bất hiếu, phụ lòng kỳ vọng của tổ mẫu, xin tổ mẫu trừng phạt.”

Hành động này, khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều kinh sợ, hơn nữa gầy Lão phu nhân mới phản ứng được, “Các người đều là người chết sao? Còn không mau đỡ Nhị tiểu thư đứng lên.”

Minh Châu vội vàng tiến lên đỡ Tiêu Hoài Cẩn dậy, an ủi nói, “Nhị tiểu thư, hà tất phải tự làm khổ hạ thấp mình như vậy, nếu có oan khuất gì, tiểu thư cứ nói với Lão phu nhân, nhất định Lão phu nhân sẽ làm chủ cho tiểu thư.”

Mặc dù trong lòng Lão phu nhân không muốn, nhưng vẫn gạt đầu nói, “Hoài Cẩn có oan khuất gì cứ nói ra đi, tổ mẫu sẽ làm chủ cho con.”

Lão phu nhân vừa nói xong, trong lòng Lý ma ma giật mình, dường như có một loại dự cảm bất thường.

Tiêu Hoài Cẩn chính là chờ những lời này, cúi đầu đi tới phía trước, “Từ nhỏ tổ mẫu đã dạy bảo tôn nữ thân là tiểu thư Hầu phủ, mỗi hành động mỗi lời

nói đều đại diện cho mặt mũi Hầu phủ, tôn nữ thật không dám quên...” Nói xong liếc mắt nhìn Lý ma ma, Lý ma ma nhất thời sợ hết hồn hết vía.

“Hôm nay tôn nữ triệu tập người làm, duy nhất chỉ không thấy bóng dáng Lý ma ma, sau ba thúc dục bốn đi mời Lý ma ma mới khoan thai chậm rãi đi tới, thấy tôn nữ không hành lễ thì thôi, còn nói năng lỗ mãng, nói ra lời bất kính với tổ mẫu, tôn nữ tức giận nên mới đánh Lý ma ma, xin tổ mẫu trừng phạt.”

Nói xong, bùm một tiếng lại quỳ xuống, thân thể thẳng tắp, dù cho Minh Châu có khuyên thế nào vẫn không chịu đứng lên.

“Lý ma ma người nói thế nào?” Lão phu nhân thâm sâu không rõ hỏi.

“Cái này...” Lý ma ma do dự một chút, cắn răng nói, “Lão phu nhân thật là oan uổng, cho dù lão nô có ăn gan trời cũng không dám bất kính với Lão phu nhân.”

“À, ý Lý ma ma là Nhị tỷ đổ oan cho người?” Giọng Tiêu Hoài Ngọc ngờ vực nói.

Tiêu Hoài Vũ cũng muốn nói gì đó, nhưng bị Mục thị nắm chặt tay, lúc này mới thôi.

Lão phu nhân xoay chuỗi Phật châu trong tay nói, “Hoài Cẩn, con có gì muốn nói không?”

Tiêu Hoài Cẩn quay đầu nhìn về phía Lý ma ma, dò hỏi, “Ý Lý ma ma là ta không tiếc tổn hại danh tiếng của mình để hãm hại người sao?”

“Vâng, lão nô cũng không biết tại sao tiểu thư dùng trăm phương ngàn kế muốn hãm hại ta.” Lý ma ma đáp, trong mắt đều là đắc ý.

Người đã muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho người, sát khí chợt lóe lên, Tiêu Hoài Cẩn nhìn về phía Lão phu nhân đập đầu một cái.

“Tổ mẫu, tôn nữ với Lý ma ma không thù không oán, tại sao phải hãm hại bà ta, hơn nữa tôn nữ có chứng cứ chứng minh lời nói của tôn nữ là thật.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tổ mẫu thiên vị

Lời nói của Tiêu Hoài Cẩn tăng tăng lớp lớp kinh sợ, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn nàng, tò mò không biết chứng cứ xác thực nàng nói là cái gì.

Sắc mặt Lão phu nhân gọn sóng không sợ hãi, dừng chuyển động Phật châu trong tay lại một chút, “Vậy thì lấy ra đi.”

Lập tức Tiêu Hoài Cẩn cất giọng nói, “Đến đây.”

Chỉ thấy ngoài phòng Lục La dẫn theo mười mấy người đi vào quỳ xuống, “Nô tỳ thỉnh an Lão phu nhân.”

Nhìn thấy thế trận này, trong lòng Lý ma ma cả kinh, không biết xảy ra chuyện gì, trong lòng mơ hồ có loại cảm giác bất an.

“Tổ mẫu, những người này đều là người làm trong viện của tôn nữ, hôm nay tất cả các nàng đều có mặt ở đây, xin tổ mẫu minh giám.”

Lão phu nhân nhìn Minh Châu gật đầu ra hiệu, Minh Châu đi tới trước mặt đám người làm, kể lại toàn bộ mọi chuyện xảy ra vừa rồi.

“Bây giờ Lý ma ma nói Nhị tiểu thư xử oan cho bà ta, lúc đó các người đều có mặt ở hiện trường, các người hãy nói đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này đây Minh Châu đại diện cho Lão phu nhân, Minh Châu đặt câu hỏi, dĩ nhiên là Lão phu nhân hỏi, mọi người đều không dám chần chờ, tranh nhau mà nói, “Nhị tiểu thư không đổ oan cho Lý ma ma, đích thực là Lý ma ma bất kính với Nhị tiểu thư.”

Ngón tay Minh Châu tùy ý chỉ một người, “Người nói cho Lão phu nhân biết đã xảy ra chuyện gì, nếu dám che giấu, loạn côn đánh chết.”

Bị điểm là một nữ tử trung niên trung niên mặc quần áo bằng vải thô, gọi là nhà Thanh Sơn, nhà Thanh Sơn thấy Minh Châu chỉ mình, lập tức kể lại chuyện đã xảy ra.

Biết được chân tướng, hững người còn lại vừa khinh bỉ Lý ma ma, vừa chế giễu Tiêu Hoài Cẩn ngu xuẩn, nếu bên cạnh có hạ nhân như vậy, đã loạn côn đánh chết từ lâu, đâu phải chờ tới bây giờ, trong lòng nghĩ vậy, nhưng không ai nói ra.

Lý ma ma trợn mắt nhìn, chỉ thiếu phun ra một ngụm máu nữa, không biết tại sao chỉ vài canh giờ mà tất cả mọi người đều bên vực Tiêu Hoài Cẩn.

Bất giác nhìn lại trong viện, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng.

Tiêu Hoài Cẩn cười lạnh, con người mà, đều vì lợi ích, huống chi lại là hạ nhân trong Kiềm Gia viện, đang không có khen thưởng gì, dưới tình hình ngân lượng hàng tháng ít ỏi, Tiêu Hoài Cẩn bảo các nàng đến đây nói sự thật, nhất định trọng thưởng cho người nào can đảm, như vậy tất cả mọi người đều tới.

Nhưng mà Tiêu Hoài Cẩn cũng cảm thấy bí ai, hạ nhân trong viện của nàng, nói ra sự thật cũng cần như thế, không thể không nói bản thân nàng rất thất bại.

Lão phu nhân ngưng chuyển động Phật châu, ý tứ còn ngờ vực nói, “Lý ma ma ngươi còn gì để nói không?”

Bất chấp vết thương trên người, Lý ma ma vội vàng từ trên băng ca đi xuống, quỳ trên mặt đất. Vì động đến vết thương, Lý ma ma đau đớn nhe răng trợn mắt.

“Xin Lão phu nhân minh giám, nô tỳ bị oan, nô tỳ...”

Lão phu nhân hét lớn một tiếng, “Bị oan? Tất cả mọi người đều nói như vậy, ngươi còn có mặt mũi nói là bị oan?”

Lý ma ma bị dọa đến mức miệng không nói thành lời, thân thể run lấy bầy.

“Hoài Cẩn, ngươi thấy thế nào?” Lão phu nhân đột nhiên hỏi.

Hạ nhân đã chứng minh là Lý ma ma bắt kính, Lão phu nhân không hề nhắc tới chuyện trừng phạt, lại hết lần này tới lần khác hỏi mình cảm thấy thế nào, nếu hạ nhân bên cạnh Tiêu Hoài Vũ như thế, chỉ sợ Lão phu nhân đã cho người cầm trượng đánh chết từ lâu rồi.

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại do dự nói, “Mặc dù Lý ma ma có mạo phạm đến tôn nữ, cũng bị tôn nữ trừng phạt rồi, những việc còn lại tôn nữ cũng không biết phải làm như thế nào, xin tổ mẫu chỉ điểm.”

Lão phu nhân là một người có tính kiểm soát rất mạnh, không bị khống chế thì cũng sẽ trừ tận gốc, nếu Tiêu Hoài Cẩn dám nói là muốn trừng phạt Lý ma ma, thì Lão phu nhân sẽ sinh lòng bất mãn, đối với việc sau này sẽ gây bất lợi, hiểu rõ điểm này, Tiêu Hoài Cẩn mới nói ra những lời này.

Quả nhiên lòng hư vinh của Lão phu nhân chiếm được sự thỏa mãn cực lớn, hài lòng gật đầu một cái, ngàng đầu nhìn về phía Lý ma ma, trong mắt lóe lên sát khí, trong lòng Lý ma ma cả kinh.

“Nô tỳ tội đáng chết vạn lần, cầu xin Lão phu nhân bỏ qua cho nô tỳ, nô tỳ không dám phạm sai lầm nữa.”

“Thùng thùng” vài tiếng đập đầu vang lên, trên trán Lý ma ma sưng lên một khối to, máu tươi chảy ròng.

“Niệm tình hai mươi mấy năm qua ngươi tận tâm trung thành với Hầu phủ, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Lôi xuống đánh hai mươi đại bần, phạt một năm bổng lộc, sau này tái phạm loạn côn đánh chết.”

Dừng một chút nhìn về phía Tiêu Hoài Cẩn, “Hoài Cẩn ngươi cảm thấy như thế nào?”

Tiêu Hoài Cẩn thụ sủng nhược kinh nói, “Tổ mẫu xử phạt như vậy rất thỏa đáng, cho dù tổ mẫu không làm như vậy, tôn nữ cũng có ý định xin tổ mẫu lượng thứ.”

Kết quả như thế này không thể tốt hơn, vừa trừng phạt Lý ma ma, vừa răng đe hạ nhân, có chuyện hôm nay, lần sau trừng trị Lý ma ma dễ dàng hơn nhiều.

Lão phu nhân gật đầu một cái, tự mình tiến lên kéo Tiêu Hoài Cẩn.

“Hoài Cẩn thật sự đã trưởng thành, nếu hôm nay đuổi Lý ma ma ra khỏi phủ, đối với thanh danh của ngươi không tốt, và lại nàng ta cũng không làm chuyện ác gì, nếu nàng ta tái phạm, nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta.”

Những lời thua thiệt buồn nôn như thế cũng chỉ có lão phu nhân nói ra miệng, nhưng mà nếu ngươi đã muốn giả bộ, vậy thì ta cũng giả bộ theo ngươi đến cùng, xem ai có thể làm gì được ai.

“Tổ mẫu suy nghĩ cho tôn nữ, tôn nữ đều hiểu rõ.” Mặt Tiêu Hoài Cẩn cảm kích nói, trong mắt lộ ra loại tình cảm như trẻ con quần quýt với cha mẹ.

Một lời của Lão phu nhân quyết định tính mạng của Lý ma ma, Lý ma ma còn muốn giải thích, hai nữ tử to khỏe đi vào, chặn miệng nàng ta lại kéo ra ngoài.

Lý ma ma vẫn chưa từ bỏ ý định nhìn lại trong viện lần nữa, vẫn không xảy ra chuyện gì, rốt cuộc mặt xám như tro tàn.

Trong viện không có tiếng kêu thảm thiết, chỉ có tiếng hình tượng ba ba chạm vào thịt, mấy nha hoàn nhát gan sắc mặt hoàn toàn trắng bệch nhìn ra ngoài viện, những người còn lại làm như vẫn chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục cười nói.

“Hoài Cẩn, con của ta, đều là lỗi của mẫu thân, để con dưới mắt ta bị hạ nhân khi dễ.”

Tiêu Hoài Cẩn vẫn chưa phản ứng kịp, Trương thị chạy tới trước mặt nàng, một tay kéo tay Tiêu Hoài Cẩn, một tay cầm khăn lau nước mắt, trong mắt

đầy vẻ tự trách.

Sau đó lại quay đầu nhìn Lão phu nhân nói, “Mẫu thân, đây là lỗi của con, là con vẫn chưa đủ quan tâm tới Hoài Cẩn, cho nên nàng mới bị hạ nhân ức hiếp, con chết vạn lần cũng không hết tội.”

Thấy Trương thị khóc sụt sùi, trong mắt Lão phu nhân lóe lên vẻ không kiên nhẫn.

“Được rồi, chuyện này cũng không trách người được, hàng ngày người đều bận rộn chuyện trong phủ, khó tránh khỏi có sơ sót, lần sau chú ý tới một chút là được.” Nói xong, Lão phu nhân nhắm mắt tiếp tục lần Phật châu trong tay.

“Vâng, mẫu thân, nhất định con sẽ chú ý.” Trương thị vừa nói, vừa lấy khăn tay lau nước mắt.

“Hoài Cẩn, nếu lần sau gặp chuyện như vậy nhất định phải nói cho mẫu thân biết, mẫu thân sẽ làm chủ cho con, biết không?”

“Hoài Cẩn biết, cảm ơn mẫu thân.” Tiêu Hoài Cẩn ngượng ngùng nói. Dừng một lát lại nói tiếp, “Đều là do Hoài Cẩn không có bản lĩnh, mới bị như vậy, lần sau sẽ không.”

Trương thị còn muốn nói gì đó, một giọng nam trầm vang lên.

“Các người ở đây làm gì?” Nghe nói như thế, cơ thể Tiêu Hoài Cẩn cứng ngắc chock lát.

Trương thị dẫn đầu nghênh đón, “Lão gia tới.”

Tiêu Hoài Cẩn không quay đầu lại, chỉ thấy một bóng dáng xẹt qua trước mắt, hốt hoảng một hồi.

“Nhi tử thỉnh an mẫu thân, dọc đường mẫu thân vất vả rồi.” Hai người khom lưng chấp tay đồng thanh nói.

Lão phu nhân thấy trước mặt là hai nhi tử đầy khí phách, trong lòng vô cùng đắc ý, vội vàng khoát tay miễn lễ hai người.

Nghe nói rằng lúc trước Lão thái gia nạp cơ thiếp nhiều vô kể, Lão phu nhân chẳng những sinh hai người con trai, còn đánh bại những người khác, sau khi Lão thái gia mất thì đuổi toàn bộ cơ thiếp ra khỏi Hâu phủ, một người đầy thủ đoạn, có thể thấy được những thủ đoạn như thế nào.

Tiêu Minh Viễn nhìn xung quanh, cảm thấy bầu không khí kỳ quái, hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mọi người đều nhìn ta, ta nhìn người, không biết phải trả lời như thế nào, lúc này Tiêu Hoài Ngọc bước ra.

“Thưa phụ thân, vừa rồi Lý ma ma trong viện Nhị tỷ mạo phạm Nhị tỷ, cho nên Nhị tỷ cho người đánh nàng ta.” Nói xong có chút hả hê nhìn Tiêu Hoài Cẩn.

“Hả, phải không?”

Tiêu Minh Viễn ngạc nhiên nhìn Tiêu Hoài Cẩn, trong ấn tượng của hắn Tiêu Hoài Cẩn luôn ngu muội, tính tình yếu đuối.

Tiêu Hoài Cẩn hít một hơi, đi tới trước mặt Tiêu Minh Viễn, ngừng đầu nhìn Tiêu Minh Viễn nói, “Vâng, phụ thân.”

Trong mắt bóng ngược của Tiêu Minh Viễn, thân cao trên bảy thước, mặt như quan ngọc, dáng vẻ đường đường, phong thái hiên ngang, toàn thân có một loại khí thế nho nhã, một thân màu đỏ tía, càng lộ rõ phong độ nhẹ nhàng, lớn lên không giống Lão phu nhân, mà là giống Lão thái gia đã qua đời.

Mặt Tiêu Minh Viễn mang vẻ kinh ngạc, nhìn lên trán Tiêu Hoài Cẩn, chỉ thấy trên trán sừng một cục, khe cau mày lại nhưng lại giãn ra rất nhanh.

“Trán của người sao vậy? Có phải lại càn quấy không?” Trong giọng nói lộ ra vẻ chán ghét.

Tiêu Hoài Cẩn tập mãi thành thói quen, “Thưa phụ thân, vừa rồi không cẩn thận bị đụng một cái.” Trong giọng nói có chút xa cách.

Trong mắt Tiêu Hoài Cẩn một mảng trấn tĩnh, không giống những đứa con gái khác khi nhìn mình đầy ái mộ, trong lòng Tiêu Minh Viễn có chút không thoải mái, dường như bị mất đi một cái gì đó.

Thấy hai người cứ như vậy lẳng lặng nhìn đối phương, Lão phu nhân ho nhẹ một tiếng.

“Nếu mọi người đã tới đủ, vậy thì khai yến đi.”

Ở trong Đình Quốc Hâu phủ, bàn tiệc nam nữ tách biệt, di nương không được lên bàn, đứng bên cạnh phục vụ, giống như thường ngày, quả nhiên Tiêu Hoài Cẩn ngồi ở vị trí cuối bàn.

Minh Châu sai nha hoàn bưng chậu nước lên, đợi các chủ tử rửa sạch lau khô tay rồi mới lui ra ngoài, sau đó các nha hoàn mặc y phục cùng màu nối đuôi đi ra, mang một mâm thức ăn mỹ vị bày lên bàn tiệc.

Hỉ thước dâng mai, ngũ hương tử cấp, quế hoa điều ngư, thỏ đỉnh bát bảo, hồng du áp tử, nắm rom du muộn, tổ kỳ đón bạch phượng, giải nhục song

duẩn ti, đậu hủ minh châu, kê đỉnh hà thủ ô, tiêu du giao bạch, quán muộn ngư thân, kim cô kháp thái, chi ma ngư, thủy tinh mai hoa cao, trân châu ngư hoàn, phiến bì nhũ trư, tam ti qua quyền, mỗi người một chén tổ yến chưng tuyết cấp và một chén gạo canh bích lục xanh thơm ngon.

Hiện tại hoàng đế Đại Hạ kêu gọi tiết kiệm, cũng làm gương tốt, mỗi bữa ăn từ sáu mươi bốn món, giảm xuống hai mươi bốn món, đại thần trong triều không thể không tuân theo.

Mà thức ăn ở Hạc Diên đường là tốt nhất cả phủ, yến tiệc hôm nay có mười tám món, chim bay cá nhảy, không thiếu một món, Tiêu Hoài Cẩn ngồi giữa những người khờ khan ngây ngốc cũng không khỏi chặc lưỡi.

Định Quốc Hầu phủ coi trọng ăn không nói, ngủ không nói, vì vậy mỗi người đều đang yên lặng ăn cơm.

Một lúc lâu sau, Lão phu nhân để đưa xuống đầu tiên, những người còn lại cũng để đưa xuống theo, bọn nha hoàn đứng vào vị trí đầu vào đẩy rồi cầm chén trà cho các vị chủ tử súc miệng.

Mọi người về lại đại sảnh, nha hoàn dâng trà, hồ điệp hạ quyền, bánh song sắc mà để làm điểm tâm.

Một chun trà sau, Lão phu nhân quay về phòng, những người còn lại cũng rời đi. Sau khi Tiêu Minh Viễn và Trương thị rời đi, trong mắt mấy di nương thiếu chút nữa là phun ra lửa, nhưng cũng không làm gì được, nắm chặt khăn trong tay của mình rời đi.

Tiêu Hoài Cẩn ngoảnh mặt làm thinh, mang theo Lục La trở về Kiềm Gia viện.

Bên trong Phụng Minh viện, Tiêu Hoài Vũ tháo vòng thạch lựu trên tay xuống, tiện tay ném cho Văn Nguyệt.

“Thưởng cho ngươi.”

Văn Nguyệt đặc biệt vui vẻ, nhưng cũng biết nặng nhẹ, do dự nói, “Đây là quà Lão phu nhân tặng cho tiểu thư, tiểu thư thưởng cho nô tỳ sợ là không thỏa đáng.”

“Hừ, không thỏa đáng? Chỉ là hai thứ nữ tì tiện, tổ mẫu lại cho đồ giống nhau, không muốn cũng được, thưởng cho ngươi thì ngươi cảm đi.”

“Đa tạ tiểu thư ban thưởng.” Nói xong đưa tay đeo chuỗi vòng lên tay, sờ tới sờ lui như bảo bối.

Một bóng dáng ở ngoài cửa không biết đã đứng bao lâu, xoay người một cái đã biến mất khỏi viện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cũng là lỗi của ta.

Sáng sớm hôm sau, trong Định Quốc Hầu phủ nha hoàn bà tử ra ra vào vào, bụng chậu rót nước, hầu hạ các vị chủ tử rửa mặt chải đầu.

Lục La đẩy cửa phòng ra, lúc này Tiêu Hoài Cẩn đã từ trên giường ngồi dậy.

Lục La hành lễ, “Nô tỳ hầu hạ tiểu thư rửa mặt chải đầu.”

Tiêu Hoài Cẩn gật đầu, Lục La nhìn ra ngoài cửa vẫy vẫy tay, hai bà tử mặc váy dài màu xanh bụng nước và dụng cụ rửa mặt đi vào, Tiêu Hoài Cẩn nhìn hai người liếc mắt một cái, hai người chỉ cảm thấy một cổ khí lạnh từ phía sau lưng dâng lên, không khỏi run lập cập, thấy các nàng hình như có chút khấn trương, Lục La khoát tay để các nàng đặt đồ vật xuống sau đó đi ra ngoài.

Hai người cảm kích nhìn Lục La cười, để đồ vật vàng chạy ra ngoài, sau khi đi ra ngoài thật xa mới duỗi tay sờ sờ cái trán, phát hiện đều là mồ hôi, hai người liếc nhau, hoàn toàn không hiểu vì sao mình lại khấn trương như vậy, rõ ràng là cả ngày nhìn thấy Nhị tiểu thư, đột nhiên khiến cho người khác khấn trương.

Lục La kéo tay áo hầu hạ Tiêu Hoài Cẩn rửa mặt chải đầu, chỉ chốc lát sau thì đã rửa mặt chải đầu xong. Bởi vì Tiêu Hoài Cẩn vẫn chưa cập kê, những kiểu tóc phức tạp khác tất cả đều không thể chải, cho nên chỉ là đơn giản chải một búi tóc song nha, hai bên đều cắm một đóa châu hoa, y phục màu xanh váy hoa xòe tung ra, chân mang giày thêu cùng màu.

Nhìn mình trong gương trang điểm, Tiêu Hoài Cẩn hài lòng gật đầu, đi đến phòng khách.

Phòng khách đã chuẩn bị cơm rất sớm, nhìn thấy thức ăn trên bàn, Lục La giật mình một cái, chỉ thấy trên bàn hai bánh quẩy một ít dưa cải, một chén cháo gạo nếp hầm nhừ thơm ngọt.

Phải biết rằng mặc dù ngày thường thức ăn trong Kiềm Gia viện là từ phòng bếp chính bụng tới, nhưng mà mỗi lần đến tay Tiêu Hoài Cẩn lúc nào cũng

không đủ số lượng, mặc dù vẫn biết là hạ nhân trong viện ăn vụng, nhưng Tiêu Hoài Cẩn vẫn luôn không muốn nhiều chuyện, cho nên chuyện này không giải quyết được gì.

So sánh với Lục La giặt mình, Tiêu Hoài Cẩn đảo bình tĩnh hơn nhiều, xét thấy chuyện ngày hôm qua, cho dù hạ nhân trong viện bất mãn, cũng sẽ ở chỗ này mà không biết trên dưới.

Cháo gạo nếp vào miệng là tan, trong miệng có vị ngọt thanh nhẹ nhàng, Tiêu Hoài Cẩn uống xong một chén cháo, lại ăn một thêm một ít dưa cải mới dừng lại. Lục La dâng nước súc miệng và khăn tay, Tiêu Hoài Cẩn cẩn thận lau lau đôi môi, nghỉ ngơi một lát mới đi đến Hạc Diên đường.

Hạ nhân Định Quốc Hầu phủ rất nhiều, mỗi lần trên đường đi Hạc Diên đường sẽ gặp được rất nhiều, nhưng hôm nay một người cũng không thấy, bỗng nhiên một nha hoàn vội vàng đi tới, hình như có chuyện gì gấp, thấy Tiêu Hoài Cẩn cũng chỉ hành lễ đơn giản, sau đó nhanh chóng rời đi. Mà phương hướng nha hoàn kia đi tới vừa vặn là Hạc Diên đường, Tiêu Hoài Cẩn cảm thấy kỳ lạ, chân không khỏi bước nhanh hơn.

Tiêu Hoài Cẩn còn chưa tiến vào Hạc Diên đường, đã có một nha hoàn giữ cửa đi vào phòng khách thông báo, chỉ chốc lát sau, nha hoàn kia ra ngoài nhìn về phía Tiêu Hoài Cẩn nói, “Nhị tiểu thư, Lão phu nhân gọi người vào”.

Tiêu Hoài Cẩn gật đầu, đi vào trong phòng, nha hoàn kia nhìn về phía Hạc Diên đường, lộ ra một nụ cười cổ quái.

Trong phòng, Lão phu nhân ngồi ở vị trí chủ thượng, ngồi bên cạnh là một nữ tử mặc y phục màu hồng nhạt, đi vào mới thấy rõ diện mạo, Tiêu Hoài Cẩn chỉ cảm thấy huyết khí dâng trào, một cổ mùi máu tươi xông lên cổ họng, dùng sức bóp lòng bàn tay, lúc này mới áp chế mùi máu tươi xuống, ổn định tâm trạng, Tiêu Hoài Cẩn nhìn về phía Lão phu nhân hành lễ, nói, “Vãn an tổ mẫu”.

Rồi sau đó ngẩng đầu nhìn nàng kia, lộ ra nụ cười, môi đỏ khẽ mở, “Tứ muội, muội đã về, mấy ngày nay muội không ở nhà, đều mong muội mau trở về.”

Lúc này trong lòng Tiêu Hoài Cẩn có bao nhiêu hận, thì nụ cười trên mặt có bấy nhiêu ngọt ngào.

Người này không phải người nào khác, chính là Tiêu Hoài Ninh, lúc này Tiêu Hoài Ninh cũng chỉ mười ba tuổi, chỉ nhỏ hơn Tiêu Hoài Cẩn một tuổi. Mặc dù chỉ nhỏ hơn một tuổi, nhưng hai người lại là hoàn toàn không giống nhau.

Tiêu Hoài Ninh giống mẫu thân, một đôi tay búp măng một gương mặt lớn như trứng ngỗng, hai chân mày lá liễu, một đôi mắt trong như nước màu thu, chỉ cần hơi nhíu mày một chút, thì đã khiến người ta nhìn không được muốn thương tiếc, hận không thể tất cả những vật tốt nhất cho nàng. Nếu như chỉ đơn giản nhìn thân hình, Tiêu Hoài Ninh cao hơn Tiêu Hoài Cẩn một cái đầu, cho dù ai cũng sẽ cho rằng Tiêu Hoài Ninh là tỷ tỷ, Tiêu Hoài Cẩn là muội muội.

Hôm nay Tiêu Hoài Ninh mặc một bộ sam tịch hoa đào yên la, lộ ra đai lưng màu trắng xanh. Eo thon nhỏ nhắn chỉ cần một tay có thể ôm hết, trên đầu búi tóc song nha, giữa trán rủ xuống một chuỗi gạo trân châu lớn nhỏ, kích cỡ gần như nhau, trên lỗ tai là hoa tai cùng bộ, có thể gọi nàng giống như một tinh linh trong tranh, sau khi lớn lên không biết sẽ có bao nhiêu khuyên quốc khuyên thành.

Trên thực tế, chưa tới mấy năm, Tiêu Hoài Ninh trở nên càng ngày càng xinh đẹp, tính tình cảm kỳ thư họa, được công nhận mỹ nữ đệ nhất kinh thành. Mà Tiêu Hoài Cẩn mặc dù cũng không kém, nhưng có Tiêu Hoài Ninh ở phía trước, những người khác quang mang đều bị che mất, chỉ để lại bình đạm không có gì lạ.

Về mặt Tiêu Hoài Ninh ngây thơ nhìn Tiêu Hoài Cẩn, giọng nói giòn giã nói, “Ninh Nhi cũng rất nhớ mọi người ở đây, cũng rất nhớ Nhị tỷ.”

Nói xong kéo tay Tiêu Hoài Cẩn, Tiêu Hoài Cẩn cả kinh, thiếu chút nữa hất tay nàng ta ra. Nếu là trước kia, Tiêu Hoài Cẩn sẽ cảm thấy bàn tay này ấm áp vô cùng, hiện tại chỉ còn lại buồn nôn, trong lòng vừa động, trở tay cầm tay Tiêu Hoài Ninh.

Tiêu Hoài Cẩn nghi hoặc nói, “Không phải Tứ muội cho người nhắn nói mấy ngày nữa mới trở về sao? Sao lại về sớm như vậy?”

Tiêu Hoài Ninh sững sốt, bẹp miệng nói, “Vốn dĩ ngày hôm qua nên trở về ghé thăm tổ mẫu, nhưng mà đột nhiên thân thể ngoại tổ mẫu không được khỏe, hôm nay tổ mẫu đã khá hơn nhiều, muội mới nhanh chóng quay về.”

Nói xong về mặt áy náy nhìn Lão phu nhân, nước mắt ở đảo quanh trong hốc mắt, dường như muốn rơi xuống bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy nước mắt Tiêu Hoài Ninh, Lão phu nhân đau lòng không thôi, “Ninh Nhi ngoan, chuyện này không phải là chuyện lớn, nữ nhi không nên thường xuyên rơi nước mắt, sau này sẽ không tốt.”

“Chỉ cần tổ mẫu không trách Ninh Nhi là được.” Tiêu Hoài Ninh gương mặt nhìn Lão phu nhân, trong lời nói không giấu được ủy khuất, một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Lão phu nhân nhất thời sốt ruột nói, “Các người đều là người chết sao? Còn không đi hầu hạ Tứ tiểu thư.”

Bọn nha hoàn giặt mình một cái, vội vã tiến lên, nói lời ngon ngọt khuyên bảo, Lão phu nhân quay đầu căm tức nhìn Tiêu Hoài Cẩn.

“Người xem người, sáng sớm đã chọc mũi mũi người rơi nước mắt, còn không mau xin lỗi Ninh Nhi.”

Đối với lời nói của Lão phu nhân, Tiêu Hoài Cẩn chỉ cảm thấy không thể hiểu được, Tiêu Hoài Ninh tự rơi lệ, tại sao lại muốn nàng xin lỗi.

Lục La đứng bên cạnh tức giận bắt bình vừa định nói chuyện, lại bị ánh mắt Tiêu Hoài Cẩn ngăn lại.

Tiêu Hoài Ninh nhìn Tiêu Hoài Cẩn, khóe miệng nâng lên một nụ đắc ý, giây tiếp theo nụ cười lại ngưng lại.

“Xin hỏi tổ mẫu, cháu gái đã làm chuyện gì để phải xin lỗi Tứ muội?”

Đối với chất vấn của Tiêu Hoài Cẩn, tất cả mọi người đều sợ ngây người, không hiểu Nhị tiểu thư luôn nhất gan yếu đuối làm sao dám làm trái lời Lão phu nhân, trên mặt Lão phu nhân giật mình chợt lóe lên, tiếp theo giận tím mặt.

“Ta bảo ngươi xin lỗi, ngươi lại chất vấn ta, trong mắt ngươi còn có tổ mẫu ta hay không?”

Nghe Lão phu nhân nói, không thể nghi ngờ là Tiêu Hoài Cẩn nghe được chuyện cười hay nhất, ta đương nhiên xem ngươi là tổ mẫu, nhưng ngươi từng xem ta là cháu gái sao?

Nhớ rõ kiếp trước, một lần trong gia yến, Tiêu Hoài Cẩn không cẩn thận làm đổ chén canh trong tay tiểu nha hoàn, Lão phu nhân tức giận, phạt Tiêu Hoài Cẩn cầm túc một tháng, hơn nữa không được tham gia bất kỳ gia yến nào, từ đó, Tiêu Hoài Cẩn trở thành đối tượng bị mọi người trong phủ cười nhạo, cuộc sống càng thêm khó khăn.

Trong mắt thoáng qua một tia u ám, nhanh đến mức khiến người bắt không được, khóe miệng Tiêu Hoài Cẩn hơi nâng lên, bất kỳ ai thấy đều cho rằng lúc này tâm tình nàng đang vui vẻ.

“Vừa rồi Tứ muội cũng nói, bởi vì không có thể nghênh đón Lão phu nhân, Tứ muội cảm thấy có lỗi không thôi nên mới khóc thút thít, chuyện này đâu có liên quan gì tới ta đâu?”

Tiêu Hoài Cẩn thân mình thẳng tắp, ánh mắt trong trẻo nhìn Lão phu nhân, Lão phu nhân cũng hiểu được mình có chút quá phận, nhưng quyền uy của mình không cho phép bất kỳ kẻ nào xâm phạm.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lão phu nhân ngang ngược nói, “Ngươi đây là thái độ gì, ta bảo ngươi xin lỗi, thì ngươi nói xin lỗi, ngươi không xin lỗi, đây là không nghe lời nói của tổ mẫu ta sao?”

Đây là không phân tốt xấu nên lấy thân phận tổ mẫu ép người sao, không nghe cũng được, trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại là một lời khác.

“Tổ mẫu nói đương nhiên tôn nữ nghe, chỉ có điều....” Âm này Tiêu Hoài Cẩn kéo rất dài, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Tiêu Hoài Ninh.

“Chỉ có điều cái gì?” Lão phu nhân hỏi, Tiêu Hoài Cẩn nhịn không được trong lòng thờ dài, quả nhiên Lão phu nhân già rồi, nhanh như vậy đã thiếu kiên nhẫn.

Tiêu Hoài Cẩn mặt mày nghiêm nghị nhìn Lão phu nhân, “Không phải ta làm sai, ta sẽ không xin lỗi.”

Tiêu Hoài Ninh nhìn hai người, đột nhiên dư quang mơ hồ thấy một góc áo, ánh mắt chợt lóe, lên tiếng cắt ngang lời Lão phu nhân đang muốn nói.

“Tổ mẫu không cần phải nói, tất cả đều là Ninh Nhi sai.”

“Ninh Nhi con đang nói lời ngu ngốc gì vậy, rõ ràng là lỗi của nàng ta, con còn nói giúp nàng ta.” Lão phu nhân muốn nói lại bị Tiêu Hoài Ninh cắt ngang, trên mặt đầy vẻ tức giận, vẻ mặt hận không thể luyện sắt thành thép nhìn Tiêu Hoài Ninh.

Tiêu Hoài Ninh đón nhận ánh mắt Lão phu nhân, dịu dàng nói, “Tổ mẫu từng dạy Ninh Nhi phải hữu ái kính cần, Ninh Nhi không dám quên, hôm nay cho dù là Ninh Nhi có lỗi hay không, Ninh Nhi cũng nên nhận lỗi trước.” Dừng một chút, nói tiếp,

“Xin tổ mẫu bỏ qua cho Nhị tỷ, muốn phạt thì phạt Ninh Nhi đi.”

Một lời này nói ra, không chỉ Tiêu Hoài Cẩn, ngay cả Lão phu nhân cũng ngây dại, lúc này có người hô lớn Hầu gia đến, trong nháy mắt Tiêu Hoài Cẩn hiểu rõ dụng ý Tiêu Hoài Ninh.

Chỉ thấy từ bên ngoài đi vào đến hai người, một người là Định Quốc Hầu Tiêu Minh Viễn, một người nữa tay cầm quạt xếp, một thân nguyệt bạch cầm y, trên áo thêu tường vân, bên ngoài tường vân phác họa chỉ vàng, đai lưng bản lớn cùng màu, bên hông đeo một khối ngọc bội, chân mang giày màu bạc, tóc dùng kim quan cố định, chân mày kiếm, góc cạnh rõ ràng, ai nấy nhìn thấy cũng đều ngây dại.

Định Quốc Hầu nhìn dáng vẻ mọi người, cau mày, cất giọng nói, “Đều thất thần làm gì, còn không mau bái kiến Ngũ hoàng tử.”

Nghe thấy giọng nói uy nghiêm của Định Quốc Hầu, mọi người mới phản ứng lại, Lão phu nhân nhanh chóng đứng lên, dẫn đầu quỳ xuống.

“Thần phụ thỉnh an Ngũ hoàng tử.”

“Thần nữ thỉnh an Ngũ hoàng tử.”

“Nô tỳ thỉnh an Ngũ hoàng tử.”

Ngũ hoàng tử vờ như không đỡ lão phu nhân một phen, “Lão phu nhân không cần đa lễ.”

“Vâng, Ngũ hoàng tử xin mời ngồi.”

Ngũ hoàng tử cười nói, “Theo lý mà nói Lão phu nhân là trưởng bối, bổn vương là vãn bối, hơn nữa hôm nay bổn vương vì phục xuất cung, tất cả đầu đơn giản là được.” Nói xong xoay người ngồi xuống ghế chủ tọa.

Lão phu nhân ngồi ở thượng vị, đối với việc Ngũ hoàng tử đến đây nghỉ hoặc không thôi, nghĩ lại một chút, Ngũ hoàng tử có thể tới Định Quốc Hầu phủ, cho thấy thiên gia tín nhiệm Định Quốc Hầu phủ, ngay sau đó đem nghỉ hoặc rút ra sau đầu.

Sắc mặt Tiêu Hoài Ninh ửng đỏ đứng bên cạnh Lão phu nhân, không biết lại nghĩ tới cái gì.

Lúc này, nha hoàn dâng lên trà thơm, Ngũ hoàng tử cầm lấy chén trà uống một ngụm, ánh mắt sáng ngời, khen ngợi, “Trà ngon.”

“Ngũ hoàng tử không ngại trà đơn sơ thì tốt.” Định Quốc Hầu khiêm tốn nói.

Ngũ hoàng tử buông chén trà, hỏi, “Vừa rồi lúc Bổn vương và Hầu gia tới nghe thấy Tứ tiểu thư nói, Bổn vương cũng thấy khó hiểu, không biết Lão phu nhân có thể cho biết đã xảy ra chuyện gì hay không.”

Ngũ hoàng tử mở miệng, Lão phu nhân tất nhiên là không dám dấu diếm, kể lại đầu đuôi sự tình, cuối cùng, không quên nói thêm một câu, nghiệp chướng này làm Lão thân tức chết.

Tiêu Hoài Ninh ở một bên ỷ khuất nhìn Ngũ hoàng tử, trong mắt muốn nói còn nữa, Ngũ hoàng tử thiếu chút nữa nhìn ngây dại, rõ ràng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Hoài Ninh, nhưng mỗi lần đều cảm lòng không được.

Tiêu Hoài Ninh thấy Ngũ hoàng tử nhìn chằm chằm vào mình, thẹn thùng cúi đầu, trong nháy mắt cúi đầu đó, trong mắt lóe lên giễu cợt.

Ý thức được chính mình vô lý, Ngũ hoàng tử ho nhẹ một tiếng, lấy che dấu sự bối rối của mình.

Ngũ hoàng tử quay đầu nhìn lại Tiêu Hoài Cận, Tiêu Hoài Cận cúi đầu, Ngũ hoàng tử nhìn không rõ dung mạo, tiểu thư trong Định Quốc Hầu phủ hẳn đều gặp qua, duy nhất chỉ có này Nhị tiểu thư chưa từng gặp qua, nhất thời hứng thú.

“Ngẩng đầu lên, để Bổn vương nhìn một chút.”

Nghe thấy giọng nói này, Tiêu Hoài Cận hoảng hốt một trận, để Phật trả lại tất cả về trước kia đi.

Cần Nhi, gả cho ta đi, ta sẽ đối tốt với nàng.

Cần Nhi, đời này nàng là Vương phi duy nhất của ta, ta chỉ yêu một mình nàng.

Cần Nhi, một ngày nào đó ta muốn tặng thiên hạ này cho nàng.

Ha ha, nhưng mà tất cả chỉ là nói dối thôi, móng tay bấm trong lòng bàn tay, Tiêu Hoài Cận lại giống như người không có việc gì, chậm rãi ngẩng đầu.

Hạ Cảnh Văn, ta đã trở về.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chết tâm.

Nhận được ánh mắt của Tiêu Hoài Cận, trái tim Hạ Cảnh Văn run rẩy, mơ hồ cảm thấy gặp qua ở đâu rồi, nhưng lại nghĩ không ra.

Đội nhìn kỹ lại, ngoại trừ một đôi mắt thâm thúy, cũng không có chỗ nào đặc biệt, Hạ Cảnh Văn thất vọng dời đi.

“Đây là chuyện nhà Hầu gia, không cần kiêng kị Bổn vương, mời Hầu gia tự nhiên.”

Hạ Cảnh Văn nói xong đôi mắt cố ý vô tình nhìn về phía Tiêu Hoài Ninh, chỉ tiếc Tiêu Hoài Ninh cúi đầu, Hạ Cảnh Văn lưu luyến thu hồi đôi mắt.

Một màn này vừa vấp Tiêu Hoài Cận nhìn thấy, không khỏi tự giễu, thì ra vào lúc này Hạ Cảnh Văn đã thích Tiêu Hoài Ninh rồi, bản thân thật là ngốc, đến Lục La cũng nhìn ra được hai người bọn họ có cái gì đó không đúng, hết lần này đến lần khác bản thân cũng nhìn không ra.

“Vâng.” Sắc mặt Tiêu Minh Viễn không có việc gì, nói: “Ngươi có biết tội của ngươi không?”

“Không biết phụ thân cái gọi là biết tội là chỉ cái gì?” Trong lời nói ngoại trừ xa cách, cũng không có ý khác.

Tiêu Minh Viễn giận tím mặt, “Ngươi thân là tỷ tỷ, không biết yêu quý ấu muội coi như xong, ngay cả tổ mẫu nói cũng không nghe, ngươi còn không biết tội?”

Tiêu Hoài Cẩn ưỡn ngực thẳng lưng, gần từng chữ một nói: “Vừa rồi rõ ràng là Tứ muội muội bởi vì không nghênh đón tổ mẫu hồi phủ, lúc này mới thương tâm rơi lệ, đâu có quan hệ gì tới ta đâu, nếu không liên quan đến ta, tổ mẫu bắt ta xin lỗi, vì sao ta lại phải xin lỗi.”

Nghe thấy lời nói như thế, trong lòng Tiêu Hoài Ninh vui vẻ, dám chống đối phụ thân, Tiêu Hoài Cẩn ngươi chuẩn bị chờ bị phạt đi.

Quả nhiên Tiêu Minh Viễn giận đến mức người ngã ngựa đổ, “Có ai như ngươi nói chuyện với phụ thân như vậy không? Trong mắt ngươi còn có phụ thân như ta không?”

Ha ha, phụ thân? Từ nhỏ không thèm quan tâm tới ta, lúc ta cần ngươi ngươi ở đâu? Lúc ta chết ngươi ở đâu?

Tiêu Hoài Cẩn trào phúng cười cười, trong mắt một mảng ý lạnh như băng.

Dưới ánh mắt nhìn soi mói này, nháy mắt Tiêu Minh Viễn bình tĩnh lại, đột nhiên trong lòng dâng lên một loại cảm giác quái dị, Tiêu Hoài Cẩn rõ ràng đang ở trước mắt, hẳn lại không bắt được năng.

Vốn dĩ Tiêu Hoài Ninh đang chờ Tiêu Minh Viễn nổi giận lôi đình, xung quanh lại đột nhiên im lặng, không khỏi kỳ quái, ngẩng đầu nhìn lại.

Tiêu Minh Viễn nhìn Tiêu Hoài Cẩn, trong mắt tràn đầy phức tạp.

Đang lúc Định Quốc Hầu do dự, nha hoàn tới báo, “Đại phu nhân và Nhị phu nhân dẫn theo các vị tiểu thư tới thỉnh an Ngũ hoàng tử.”

“Bảo các nàng vào đi.” Tiêu Minh Viễn mở miệng nói, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, mà sắc mặt Tiêu Hoài Ninh như thường, bàn tay trong tay áo nắm thật chặt.

Chỉ thấy Trương thị và Mục thị đi ở phía trước, đi theo phía sau là đám người Tiêu Hoài Vũ. Đoàn người vào nhà, trực tiếp quỳ xuống.

“Thỉnh an Ngũ hoàng tử.”

Hạ Cảnh Văn khoát tay nói: “Hai vị phu nhân không cần đa lễ.” “Vâng.”

Đám người Tiêu Hoài Vũ ngẩng đầu đứng dậy mắt nhìn Hạ Cảnh Văn, trong nháy mắt mặt đỏ tím đập cúi đầu.

Vừa rồi tới lúc tới đây Trương thị đã biết nơi này đã xảy ra chuyện gì, trên đường tới đây thì gặp được Mục thị, vừa đúng lúc mấy người Tiêu Hoài Vũ đều ở đó, may mà cùng nhau mang đến.

Trương thị vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy cảnh Tiêu Hoài Cẩn bị phạt, bản thân lại đến khuyên bảo, làm Tiêu Hoài Cẩn đối với mình một lòng một dạ. Không nghĩ tới cái gì cũng không phát sinh, trong lòng sinh đầy nghi vấn.

Hạ quyết tâm, Trương thị đi đến bên cạnh Lão phu nhân, nghi hoặc nói: “Nurong, nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

Lão phu nhân quang minh chính đại không chỗ phát tiết, Trương thị này vừa hỏi, dường như tìm được chỗ phát tiết.

“Ngươi hỏi cái nghiệp chương này đi.”

Trương thị nghi hoặc nhìn về phía Tiêu Hoài Cẩn, đang muốn mở miệng, Tiêu Hoài Ninh lại gọi lại nàng.

“Tổ mẫu, phụ thân mẫu thân, tất cả đều là lỗi của nữ nhi, không liên quan tới Nhị tỷ, muốn phạt thì hãy phạt nữ nhi.”

Tiêu Hoài Ninh nghẹn ngào nói, hai mắt đầm lệ mông lung, giống như hoa lê đài vũ vô cùng xinh đẹp.

Mỹ nhân rơi lệ, ngay tức khắc Hạ Cảnh Văn nóng nảy, “Tứ tiểu thư, đây không phải lỗi của ngươi, ngươi không nên vì người khác mà nhận lỗi.”

Nếu không phải đang ở Định Quốc Hầu phủ, chỉ sợ hẳn đã xông lên đi ôm Tiêu Hoài Ninh vào trong lòng.

“Ngũ hoàng tử...”

Gọi một tiếng này, thân thể cứng rắn của Hạ Cảnh Văn cũng mềm đi vai phần, hẳn quay đầu hung tợn nhìn về phía Tiêu Hoài Cẩn, “Nhị tiểu thư, ngươi đã ép Tứ tiểu thư đến mức này, ngươi còn muốn làm cái gì?”

Tiêu Hoài Cẩn chỉ cảm thấy buồn cười, khi nào nàng ép Tiêu Hoài Ninh, từ đầu tới cuối nàng cũng chỉ là ăn ngay nói thật thôi.

“Ngũ hoàng tử ngươi cũng nghe thấy, Tứ muội muội cũng đã nói là nàng sai rồi, đâu có liên quan gì tới ta đâu?” Tiêu Hoài Cẩn hỏi ngược lại.

Hạ Cảnh Văn khinh thường nói: “Tứ tiểu thư là vì giải vây giúp ngươi nên mới nói như vậy, ngươi mau xin lỗi Ninh Nhi đi.”

“Đúng vậy, Nhị tỷ, tỷ mau xin lỗi Tứ muội đi.” Tiêu Hoài Vũ, nói xong liếc mắt nhìn gương mặt tuấn dật Hạ Cảnh Văn, sắc mặt không khỏi ửng đỏ.

“Đúng vậy, Nhị tỷ tỷ, ngươi liền nói lời xin lỗi đi.” Tiêu Hoài Ngọc nói tiếp.

“Nhị tỷ” Tiêu Hoài Mạt kêu một tiếng thì không nói một lời, trong mắt đầy chờ mong.

“Đúng vậy, Hoài Căn, ngươi và Ninh Nhi tỷ muội tình thâm, nói lời xin lỗi cũng không có gì ghê gớm.” Mục thị vui sướng khi người gặp họa nói.

“Hoài Căn ngươi là của con ta, Ninh Nhi cũng là con ta, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, ngươi là tỷ tỷ.....” Hai hàng lông mày Trương thị nhíu chặt, do dự nói.

Tiêu Minh Viễn và Lão phu nhân không có mở miệng, nhưng ý vị trong mắt rõ ràng.

Tiêu Hoài Căn nâng lên một nụ cười tự giễu, nhìn quanh trong phòng một vòng, lại phát hiện mình là người dư thừa, Định Quốc Hầu phủ là nhà, nhưng không phải nhà của nàng.

Giống như kiếp trước, c mình đứng xa xa nhìn các nàng vui đùa, hâm mộ các nàng.

Năm mới tất cả mọi người tụ tập bên nhau ăn cơm tất niên, xem pháo hoa, hạ nhân trong phủ đều được phát bộ đồ mới, bao lì xì, duy nhất chỉ mình mình, cô đơn lẻ loi ở Kiềm Gia uyển, không có bộ đồ mới, không có bao lì xì, ngay cả hình dáng thức ăn cũng không có.

Nếu không phải sinh thân lần đó của Thái Hậu, quy định nữ nhi đại thần nhị phẩm trở lên nhất định phải tham gia, chỉ sợ trong phủ không ai sẽ nhớ tới mình.

Sợ là ngày nào đó mình chết ở Kiềm Gia uyển, cũng sẽ không có ai biết.

Sau một lúc Tiêu Hoài Căn hoảng hốt, bỗngưng cười ha ha, khóe mắt mờ hồ có nước mắt xẹt qua.

Những người khác bị này một tiếng dọa sợ, ngơ ngác ngốc lảng tại chỗ.

Lục La bên cạnh đột nhiên cảm thấy lòng rất đau, lẩm bẫm một tiếng tiểu thư.

Có lẽ là nghe thấy được Lục La lẩm bẫm, dần dần ngừng lại.

Nếu nói trước đây đây lòng Tiêu Hoài Căn vẫn còn mơ hồ có một chút chờ mong, nhưng trải qua chuyện ngày hôm nay, loại này chờ mong đã không còn nữa tồn tại.

Nếu các ngươi không xem ta là người thân, Tiêu Hoài Căn ta đây từ nay về sau sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với các ngươi nữa.

Ta, Tiêu Hoài Căn, từ nay về sau chỉ vì bản thân mà sống !

Có lẽ là phát tiết xong, Tiêu Hoài Căn chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần nhẹ nhàng rất nhiều, nhướng mày nói: “Xin hỏi Ngũ hoàng tử, ta làm chuyện gì mà Tứ muội phải giúp giải vây ta.”

Đừng nói Hạ Cảnh Văn, ngay cả những người khác đều ngày ngắn cả người, đúng vậy, Tiêu Hoài Căn làm chuyện gì mà cần Tiêu Hoài Ninh tới giải vây, từ đầu tới cuối chuyện này đã không liên quan gì tới Tiêu Hoài Căn nàng.

“Ngươi...” Hạ Cảnh Văn nghiêng răng nghiêng lợi, lại không tìm được lời phản bác.

Xung quanh yên tĩnh giống như chết, thật lâu sau, Định Quốc Hầu mới lên tiếng nói: “Được rồi, việc này cứ tính như vậy.”

Trương thị vội vàng đánh nguyên tràng, cười nói: “Đúng vậy, Hoài Căn và Ninh Nhi tỷ muội tình thâm, các nàng chỉ đang đùa giỡn thôi.” Trong lòng lại hoang mang không thôi, vì sao chỉ trong thời gian ngắn miệng lưỡi Tiêu Hoài Căn lại trở nên sắc bén như thế.

Đùa giỡn? Trong lòng Tiêu Hoài Căn khinh thường, Trương thị nói lời này ra cũng không đỏ mặt, cả nhà đều ép mình xin lỗi, Trương thị lại chỉ xem là đùa giỡn.

“Ninh Nhi, Hoài Căn, việc này cứ cho qua như vậy đi, ai cũng đừng nói nữa.”

Lão phu nhân mở miệng, những người khác tất nhiên là không có ý kiến gì nữa.

“Vâng.”

Tiêu Hoài Ninh nhẹ nhàng bước đến trước mặt Tiêu Hoài Căn, trong mắt có ánh nước mắt, thấy thể Hạ Cảnh Văn lại là một trận đau lòng.

“Nhị tỷ t, đây là lỗi cả muội, xin tỷ tha thứ cho muội.” Tiêu Hoài Ninh khẩn thiết nói.

Tiêu Hoài Cẩn cười, tay thuận thế giữ nàng lại, vẻ mặt chân thành, “Tứ muội đừng nói vậy, vừa rồi tổ mẫu cũng nói, chuyện này cứ tính như vậy, không có gì tha thứ hay không tha thứ cả.”

“Cám ơn Nhị tỷ.” Ngay sau đó xoay người nhìn về phía Lão phu nhân, “Tổ mẫu, Ninh Nhi lui xuống trước rửa mặt chải đầu một chút.”

“Đi đi, Thái Cẩn, Thái Vi, hai người các ngươi phải hầu hạ Tứ tiểu thư thật tốt.”

Thái Cẩn, Thái Vi vội vàng đáp: “Vâng, Lão phu nhân.”

Tiêu Hoài Ninh nhìn về phía Hạ Cảnh Văn hành lễ, xoay người rời đi, Thái Cẩn, Thái Vi theo sát ở phía sau.

Cho đến bóng dáng Tiêu Hoài Ninh biến mất trong viện Hạ Cảnh Văn mới thu lại đôi mắt lưu luyến không rời, thấy một màn như vậy, Tiêu Hoài Vũ ghen ghét không thôi.

“Ngũ hoàng tử, mời theo hạ quan dời bước đến thư phòng.” Tiêu Minh Viễn nói.

Hạ Cảnh Văn gật đầu, Tiêu Hoài Ninh đã đi rồi, hẳn ở lại chỗ này cũng không thú vị, đi theo Tiêu Minh Viễn đến thư phòng.

Thấy mọi người đều đi rồi, những người khác cũng xin cáo lui, sắc mặt Lão phu nhân mới dịu, vịn tay Minh Châu rời đi.

Không bao lâu, trong phòng cũng chỉ còn lại Tiêu Hoài Cẩn và Lục La, Lục La thấy mọi người đều đi hết, vội vàng tiến lên.

“*Tiểu thư, người không sao chứ.”

Tiêu Hoài Cẩn lắc đầu, “Không có việc gì, chúng ta đi thôi.”

Vào đêm, Dao Hương viện một mảng đèn đuốc sáng trưng.

“Nương, hôm nay Tiêu Hoài Cẩn là như thế nào, cảm giác so với thường ngày không giống nhau.” Tiêu Hoài Ninh oán hận nói.

Trương thị nhíu mày nói: “Hôm qua ta đã cảm thấy tiểu nha đầu này có chút kỳ quái, không gọi ta là nương, mà là kêu mẫu thân.”

“Chẳng lẽ có người dạy nàng sao?” Tiêu Hoài Ninh nghi hoặc nói, trong mắt toàn là chán ghét.

“Bên người nàng cũng chỉ có Lục La, Lục La là một nha hoàn choai choai biết cái gì.” Trương thị trầm tư một hồi nói tiếp, “Vi để phòng ngừa vạn nhất, để Lý ma ma theo dõi nàng.”

“Nương, nương nhất định phải giáo huấn tiểu nha đầu này thật tốt, hôm nay nàng dám làm con mắt mặt như vậy.”

“Được, chờ đến thời cơ thích hợp, nương sẽ để nàng quỳ gối trước mặt con, tùy con xử trí.” Trương thị từ ái nói, trong mắt toàn là sùng nịch.

“Cám ơn nương, nương tốt với con nhất.” Tiêu Hoài Ninh rúc vào trong lòng Trương thị, làm nũng nói.

“Nương không tốt với con, thì phải tốt với ai.” Hình như nghĩ tới cái gì đó, Trương thị nghi hoặc nói, “Ninh Nhi, con thấy Ngũ hoàng tử thế nào?”

Mặc dù Tiêu Hoài Ninh vẫn chưa cập kê, nhưng mà con cái gia đình quyền quý đều là ở mười hai mười ba tuổi bắt đầu nghị thân, cũng không phải không có gì không ổn.

Nghe nói như thế, Tiêu Hoài Ninh ngồi thẳng lưng, trong mắt khinh thường nhìn lại, “Ngũ hoàng tử chẳng qua là một hoàng tử không được sủng ái thôi.”

Nghe nói như thế, tảng đá trong lòng Trương thị cuối cùng buông xuống, nàng đã lo lắng Tiêu Hoài Ninh đầu óc nóng lên, vừa ý Hạ Cảnh Văn, hiện giờ xem ra, mình đã lo lắng vô ích.

Thấy Tiêu Hoài Ninh hơi ừ ừ, Trương thị đứng dậy dực rời đi, “Thái Cẩn, Thái Vi, chăm sóc tiểu thư cho tốt, nếu tiểu thư có chuyện gì, cẩn thận da các ngươi.”

“Nô tỳ tuân mệnh.” Thái Cẩn, Thái Vi vội vàng nói.

Kiểm Gia viện, Tiêu Hoài Cẩn dựa nửa người vào trên giường đọc sách, Lục La vội vàng đi vào.

“Tiểu thư, Nha Nhi tới.”

“Để nàng vào đi.”

“Thình an tiểu thư, nô tỳ có việc bẩm báo.” Nha Nhi thấy Tiêu Hoài Cẩn không nói gì, dừng một chút, nói tiếp: “Hôm nay Châu Nhi bên cạnh Đại phu nhân và Lý ma ma gặp nhau.”

“Ừ” Tiêu Hoài Cẩn nhướn mày vui vẻ, quả nhiên Lý ma ma không làm mình thất vọng.

“Có nghe được các nàng nói gì không.” Tiêu Hoài Cẩn hỏi.

Nha Nhi lắc đầu, “Nô tỳ sợ bị phát hiện, cách rất xa, không nghe được gì, nếu không nô tỳ lại đi hỏi thăm một chút?”

Tiêu Hoài Cẩn trầm ngâm một lát, “Không sao, ngươi làm được rất tốt, chuyện này ta tự có sắp xếp.”

Nói xong cho Lục La một ánh mắt, Lục La tiến lên, lấy ra một túi tiền đưa cho Nha Nhi.

“Đây là tiểu thư thưởng cho ngươi.”

Trên mặt Nha Nhi vui vẻ, đôi mắt vì vui vẻ mà cong thành lưỡi liềm, trong miệng liên tục nói: “Cám ơn tiểu thư.”

Nháy mắt, tâm tình Tiêu Hoài Cẩn cũng tốt lên, “Đây là ngươi nên có, chỉ cần ngươi trung thành với ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

Nha Nhi quý xuồng nghiêm mặt nói: “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ trung thành với tiểu thư, nếu phản bội tiểu thư, nô tỳ bị thiên lôi đánh, chết không toàn thây.”

“Được, hôm nay ngươi cũng mệt mỏi rồi, đi xuồng nghỉ ngơi đi, nhớ kỹ rút dây động rừng.”

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Thân thể Nha Nhi gầy yếu biến mất ở trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tính kế đòi ngân lượng.

Từ ngày từ Hạc Diên đường trở về, mỗi ngày ngoại trừ kiên nhẫn thỉnh an Lão phu nhân và Trương thị, thời gian còn lại Tiêu Hoài Cẩn đóng cửa không ra ngoài, nháy mắt đã qua năm sáu ngày, thời tiết cũng dần dần trở nên mát mẻ, không còn nóng bức như trước nữa.

Tiêu Hoài Cẩn đứng bên cạnh án thư, đang viết gì đó, Lục La đứng bên cạnh mài mực, đợi một bút cuối cùng rơi xuống, lúc này Tiêu Hoài Cẩn mới để bút lông xuống, cầm tờ giấy vẫn chưa ráo mực, cẩn thận nhìn một lần, vừa lòng điểm một cái, đặt tờ giấy mới viết xong sang một bên.

Mấy ngày nay Tiêu Hoài Cẩn đóng cửa không ra ngoài, vừa sắp xếp những suy nghĩ trong đầu, vừa không ngừng luyện chữ, giấy luyện cao gần một thước, như vậy cho dù một ngày nào đó nét chữ mình không giống như lúc trước, cũng có thể tự bào chữa.

Lục La bưng một ly trà và một đĩa bánh hạt đào tới, Tiêu Hoài Cẩn cầm lấy một chiếc bánh hạt đào, nhai kỹ nuốt chậm, sau khi nuốt xuống, thuận tay naang chung trà lên uống một ngụm, nước trà nhạt nhẽo tăn ra ở trong miệng, Tiêu Hoài Cẩn nhắm mắt lại, đặt chén trà lên bàn.

“Lấy hộp trang sức ở đầu giường của ta đến đây cho ta.”

“Vâng.”

Lục La xoay người đi vào phòng của Tiêu Hoài Cẩn, không bao lâu, cầm một cái hộp trang sức ra ngoài.

Hộp trang sức này không lớn không nhỏ, nhưng cầm trên tay lại nhẹ phiêu phiêu, Lục La đặt nó lên bàn, tiện tay mở ra.

Bên trong hộp trang sức là tề tề mấy cây trâm cài, ba đoá hoa lụa và mấy khối bạc vụn, ánh mắt Tiêu Hoài Cẩn u ám, khép hộp trang sức lại, nhin không được thờ dài.

Hôm đó vì chuyện của Lý ma ma, Tiêu Hoài Cẩn hứa sẽ cho số tiền lớn, đám hạ nhân mới nguyện ý ra mặt làm chứng, vì thế, Tiêu Hoài Cẩn gần như xài hết toàn bộ tiền đề dành, bây giờ nhìn hộp trang sức trống rỗng, không khỏi tâm phiền ý loạn.

Lục La cũng bối rối, vốn dĩ ngân lượng hàng tháng của Tiêu Hoài Cẩn cũng không nhiều lắm, lần này còn thưởng toàn bộ ra ngoài, sau này thật sự nửa bước khó đi, trong lòng bắt đầu oán trách Lý ma ma.

Tiêu Hoài Cẩn nhíu mày, trong lòng suy nghĩ hàng ngàn hàng vạn lần.

Theo lệ thường ở phủ Định Quốc Hầu, tiểu thư dòng chính trong phủ mỗi tháng ba mươi lượng, thiếu gia dòng chính bốn mươi lượng, tiểu thư thiếu gia thứ xuất giảm phân nửa, Tiêu Hoài Cẩn là đích nữ(*), theo lý mà nói hẳn là mỗi tháng ba mươi lượng bạc, Lục La làm đại nha hoàn, mỗi tháng hai mươi lượng.

(*) Con gái dòng chính.

Nhưng mà qua nhiều năm như vậy, Trương thị lấy có vì Tiêu Hoài Cẩn còn nhỏ, mỗi tháng chỉ cấp cho Tiêu Hoài Cẩn hai lượng bạc, phần còn lại nói là bảo quản cho Tiêu Hoài Cẩn, mà Lục La từ hai lượng bạc cũng biến thành nửa lượng.

Nghĩ đến đây, Tiêu Hoài Cẩn khó chịu chớp một cái mắt sáng lên, không tự giác bật cười.

“Lục La, ngươi còn nhớ rõ bắt đầu từ lúc nào thì ngân lượng hàng tháng của chúng ta trở nên ít như vậy?”

Lục La tự hỏi một chút, mở miệng nói: “Nô tỳ nhớ rõ bắt đầu từ bốn năm trước, sau đó mỗi năm, tiền cũng ít đi, Đại phu nhân nói tiểu thư còn nhỏ, cho nên tạm thời bảo quản thay tiểu thư.”

Nói xong, trong lòng Lục La không ngừng kinh hãi, rõ ràng là Đại phu nhân khi để tiểu thư còn nhỏ không hiểu chuyện.

“Chẳng lẽ tiểu thư muốn lấy tiền về?” Lục La ngờ vực nói.

“Có gì không thể, vốn dĩ thuộc về chúng ta.” Tiêu Hoài Cẩn không thèm để ý nói.

“Nô tỳ lo lắng là Đại phu nhân không cho.”

“Ta đã nói như vậy, đương nhiên có biện pháp lấy lại tiền, ngươi cầm trái tim thả lại trong bụng là được.”

Nghe nói như thế, Lục La lo lắng chớp mắt một cái, đôi mắt tỏa sáng, xoa xoa tay, giống như là chuẩn bị một trận lớn hơn.

Bất tri bất giác sắc trời đã tối trầm xuống, chung quy lửa đỏ hoàng hôn không đánh lại đêm tối xâm nhập, giống như một con cự thú bị nhốt, phát ra tiếng khóc than cuối cùng, ẩn nấp trong đêm tối.

Lục La đang ngẩng đầu chờ mong, tới ngày phát ngân lượng.

Lúc này, bên trong đại sảnh Lan Thủy viện, quản sự các viện đều đã đến đông đủ, Trương thị ngồi ở ghế chủ, Mục thị ngồi ở bên cạnh, cái sọt trên mặt đất đựng bạc và tiền đồng.

Lúc này đại nha hoàn Từ Ngọc của Trương thị ở một bên kiểm kê nhân số, một lát sau, Từ Ngọc tiến lên bẩm báo, “Đại phu nhân, Nhị phu nhân, người đã đến đông đủ.”

“Nếu đều tới rồi, vậy thì bắt đầu đi.” Trương thị nhàn nhạt phân phó nói.

Từ Ngọc cầm một quyển sổ sách điểm danh, đại nha hoàn Tô Nguyệt của Mục thị đem tính tiền đưa cho quản sự.

Từ Ngọc và Tô Nguyệt một phần một lam, đều vô cùng xinh đẹp, cân sức ngang tài.

Việc này hai người đã thuận thực, chỉ chốc lát đã phát bạc xong, Từ Ngọc khép sổ sách lại, “Đại phu nhân, Nhị phu nhân, ngân lượng đã phát xong rồi.”

Sáng sớm Trương thị đã thức dậy chủ trì công việc, lúc này cũng có chút mệt mỏi, lập tức mở miệng nói: “Không có việc gì thì lui xuống đi.”

Đứng dậy muốn rời đi, một tiểu nha hoàn tiến vào bẩm báo, “Đại phu nhân, Nhị tiểu thư tới.”

Trương thị có chút hoài nghi, lúc này Tiêu Hoài Cẩn tới làm cái gì, mà Mục thị đang muốn rời đi nghe thấy Tiêu Hoài Cẩn tới, con người chuyển động, xoay người quay lại chỗ ngồi, bộ dạng muốn xem kịch vui.

Dur quang của Trương thị nhìn thấy động tác của Mục thị, trong mắt xẹt qua một chút thâm trầm, “Đi, mời Nhị tiểu thư vào đây.” Tiểu nha hoàn vội vàng chạy ra đi truyền lời.

Một đám hạ nhân đi cũng không được, không đi cũng không được, dứt khoát cũng mất nhìn mũi đứng ở một bên.

Nghe nói mấy ngày hôm trước Nhị tiểu thư ở Hạc Diên đường phản bác Lão phu nhân và Đại lão gia, không gặp được người cũng không tin, ngày thường Nhị tiểu thư nhất như chuột làm sao sẽ làm ra chuyện như vậy, hôm nay có thể nhìn thấy Nhị tiểu thư, đương nhiên không thể bỏ qua, làm không được còn có thể làm đề tài nói chuyện lúc say rượu.

Nháy mắt, tất cả mọi người ngẩng đầu mong chờ Tiêu Hoài Cẩn đến.

Tiêu Hoài Cẩn đi vào đại sảnh, hành lễ, “Thỉnh an mẫu thân, Nhị thúc mẫu khỏe.” Dứt lời, ngẩng đầu, lộ ra một gương mặt tựa tiểu phi tiểu (*).

(*) Cười như không cười.

Trương thị nheo mắt, dù sao vẫn cảm thấy hôm nay Tiêu Hoài Cẩn cười có chút kỳ quái, nhưng vừa nghĩ lại, cũng không sợ nàng nhảy ra khỏi lòng bàn tay, vì thế cười nói: “Hoài Cẩn sao lại tới đây?”

“Có chút lời nói muốn nói với mẫu thân.” Nói xong cố ý vô tình nhìn về phía Mục thị.

Khóe miệng Mục thị hiện ra một nụ cười lạnh, muốn ta rời đi, không có cửa đâu, ánh mắt chột lóe, quan tâm nói: “Hoài Căn có chuyện gì thì nói đi, chúng ta đều là người một nhà, không cần để ý.”

Vốn dĩ Trương thị muốn cho Mục thị rời đi trước, nhưng nghe Mục thị nói như vậy, cũng không lấy cớ, trong mắt khinh thường Mục thị không hiểu đưa mắt ra hiệu.

“Nhị thúc mẫu người nói đúng, chúng ta đều là người một nhà, người có việc thì nói đi.” Trương thị mở miệng nói.

“Nếu mẫu thân nói như vậy, con đây cứ việc nói thẳng, hôm nay con tới là lấy nguyệt ngân (*).”

(*) Ngân lượng hàng tháng.

Mục thị sùng sốt, chằm chọc nói: “Đại tẩu, vậy là tẩu chưa đưa nguyệt ngân cho Hoài Căn?”

Trương thị dường như không nghe thấy lời nàng nói, nhân nhạ mở miệng nói: “Tử Ngọc.”

“Bẩm báo Đại phu nhân, nguyệt ngân trong viện Nhị tiểu thư luôn là Lý ma ma tới lĩnh, hiện tại Lý ma ma bị bệnh, cho nên nô tỳ định một hồi đi đưa cho Nhị tiểu thư, không nghĩ tới Nhị tiểu thư lại đến trước.”

Tử Ngọc tự thuật đầu vào đây, trong lời nói mơ hồ lộ ra trào phúng.

Những người còn lại cũng âm thầm khinh thường, nguyệt ngân chỉ chậm một lúc, Nhị tiểu thư đã gấp không chờ nổi tới lĩnh nguyệt ngân, quả nhiên lên không được mặt bàn.

Trương thị vuốt ve vòng ngọc trên tay, khẽ cười nói: “Thì ra là có chuyện như vậy, Tử Ngọc, đưa nguyệt ngân cho Nhị tiểu thư.”

“Vâng, Đại phu nhân.” Tử Ngọc xoay người cầm một cái hộp lại, hai tay đưa về phía Tiêu Hoài Căn, “Nhị tiểu thư, nguyệt ngân của người.”

Lục La tiến lên một bước, tiếp nhận hộp, mở ra nhìn thoáng qua, sau đó nhìn Tiêu Hoài Căn gật đầu một cái.

Một động tác này làm cho mọi người giễu cợt một phen, ánh mắt giễu cợt không kiêng nể gì quét tới trên người Tiêu Hoài Căn.

Mục thị bĩu môi, vốn tưởng rằng sẽ có trò hay, không nghĩ tới nhàm chán như vậy, tự mình lãng phí thời gian một cách vô ích như vậy, gọi Tô Nguyệt thì đã muốn rời đi, lúc này Tiêu Hoài Căn lại đột nhiên lên tiếng.

“Mẫu thân, hôm nay con tới ngoại trừ lấy nguyệt ngân, còn có một việc khác.”

Mục thị vừa nghe còn có đoạn sau, mới xoay nửa người thì quay lại.

Dư quang Tiêu Hoài Căn thấy Mục thị lại ngồi xuống, khóe miệng giờ lên một nụ cười lạnh, thoáng qua rồi biến mất, chuyện kể tiếp còn cần Mục thị hỗ trợ, nếu nàng ta đi rồi, thì chuyện không thành.

Trong lòng Trương thị không khỏi cảm thấy Tiêu Hoài Căn kỳ lạ, trên mặt lại từ ái nói: “Còn có chuyện gì thì con nói đi.”

Tiêu Hoài Căn háng giọng, “Là như vậy, con muốn lấy lại nguyệt ngân mà những năm gần đây mẫu thân bảo quản giúp con.” Nói xong thì cười rục rờ nhìn Trương thị.

Trương thị sùng sốt, không nghĩ tới mục đích thực sự của Tiêu Hoài Căn là cái này.

Mặc dù mỗi tháng nguyệt ngân cấp cho Tiêu Hoài Căn không nhiều lắm, nhưng nhiều năm như vậy tích lũy lại đã là một khoản không nhỏ, nếu lấy ra như vậy, Trương thị cũng không nỡ.

Trương thị khắc chế xúc động muốn xé về mặt đáng ghét kia xuống, mặt lộ vẻ từ ái nói: “Nguyệt ngân của người mẫu thân bảo quản cho người, người có cái gì không yên tâm, nếu người có thiếu cái gì, cứ việc nói cho mẫu thân, mẫu thân có thể không cho người sao.”

Nói nửa ngày chính là không đề cập tới việc giao nguyệt ngân, Trương thị nâng chung trà lên, ý vị tiễn khách trong mắt rõ ràng.

Tiêu Hoài Căn làm bộ như không nhìn thấy, ủy khuất nói: “Nguyệt ngân để chỗ mẫu thân, nữ nhi có cái gì không yên tâm, chỉ là nữ nhi cần dùng gấp, cho nên mới mặt dày tới lấy, tất nhiên nữ nhi một cái cô nương, cả ngày cầm những vật vàng bạc treo ở bên miệng, không trách khỏi làm bản thân phẫn.”

Trương thị nghĩ nghĩ, “Nếu người cần dùng tiền gấp, Tử Ngọc, lấy danh nghĩa của ta tới trưởng phòng cầm mười lượng bạc lại đây cho Nhị tiểu thư.”

Muốn lấy mười lượng bạc tổng cổ ta, Trương thị thật là giỏi tính kế, ánh mắt Tiêu Hoài Căn lóe lóe, kêu lên: “Khoan đã...”

“Mẫu thân không cần phiền toái như thế, lấy nguyệt ngân của nữ nhi đưa cho nữ nhi là được rồi.”

Nhiều năm như vậy lần đầu tiên Trương thị cảm thấy kẻ nữ này chương mắt như thế, nửa điểm ánh mắt cũng không có, trên mặt cũng không nhin được.

“Người muốn nguyệt ngân, vậy người nói lấy nguyệt ngân làm cái gì, nếu không có một lý do chính đáng, mẫu thân sẽ không giao nguyệt ngân cho người, mẫu thân cũng là vì tốt người, tránh cho người bị kẻ gian lừa gạt.”

Trương thị nhấn mạnh hai chữ kẻ gian, ánh mắt nhìn về phía Lục La, Lục La thấy Trương thị ám chỉ mình là kẻ gian, tức giận đến nghiến răng, nếu không phải sợ làm hỏng việc của Tiêu Hoài Cẩn, đã sớm xông lên lý luận với Trương thị.

“Nếu như con có lý do chính đáng, mẫu thân sẽ giao nguyệt ngân cho con phải không?” Tiêu Hoài Cẩn hỏi.

Theo Trương thị, nữ nhi muốn bạc chẳng qua là mua chút son phấn, này đây, Trương thị gật đầu nói: “Tất nhiên rồi, chỉ cần người lý do chính đáng, ta sẽ đưa nguyệt ngân cho người một phần cũng không thiếu.”

Nghe được Trương thị cam đoan, Tiêu Hoài Cẩn cười, trong nháy mắt Trương thị có loại dự cảm không tốt, nhưng lời nói đã nói ra, không thể nào sửa đổi.

“Đầu tháng sau là đại thọ năm mươi của tổ mẫu, nữ nhi muốn dùng số tiền này chuẩn bị thọ lễ cho tổ mẫu.”

Lúc này mọi người mới chợt hiểu ra, thì ra là Nhị tiểu thư tới đòi tiền lại là vì thọ lễ của Lão phu nhân, Lão phu nhân không coi trọng Nhị tiểu thư như thế, Nhị tiểu thư còn như thế nhớ thương Lão phu nhân, Nhị tiểu thư thật sự quá thiện tâm, trong nháy mắt, địa vị của Tiêu Hoài Cẩn trong lòng hạ nhân cao lên không ít.

Trương thị chú ý tới biến hóa của hạ nhân, trong lòng bức đến muốn chết, kéo ra một nụ cười tươi nói: “Hoài Cẩn người có tâm, tiền ta cũng nên cho người, chỉ là trong chốc lát tiền này ta tính không ra, người đi về trước, tối nay ta tính ra sẽ báo hạ nhân tối đưa cho người.”

“Không cần mẫu thân, lúc tối con đã tính xong rồi.”

Tiêu Hoài Cẩn nhìn Lục La một cái, Lục La tiến lên, đưa giấy cho Từ Ngọc, Từ Ngọc xoay người tiến lên đưa cho Trương thị.

“Con là đích nữ, nguyệt ngân mỗi tháng ba mươi lượng, mẫu thân cho con hai mươi, còn lại đều do mẫu thân bảo quản, hiện tại đã ba năm lẻ sáu tháng, tổng cộng một ngàn một trăm năm mươi sáu lượng, cộng thêm tháng này, tổng cộng là một ngàn hai trăm lẻ bốn lượng, bỏ số lẻ đi, mẫu thân cho con một ngàn hai trăm lượng là được rồi.”

Nghe Tiêu Hoài Cẩn báo số tiền xong, Trương thị không cảm nhức nhối, Mục thị ở bên cạnh cũng hoảng sợ, nếu không phải Tiêu Hoài Cẩn mở miệng, nàng vẫn không biết Trương thị tham nguyệt ngân của Tiêu Hoài Cẩn.

Trương thị đang nghĩ nên dùng lý do gì khuyên Tiêu Hoài Cẩn, Mục thị bên cạnh đã sớm nhìn ra suy nghĩ của nàng ta.

“Đại tẩu, tẩu xem lý do của Hòa Cẩn rất chính đáng, tẩu nên đưa nguyệt ngân cho nàng đi, dù sao vốn dĩ chính là nàng nên được.” Mục thị vui sướng khi người gặp họa nói.

Nếu Trương thị không trả tiền, thì Mục thị nắm được một nhược điểm của Trương thị, tham ô nguyệt ngân kẻ nữ, nói ra chuyện này chủ mẫu đương gia như nàng ta coi như xong.

Nếu Trương thị đưa tiền, tới tay bạc lại nhỏ ra, Trương thị tức điên lên rồi, nghĩ như thế nào cũng đều có lợi cho mình, bởi vậy, Mục thị càng thêm ra sức.

Mục thị mở miệng, Trương thị cũng biết trong lòng nàng ta đang có chủ ý gì, giễu cợt liếc mắt nhìn Mục thị một cái, ta là chủ mẫu nhà này, vẫn chưa không tới lượt người vung tay múa chân.

“Từ Ngọc, lấy danh nghĩa của ta, đi trưởng phòng cấp cho Nhị tiểu thư một ngàn hai trăm lượng bạc.”

Từ Ngọc nhận lệnh đang muốn đi ra ngoài, Mục thị gọi lại nàng, “Đại tẩu, nguyệt ngân của Hoài Cẩn do tẩu bảo quản, tẩu không lấy ra, ngược lại lấy bạc công, như vậy không được tốt cho lắm.”

Kế hoạch bị Mục thị vạch trần, trong lòng Trương thị tức giận không thôi, trên mặt không hiện, “Cũng đúng, việc này là ta suy xét không chu toàn, vẫn có đệ muội nhắc nhở.”

Mục thị cười lạnh một tiếng, Trương Thục Tuệ, có ta ở đây người đừng mơ tưởng có chủ ý lấy bạc công.

“Từ Ngọc, tới phòng kho của ta, lấy bạc tới.” Trương thị mở miệng nói, Từ Ngọc nhận mệnh mà đi.

Trong phút chốc, Tiêu Hoài Cẩn phảng phất thấy bộ dạng đau lòng của Trương thị, tâm tình rất tốt, nhìn Mục thị cũng có chút thân thiết.

Rất nhanh, Từ Ngọc mang bạc tới, cất trong một cái rương lớn, bạc trắng sáng, mắt mọi người lóe lên.

Trương thị hít sâu một hơi, “Hoài Cẩn, bạc đã mang tới cho người, người mau lấy về đi.”

Lúc này, Trương thị hận không thể Tiêu Hoài Cẩn chạy nhanh đi, đáng tiếc nàng thất vọng rồi.

“Lục La là đại nha hoàn của con, nguyệt ngân hẳn là hai lượng, đã nhiều năm như vậy, nguyệt ngân cũng chỉ có nửa lượng, cho nên hôm nay cùng nhau cho đi, tổng cộng 64 lượng, nếu mẫu thân không tin, có thể để Từ Ngọc tỷ tỷ tính lại.”

“Mẫu thân sao có thể không tin người được, không cần tính, Từ Ngọc, lấy 64 lượng đưa cho Lục La.”

Trương thị gần như là nghiền răng nghiền lợi nói ra những lời này, hôm nay đã tổn thất hơn một ngàn hai, nếu không đuổi Tiêu Hoài Cẩn đi, chỉ sợ một hồi tổn thất càng nhiều.

Nhưng Lục La quả không được nhiều như vậy, vui mừng hơn hờ nhận lấy bạc.

“Cám ơn Đại phu nhân.”

Mục đích đã thành, Tiêu Hoài Cẩn cũng không muốn nán lại nữa, “Không quấy rầy mẫu thân nghỉ ngơi, nữ nhi xin cáo lui trước.”

Tiêu Hoài Cẩn vẫy vẫy tay, hai bà tử bụng mỡ mập mập ở ngoài phòng tiến vào, hai người nhìn bạc trên mặt đất, kinh ngạc đến mức cảm đều muốn rớt, ngay cả hành lễ với Trương thị cũng quên mất.

“Mang về viện.” Tiêu Hoài Cẩn nhân nhạ nói, sau đó quay về phía Trương thị hành lễ, dẫn đầu đi ra đại sảnh.

Hai bà tử phục hồi tinh thần lại, nâng lên bạc đi theo phía sau Tiêu Hoài Cẩn, những người khác ở đại sảnh cứ như vậy nhìn chăm chú vào đám người Tiêu Hòa Cẩn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Báo ân cũng làm.

Bên trong Kiềm Gia viện, một hàng người đứng xếp hàng trong viện, tuy rằng thời tiết dần dần chuyển lạnh, nhưng mà giữa trưa vẫn có chút nóng rực, không khỏi làm cho lòng người buồn phiền nóng nảy.

“Trương tỷ tỷ, người nói Nhị tiểu thư có thể đòi lại nguyệt ngân sao?” Nói chuyện chính là bà tử gương mặt chữ điền, họ Tiết, người ta gọi là Tiết bà tử, mặc dù mặc áo vải thô, nhưng lại sửa sang rất sạch sẽ, thoạt nhìn rất là nhẹ nhàng khoan khoái, lúc này đang nôn nóng nhìn ra bên ngoài.

“Ta cũng không biết, có lẽ cũng có thể.” Bị gọi bà tử Trương tỷ tỷ do dự nói.

Sáng sớm hôm nay, khi Tiêu Hoài Cẩn nói muốn đi Lan Thủy viện đòi lại nguyệt ngân, một đám hạ nhân đều kinh ngạc, Đại phu nhân cất xén nguyệt ngân của Tiêu Hoài Cẩn, các nàng đều biết, nhưng không nghĩ tới Tiêu Hoài Cẩn lại dám đi đòi lại, chuyện này làm cho các nàng vô cùng ngạc nhiên, lúc này mới đều ở trong viện chờ Tiêu Hoài Cẩn trở về.

Bỗng nhiên, một tiểu nha hoàn chạy vào trong viện, cao hứng kêu lên: “Nhị tiểu thư đã trở lại.”

Những người còn lại vừa nghe, vội vàng chạy ra viện, nơi xa, đúng là bốn người Tiêu Hoài Cẩn, không bao lâu đã đến trong viện.

Tiêu Hoài Cẩn tiến vào phòng khách ngồi xuống, hai bà tử nâng cái rương theo sát phía sau, một viện hạ nhân thẳng lăng lăng nhìn cái rương, hận không thể dán trông mắt dính đi lên.

Sau khi Lục La mở cái rương ra, một hạ nhân thiếu chút nữa chói mắt bị mù, trong lòng không ngừng tính kế, lớn như vậy trong rương có bao nhiêu tiền, mãi đến Tiêu Hoài Cẩn lên tiếng, lúc này mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, thỉnh thoảng dùng dư quang liếc qua.

Tiêu Hoài Cẩn không quá giật mình khi thấy sự tham lam trong mắt các nàng, người có dục vọng với tiền tài nắm trong tay là tốt nhất, nếu như đối mặt với nhiều bạc như vậy, cũng không dao động, đây mới là việc nên lo lắng nhất.

“Thời gian các người ở Kiềm Gia viện của ta cũng không ngắn, ngày thường cũng chưa thưởng cho các người, hôm nay xem như bổ sung cho các người đi, Lục La, lấy năm trăm lượng chia cho các nàng.”

Mọi người đầu tiên là cả kinh, tiếp theo lại là vui vẻ, hạ nhân Kiềm Gia viện mười lăm có thừa, năm trăm lượng chia đều xuống dưới, mỗi người ít nhất cũng có ba mươi lượng, con số này đối với hạ nhân trong viện khác mà nói không tính là gì, nhưng ở trong Kiềm Gia viện, thời gian dài không có bất kỳ thưởng bạc gì, nguyệt ngân cũng không cao, này số tiền đối với các nàng mà nói là mấy năm tiền công, không thể nghĩ ngờ là một khoản tiền lớn.

Mặc dù Lục La đau lòng tiền vừa đến tay lại tặng đi ra ngoài, nhưng cũng không dám cãi lệnh, chẳng qua sắc mặt có chút khó coi, hạ nhân được tiền, cũng không quan tâm sắc mặt Lục La khó coi hay không, một đám tươi cười rạng rỡ.

“Cám ơn Nhị tiểu thư ban thưởng.” Quỳ trên mặt đất chính là Tiết bà tử và Vương bà tử vừa mới nói chuyện.

Những người còn lại cũng quỳ xuống, “Cám ơn Nhị tiểu thư ban thưởng.” Trong lời nói mang theo kính hỉ.

Tiêu Hoài Cẩn nhìn Tiết bà tử và Vương bà tử, thấy có chút quen mặt, linh quang chợt lóe, nhớ tới hai người các nàng chính là người ngày đó đánh Lý ma ma, trong lòng so đo một phen.

“Lục La, thêm cho hai người các nàng mỗi người năm lượng, hai bà tử nâng rượu mỗi người mười lượng.” Tiêu Hoài Cẩn chỉ vào Tiết bà tử và Vương bà tử mở miệng nói.

Sắc mặt Lục La càng lúc càng không tốt, bốn hạ nhân được ban thưởng thêm, vui mừng rạo rực nói lời cảm tạ, những người còn lại đổ kỵ nhìn các nàng, ngay sau đó sờ sờ phình phình bên hông mình, thoáng chốc một đám vui vẻ ra mặt. Thấy Tiêu Hoài Cẩn có chuyện muốn nói, bốn hạ nhân đều an tĩnh lại, chỉ là ý cười trên mặt thế nào cũng không giấu được.

“Hôm nay ban thưởng nhưng là số lượng nhỏ, sau này vẫn sẽ có, yêu cầu của ta cũng rất đơn giản, trung thành, trung thành với ta, sau này ta cũng sẽ không bạc đãi các ngươi, nhưng mà, nếu ai dám phản bội chủ...”

Lời nói còn lại Tiêu Hoài Cẩn không nói tiếp, nhưng một đám hạ nhân nhìn thấy trong ánh mắt Tiêu Hoài Cẩn không có một chút nhân khí, nếu các nàng dám phản bội chủ, nhất định sẽ không có kết cục tốt, trong lúc nhất thời, đại sảnh vốn đang náo nhiệt ngưng trọng vài phần, ép người tới mức không thở nổi.

Một đám hạ nhân liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời nói: “Nô tỳ thề sống chết đi theo Nhị tiểu thư, tuyệt không dám phản bội.”

Tiêu Hoài Cẩn quét mắt từng gương mặt một của các nàng, có mấy người khi chạm đến ánh mắt Tiêu Hoài Cẩn, ánh mắt lóe lóe, hình như có chút tránh né.

“Rất tốt, hôm nay các ngươi đều mệt mỏi, đi xuống đi.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Hai bà tử thô to nâng rượu vào phòng sau, Lục La đuổi các nàng đi xuống, “Tiểu thư, cái này xử trí như thế nào.” Lục La chỉ vào cái rượu nói.

Mặc dù số bạc này không nhiều lắm, nhưng trước mắt lại là một tài phú lớn nhất của Tiêu Hoài Cẩn, để chỗ nào cũng không yên lòng, suy nghĩ một lát, “Đặt trong hộp ngầm trên đầu giường ta.”

Nói xong, tiện tay từ bên trong lấy ra hai cái nguyên bảo(*) thường thức, cảm xúc lạnh lẽo khiến nàng cảm thấy một chút lạnh lẽo, nhớ tới phản ứng vừa rồi của hạ nhân, không khỏi cảm khái, bạc quả nhiên là đồ tốt, khó trách nhiều người đối với nó xua như xua vịt vậy, hết cả một đời.

(*) Đinh vàng hoặc đinh bạc, một đinh bạc thường nặng 50 lượng, một đinh vàng thường nặng 5 hoặc 10 lượng.

Sau khi Lục La cất bạc xong, giao chìa khóa cho Tiêu Hoài Cẩn, nhưng Tiêu Hoài Cẩn không nhận, nghiêng đầu nói: “Sau này tiền bạc do ngươi trông giữ, chìa khóa ngươi cầm là được.”

Mũi Lục La đau xót, trong nháy mắt nước mắt tràn đầy vành mắt, kim khóa của các tiểu thư đều là do tâm phúc trông giữ, mà Tiêu Hoài Cẩn để cho nàng trông giữ, cũng chính là thừa nhận nàng.

Sau đó Lục La lo lắng đánh mất chìa khóa, trực tiếp dùng một sợi dây đeo chìa khóa ở trước ngực, thế cho nên nàng bị nha hoàn chế nhạo thật lâu.

Tiêu Hoài Cẩn lấy hai nguyên bảo để vào trong tay Lục La, Lục La không rõ nguyên do, “Vừa rồi bạc ngươi không có lấy, cái này là cho ngươi.”

Lục La biết Tiêu Hoài Cẩn đồ của nàng cho sẽ không thu hồi lại, này đây, không từ chối nữa, nhận lấy bạc, trên mặt không thấy vui mừng, ngược lại có chút ngưng trọng.

“Tiểu thư, ngươi thật vất vả mới cầm lại nguyệt bạc, ban thưởng mất đi một nửa, còn có thọ lễ Lão phu nhân, vậy phải làm sao bây giờ?”

Cái này Tiêu Hoài Cẩn cũng nghĩ tới, đích thực, nàng không giống những nàng tiểu thư kia có nương trợ cấp, Lão phu nhân và Định Quốc Hầu cũng sẽ không thêm bạc cho nàng, về phần Trương thị, không thể trừ đã không tệ, càng miễn bàn trợ cấp, trên mặt không khỏi dâng lên nỗi sầu khổ.

“Ai, nếu phu nhân vẫn còn ở đây thì tốt rồi, nhất định phu nhân sẽ không làm tiểu thư chịu khổ như vậy.” Lục La tự cố tự nói, bỗng nhiên, dường như nhớ tới cái gì, bùm một tiếng quỳ xuống.

“Nô tỳ đáng chết, nô tỳ không nên nói phu nhân.”

Bởi vì thấp thỏm lo âu, thân thể run bần bật, không khỏi hồi hận nói lời không nên nói.

Phu nhân? Nghe thấy chữ này, Tiêu Hoài Cẩn không khỏi lâm vào trầm tư, theo như lời nàng phu nhân là mẹ ruột Tiêu Hoài Cẩn — Lục Uyển Nghi năm đó lúc sinh Tiêu Hoài Cẩn vì khó sinh mà chết.

“Không có việc gì, người đứng lên đi.”

Thấy sắc mặt Tiêu Hoài Cẩn không thay đổi, lúc này Lục La mới thận trọng đứng dậy.

“Nhưng mà lời này của người ngược lại nhắc nhở ta, của hồi môn của nương ta ở trên tay Đại phu nhân.”

Lục La không khỏi có chút nghi hoặc, “Làm sao tiểu thư biết được?”

Năm đó sau khi Lục Uyển Nghi chết, nha hoàn bà tử bên người nàng chết thì chết, bán đi thì bán đi, toàn bộ bị đuổi ra phủ, mà Nghi Lan viện Lục Uyển Nghi ở cũng bị niêm phong, trở thành một cấm địa trong phủ Định Quốc Hầu.

Tiêu Hoài Cẩn cười lạnh một tiếng, nếu không phải kiếp trước trong lúc vô tình Tiêu Hoài Ninh nói ra chuyện này, chỉ sợ đời này nàng cũng sẽ chẳng hay biết gì.

Kiếp trước sau khi Tiêu Hoài Cẩn mang thai, Tiêu Hoài Ninh qua phủ thăm. Ngày ấy, Tiêu Hoài Cẩn tới phòng Tiêu Hoài Ninh, vốn định tỷ muội ôn chuyện, nên không để nha hoàn thông báo, khi đang muốn gõ cửa vừa đúng lúc nghe thấy Tiêu Hoài Ninh nói.

“Đồ của Lục Uyển Nghi quả thật không tệ, chất lượng vòng ngọc này trên đời hiếm có, nếu không phải chết sớm, thứ này cũng sẽ không rơi vào tay nương ta, chỉ sợ đến bây giờ Tiêu Hoài Cẩn vẫn còn không biết nương nàng có một khoản hồi môn, thật là ngu xuẩn đến cực điểm.”

“Phu nhân anh minh.”

Khi đó nàng Quý Vi Việt Vương phi, lúc đó mang thai, cũng không muốn cầm lại số hồi môn này, chỉ nghĩ báo đáp công ơn nuôi dưỡng nhiều năm như vậy của Trương thị, nhưng mà không quá mấy ngày, đã bị “Bắt gian trên giường”, sau này Tiêu Hoài Cẩn nghĩ lại, chuyện này chỉ sợ Trương thị cũng tham dự trong đó.

Nhưng mà, một đời này, vật thuộc về mình, người khác đừng mơ tưởng lấy đi, không ngừng nguyệt bạc, đồ cưới của nương cũng giống vậy, sẽ không cầm đi báo ân bạch nhãn lang.

Trên người Tiêu Hoài Cẩn phát ra lệ khí(*) khiến Lục La cảm thấy bất an, đợi Tiêu Hoài Cẩn phục hồi tinh thần lại, Lục La đã sợ tới mức muốn khóc, trong lòng không ngừng kêu rên, như thế nào đột nhiên tiểu thư trở nên dọa người như vậy.

(*) tàn bạo, ác độc.

Nhìn thấy trên mặt Lục La hoảng sợ, ánh mắt Tiêu Hoài Cẩn nhu hòa xuống, nháy mắt lệ khí biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Lục La thấy không áp lực giống như vừa rồi, vỗ vỗ lồng ngực mình.

Trong đầu suy nghĩ muôn vàn, hiện tại nguyệt bạc đã cầm về, đồ cưới của nương cũng là chuyện sớm hay muộn, trước để cho Trương thị bảo quản kỹ, đồ vật tới tay lại nhỏ ra, chỉ sợ đến lúc đó Trương thị sẽ tức giận đến hộc máu.

Tưởng tượng đến bộ dáng Trương thị khó thở công tâm, Tiêu Hoài Cẩn không tự giác cười, giống như mạn đà la nở rộ, diêm dúa lẳng lơ mà tà mị, đôi mắt long lanh rực rỡ, không thể nhìn gần.

Lúc này, bên trong Lan Thủy viện một mảnh yên tĩnh, lúc nha hoàn bà tử đi ngang qua phòng Trương thị, không khỏi nhìn xung quanh phòng trong, nhớ tới chuyện vừa rồi một trận thổn thức.

Vừa rồi có nha hoàn tới báo, nói Nhị tiểu thư ở trong viện ban thưởng hạ nhân, ra tay rộng rãi, một đám nha hoàn không khỏi có chút hâm mộ, mặc dù nha hoàn trong viện khác so ra kém chủ viện, nhưng mà Trương thị cũng cực ít ban thưởng cho các nàng.

Mà sau khi Trương thị nghe nói, tức giận đến mức quăng ngã một bình sứ Thanh Hoa, một đám hạ nhân sợ tới mức im lặng.

Từ Ngọc quỳ trên mặt đất, trong tay cầm hai cái chân gỗ, nhẹ nhàng gõ Trương thị chân.

“Thật là xem thường Nhị tiểu thư kia, lúc này mới mấy ngày bản lĩnh đều học được thu mua lòng người.”

Trương thị cắn răng nói, hôm nay bị Tiêu Hoài Cẩn một giuộc, trong lòng không khỏi phiền lòng tức giận.

“Phu nhân quá lo lắng, Nhị tiểu thư là ngài xem lớn lên, nàng cái dạng gì, ngài còn không biết sao?” Từ Ngọc trấn an nói, trên mặt thần sắc không đổi.

“Người nói rất đúng, quả thật nàng không giống như là người có thể làm được việc, Lý ma ma bên kia làm nàng nắm chặt điểm.”

“Vâng, nô tỳ đã biết.”

Lục đạo trong tay Từ Ngọc nặng vài phần, Trương thị thoải mái nhắm mắt lại, không nói nữa.

Lúc này, một nha hoàn vội vã đi vào, Đinh Hương bên cạnh vội vàng tiến lên, nhíu mày nói: “Hoang mang rối loạn làm gì, phu nhân đang nghỉ ngơi.”

Nha hoàn vui vẻ nói: “Đinh Hương tỷ tỷ, Đại lão gia tới.”

Đinh Hương vừa nghe, trên mặt vui vẻ, “Mau đi nghênh đón Đại gia.” Xoay người đang muốn nói cho Trương thị, Trương thị đã ngồi dậy.

“Gặp qua Đại gia.” Trương thị hành lễ nói.

“Phu nhân không cần đa lễ.”

Trương thị và Tiêu Minh Viễn ngồi xuống, Từ Ngọc bung trà lên, Trương thị cho một ánh mắt, Từ Ngọc và Đinh Hương lui đi ra ngoài.

“Đại gia thử xem trà này, là mấy ngày trước ca ca thiếp thân đưa tới, mặc dù so ra kém trà ngon của Lão gia, nhưng cũng đáng đến nếm thử một ngụm.”

“Phu nhân quá khiêm nhượng.”

Dứt lời, nâng chung trà lên uống một ngụm, nước trà ấm áp trượt vào yết hầu, một cổ hương thơm ngát nhàn nhạt tự tản ra trong miệng, ánh mắt sáng ngời, không khỏi bật thốt lên nói: “Trà ngon.” Ngẫu nhiên lại uống vài hớp.

“Đại gia thích là tốt rồi, chậm chút để ta bảo Từ Ngọc đưa một ít tới thư phòng ngài.” Trương thị cười nói.

“Được”, Tiêu Minh Viễn gật đầu một cái, lại uống mấy ngụm, lúc này mới buông chén trà.

“Hôm nay chuyện trong viện người là như thế nào?” Tiêu Minh Viễn dường như vô ý nói, vuốt ve chén trà trong tay.

Trương thị hiểu rõ hẳn hỏi chính là chuyện Tiêu Hoài Cẩn lấy nguyệt bạc, cười nói: “Trước kia Hoài Cẩn còn nhỏ, ta lo lắng nàng bị người khác lừa gạt, cho nên phải để nàng đồng ý, tạm thời bảo quản nguyệt bạc của nàng, mỗi tháng cho nàng một ít, nghĩ chờ nàng lớn một chút lại cho thêm nàng, hôm nay nàng tới lấy nguyệt bạc, nói là dùng để chuẩn bị thọ lễ cho Lão phu nhân, nên thiếp thân cho nàng.”

“Cái nghiệt nữ kia, thọ lễ gì yêu cầu hơn một ngàn lượng bạc, rõ ràng đang ngụy trang.”

Một thời gian buổi chiều, đã truyền khắp trong phủ Tiêu Hoài Cẩn tìm tới Lan Thủy viện muốn lấy nguyệt bạc vì chuyện mừng thọ Lão phu nhân, sau khi Tiêu Minh Viễn nghe nói lập tức tới Lan Thủy viện xác minh, không nghĩ tới là sự thật.

“Hoài Cẩn đã trưởng thành, nguyệt bạc quả thực là để cho nàng, lúc trước là ta suy xét không chu toàn.”

Nói xong ngẩng đầu nhìn Tiêu Minh Viễn, mặc dù đang cười, nhưng ở trong mắt Tiêu Minh Viễn, nụ cười này rõ ràng là miễn cưỡng cười vui, trong mắt nói không nên lời nói không rõ ừ ừ khuất, trong lòng vừa động, cảm tay Trương thị hơi run rẩy.

“Cái nhà này, vất vả cho người.” Tiêu Minh Viễn tự đáy lòng nói.

Trương thị vui vẻ, nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đợi được những lời này, khổ cực trước kia cũng không uổng phí, nước mắt xộc lên hốc mắt, “Có những lời này của gia, thiếp thân vất vả cũng là đáng giá.”

Nước mắt sắp tràn mi, mang theo một chút giọng khàn khàn, không từ rung động lòng người, ở dưới ánh nến, Tiêu Minh Viễn phảng phất nhìn thấy dáng vẻ Trương thị mới vừa gả cho hắn, cảm lòng không được buột miệng thốt ra.

“Thực Tuệ”

Trong lúc nhất thời phòng trong trở nên khô nóng lên, Tiêu Minh Viễn chỉ cảm thấy bụng nhỏ nóng lên, đứng dậy bế Trương thị lên đi tới chiếc giường, rất nhanh, trong phòng một mảng kiêu diễm, chân giường lắc lư một đêm mới dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ngắm hoa yến.

Mười mấy năm trước, tự Lão phu nhân dùng một gian phòng góc Tây Bắc Hạc Diên đường làm Phật đường, qua nhiều năm như vậy, ngoại trừ ngày đi Pháp Hoa tự tụng kinh, mỗi ngày kiên trì ở Phật đường tụng kinh một canh giờ.

Trong Phật đường sương khói lượn lờ, trong không khí tràn ngập gay mũi mùi hương sau khi đốt, Minh Châu đẩy cửa vào, chân mày theo bản năng nhăn lại, lại rất nhanh giãn ra.

Trong Phật đường vì ánh sáng không đủ, hơi có chút âm đạm, cho dù cách rất gần, bóng người trước mắt cũng có chút mơ hồ, nhìn không rõ lắm.

“Lão phu nhân, canh giờ tới rồi, mặt khác Nhị tiểu thư tới.”

Vốn là Lão phu nhân nhắm mắt lại nhắm mắt mở mắt, thả Phật châu trong tay xuống, Minh Châu thấy thế, tiến lên đỡ Lão phu nhân dậy.

Thấy Lão phu nhân đắp tay Minh Châu tiến vào, Tiêu Hoài Cẩn đứng dậy hành lễ, “Cháu gái gặp qua tổ mẫu.”

“Ừ”

Một chữ đơn giản, mặc dù không chứa tình cảm, nhưng so với chán ghét lúc trước tốt hơn rất nhiều.

Lão phu nhân ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn lướt qua, “Các người đều chết sao? Cũng không biết dâng trà cho Nhị tiểu thư.”

Chúng hạ nhân sùng sốt, trong lòng âm thầm lấy làm kỳ, mỗi lần Nhị tiểu thư tới, Lão phu nhân trừ chán ghét nhưng không có mặt khác, hôm nay thế nào còn muốn dâng trà?

Nghĩ như vậy, động tác dưới chân lại không ngừng nghỉ, một cái nha hoàn áo xanh nhanh chóng lui đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã bùng tới một chén trà nhỏ.

Chun trà thanh hoa thượng hạng vào tay ấm áp, lá trà xanh biếc ở trong nước từ từ xòe ra, nước vô vị nhạt nhẽo cũng có một chút mùi hương thơm ngát, nhẹ nhàng nhấp một ngụm vào trong miệng.

Một cô ngọt thanh từ trong khoang miệng tán ra, môi răng lưu hương, quả nhiên là trà ngon, so với kiếp trước lúc làm Việt Vương phi lá trà mình uống cũng không bì kịp.

Thừa dịp cúi đầu uống trà trong nháy mắt mi mắt rũ xuống, trong mắt Tiêu Hoài Cẩn hiện lên trào phúng, xem ra chuyện ngày hôm qua Lão phu nhân đã biết.

Hôm qua Minh Châu tự thuật chuyện Tiêu Hoài Cẩn tới gặp Trương thị đòi lại nguyệt bạc, chỉ để chuẩn bị thọ lễ cho Lão phu nhân, Lão phu nhân rất là khiếp sợ, tuy rằng không thích đứa cháu gái này, nhưng mà trong lòng cháu gái này lại có mình, trong lúc nhất thời, Lão phu nhân thổn thức không thôi, lúc này mới có việc vừa rồi.

Buồng chén trà, đang muốn mở miệng, nha hoàn vội vàng tiến vào, “Lão phu nhân, Đại phu nhân, Nhị phu nhân và các vị *tiểu thư tới thỉnh an ngài.”

“Đề các nàng vào đi.” Lão phu nhân phân phó nói.

Nhận được lệnh nha hoàn lại vội vàng chạy đi ra ngoài, không bao lâu, Trương thị và Mục thị dẫn đầu tiến vào, đi theo phía sau là đám người Tiêu Hoài Vũ.

“Con dâu gặp qua nương.”

“Cháu gái gặp qua tổ mẫu.”

Lão phu nhân gật đầu một cái, “Tất cả đứng lên đi.”

Tiêu Hoài Cẩn tiến lên, hành lễ, “Gặp qua mẫu thân, Nhị thúc mẫu.”

Xoay người kêu: “Tam muội muội, Tứ muội muội, Ngũ muội muội, Lục muội muội.”

Đám người Tiêu Hoài Vũ trả lại nửa lễ, “Nhị tỷ tỷ.”

“Nhị tỷ tỷ hôm nay tới thật là sớm, vừa rồi mẫu thân phái nha hoàn đi mời, kết quả dốc lòng vô ích.” Tiêu Hoài Ngọc dẫn đầu mở miệng nói, con người chuyển động, không biết đang đánh cái chủ ý gì.

Mà Tiêu Hoài Vũ và Tiêu Hoài Ninh đứng ở một bên không nói lời nào, rất rõ ràng, Tiêu Hoài Ngọc bị chặn lại.

Mãi suy nghĩ, Tiêu Hoài Cẩn nhường mảy nói: “Ta mỗi ngày đều tới canh giờ này, như thế nào, Ngũ muội muội không biết sao?”

Tiêu Hoài Ngọc luôn luôn đi theo bên người Tiêu Hoài Ninh, mà thời gian Tiêu Hoài Ninh tới Hạc Diên đường muộn hơn Tiêu Hoài Cẩn một chút, cho nên Tiêu Hoài Ngọc thật không biết canh giờ mỗi ngày Tiêu Hoài Cẩn tới Hạc Diên đường.

Trong lúc nhất thời Tiêu Hoài Ngọc nghĩ không ra lời để phản bác, đỏ lên mặt nhìn thoáng qua Tiêu Hoài Ninh, mà Tiêu Hoài Ninh đang nghiêng đầu nói chuyện với Tiêu Hoài Vũ, làm lơ ánh mắt cầu cứu của nàng, Tiêu Hoài Mạt cúi đầu nhìn giày thêu, giống như muốn xem một đóa hoa ra.

“Được rồi, hai tỷ muội các người có gì muốn nói một lát nữa lại nói.”

Trương thị mở miệng, hai người cũng không nói chuyện nữa.

Mọi người lúc này mới chú ý tới, hôm nay Trương thị cùng ngày thường có chút bất đồng, hôm nay trang phục so với ngày xưa hoa lệ vài phần, cảnh

xuân đầy mặt, mơ hồ phiếm lộng lẫy, mắt chứa nước hồ mùa thu, tất cả phong tình lượn quanh đuôi lông mày.

Tiêu Hoài Cẩn nhướn mày, nhớ tới hôm qua Lục La nói Tiêu Minh Viễn qua đêm tại Lan Thủy viện.

Trương thị thanh thanh yết hầu, nói: “Mẫu thân, hôm qua phủ Ninh Quốc công đưa thiệp mời tới, ngày sau là phủ Định Quốc công thưởng hoa yến, hy vọng tiểu thư trong phủ chúng ta đều có thể tham dự.”

Phủ Ninh Quốc công cùng phủ Định Quốc hầu giống nhau, năm đó đều là công thần có công phụ tá vị vua đầu tiên, nhưng phủ Ninh Quốc công vẫn luôn kéo dài đến hôm nay, mà phủ Định Quốc công giáng cấp vì phủ Định Quốc hầu, rốt cuộc so với phủ Định Quốc công vẫn là kém một chút.

Thục quý phi muội muội ruột của Định Quốc công, rất được Hoàng Thượng sủng ái, hơn nữa sinh được trưởng tử Hạ Kim Liên cho Hoàng Thượng, phủ Định Quốc công liên quan cũng nước lên thì thuyền lên, mơ hồ có khuynh hướng phong vương.

Lúc này đây, nghe được tin tức này, mọi người đều có chút hưng phấn, ngay cả Tiêu Hoài Ninh, trong mắt cũng lập loè kích động, so sánh với dưới, Tiêu Hoài Cẩn có chút trấn tĩnh, tựa như tất cả đều không liên quan đến nàng.

Lão phu nhân cân nhắc một hồi, “Một khi đã như vậy, vậy đều đi đi, hai ngày này chuẩn bị tốt một chút, đừng ném thể diện Hầu phủ.”

Lão phu nhân mở miệng, việc này cứ như vậy định xuống, mọi người vui mừng hớn hở trở lại viện của mình, vì yến hội làm chuẩn bị.

Trương thị và Tiêu Hoài Ninh cùng nhau trở lại Lan Thủy viện, mới vừa tiến vào đại sảnh, Tiêu Hoài Ninh đã gấp không chờ nổi mở miệng nói: “Nương, thời gian quá ngắn, làm quần áo mới sợ là không còn kịp rồi.”

Trương thị vỗ vỗ tay nàng, lấy làm an ủi, quay đầu phân phó nói: “Tử Ngọc, cầm cái đó tới đây.”

Tiêu Hoài Ninh nghi hoặc khó hiểu nhìn Trương thị, Trương thị cũng không giải thích, chỉ thấy Tử Ngọc vội vàng đi xuống, chỉ chốc lát sau hai tay cầm một cái khay tiến vào, trên khay rõ ràng là kiện quần áo mới.

Tiêu Hoài Ninh về mặt kinh hi, trong lòng lại có chút nghi hoặc, “Nương, đây là?”

Trương thị ha hả cười một tiếng, giải thích nói: “Nương đã sớm biết phủ Ninh Quốc công sẽ đưa thiệp mời tới, cho nên đã chuẩn bị y phục cho người.”

Mũi Tiêu Hoài Ninh đau xót, nức nở nói: “Nương đối ta thật tốt.”

Trương thị vuốt đầu Tiêu Hoài Ninh, trong mắt lộ ra từ ái, “Người là nữ nhi của nương, nương không đối tốt với người thì đối tốt với ai?”

Vào đêm, mẹ con một đêm nói miên.

Bên kia Tiêu Hoài Ngọc đang buồn rầu không thôi vì y phục yến hội, không khỏi bức dọc nóng nảy, “Di nương, yến hội phủ Định Quốc công ngày sau, nếu không có y phục mới, ta như thế nào gặp người?”

“Ngọc Nhi không cần sốt ruột, làm y phục mới nhất định là không còn kịp rồi, chúng ta đi tiệm y phục mua là được.”

Người nói chuyện là mẹ đẻ Tiêu Hoài Ngọc, tam di nương Lý Hương Liên. Lý Hương Liên hơn ba mươi, tuy không bằng Trương thị và Mục thị, nhưng cũng là tiểu gia bích ngọc, tự nhiên cũng có một phen phong vị.

Vừa nghe lời này, trong nháy mắt Tiêu Hoài Ngọc xệ mặt xuống, “Ta đường đường là tiểu thư Hầu phủ lại mặc y phục tiệm may đi ra ngoài, còn không phải bị tiểu thư là nàng ta cười chết, ta không cần.”

Tam di nương không nhanh không chậm nói: “Ngọc Nhi đừng nóng vội, y phục mua được chúng ta sửa lại một chút, như vậy sẽ không nhìn ra là y phục tiệm may bên ngoài.”

Trước mắt Tiêu Hoài Ngọc sáng ngời, lại dập tắt trong nháy mắt, “Di nương, tới kịp sao? Thời gian chỉ có một ngày.”

“Chỉ là một ít thêu thùa mà thôi, không thành vấn đề, tin tưởng di nương.” Tam di nương lời thề son sắt cam đoan nói.

Thấy Tam di nương tự tin như vậy, Tiêu Hoài Ngọc cũng yên tâm, một lòng nghĩ yến hội hôm sau.

Tiểu thư trong phủ, trừ bỏ Tiêu Hoài Thanh vì tuổi quá nhỏ, không cần phải đi tham gia yến hội bên ngoài, những người còn lại đều bận rộn vì yến hội hôm sau, ngoại trừ một người.

“Tiểu thư, sao người lại đọc sách? Hôm sau chính là yến hội phủ Định Quốc Công, tiểu thư không nóng nảy sao?” Lục La nôn nóng nói.

Vừa rồi khi nàng từ bên ngoài trở về thấy vị tiểu thư kia gọi chường quý tiệm may và tiệm châu báu vào phủ, vội vàng chạy về tới nói cho Tiêu Hoài Cẩn, không nghĩ tới bộ dạng Tiêu Hoài Cẩn không chút nào để ý, nhất thời Lục La nói năng lộn xộn.

“Chỉ là một yến hội mà thôi, xem người gấp như vậy.” Tiêu Hoài Cẩn cũng không ngắt đầu lên nói.

Kiếp trước yến hội trong cung trải qua đêm không xuể, hiện giờ chỉ là một cái yến hội phủ Quốc công mà thôi, Tiêu Hoài Cẩn còn không nhìn ở trong mắt.

Vừa nghe nói như thế, Lục La cũng bình tĩnh lại, trong lòng suy nghĩ muôn vàn.

Thật lâu sau, Tiêu Hoài Cẩn mới khép sách lại, hơi chớp chớp đôi mắt, Lục La thấy thế, đưa lên một chun trà.

Tiêu Hoài Cẩn hơi nhấp một ngụm, mày nhăn lại, trong lòng Lục La lộ bộ một cái, “Tiểu thư, không phải trà này có vấn đề chứ?”

Từ lần trước sau khi phát hiện trong huan hương có hương mê, Lục La vạn phần cẩn thận, chỉ sợ người khác nói, hại tiểu thư.

“Trà này không thành vấn đề.” Tiêu Hoài Cẩn giải thích nói, tự hôm nay sau khi uống lên lá trà kia của Lão phu nhân, lại uống trà Kiềm Gia viện, dù sao vẫn cảm thấy khó có thể nuốt xuống.

Lại nhấp một ngụm, lúc này mới đặt chén trà xuống, không có biện pháp, lấy tình huống hiện tại Kiềm Gia viện, thật sự không phải là lúc bắt bẻ.

Thời gian thoáng lướt qua, rất nhanh đã tới ngày yến hội, Lục La đã thức dậy từ sớm.

Hai tay Lục La cầm một kiện váy áo, một kiện phấn hồng, một kiện xanh nhạt, lúc này rối rắm vạn phần, không biết nên chọn kiện nào, định để Tiêu Hoài Cẩn tới lựa chọn.

“Tiểu thư, hai kiện y phục này người mặc kiện nào?”

Tiêu Hoài Cẩn quay đầu nhìn thoáng qua, “Hai kiện này đều không dùng, năm trước mới vừa làm một bộ, lúc ấy làm lớn hơn một chút, hiện tại cũng vừa lúc thích hợp.”

Nghe Tiêu Hoài Cẩn xong, lúc này Lục La mới tới tủ quần áo tìm, chỉ chớp lát đã tìm được rồi.

Một phen thu thập xong, đang muốn đi tiền viện, không ngờ, lại bị người chặn đường đi.

“Lý ma ma người đây là làm gì? Vì sao chặn đường đi của tiểu thư?”

Lục La đứng trước người Tiêu Hoài Cẩn, ngăn chặn ánh mắt dò xét của Lý ma ma, đã nhiều ngày Tiêu Hoài Cẩn vẫn luôn huấn luyện Lục La, sau này Lục La đang đối mặt với Lý ma ma cũng có thể trấn định tự nhiên, trong lòng Tiêu Hoài Cẩn không ngừng gật đầu, Lục La quả nhiên là nhân tài đáng bồi dưỡng.

Đối với câu hỏi của Lục La, Lý ma ma sinh lòng bất mãn, mình chỉ rời đi mấy ngày, tiểu đề tử này dám quần đến trên người ta, sau này rơi vào tay ta, xem ta giáo huấn người như thế nào.

Nhớ tới mục đích của mình, gần như Lý ma ma cứng rắn kéo ra nụ cười nịnh nọt.

“Hôm đó tiểu thư khoan hồng độ lượng, nô tỳ vô cùng cảm kích, sau khi có thể xuống giường đi lại nô tỳ muốn hầu hạ bên cạnh tiểu thư, mong tiểu thư thành toàn.”

Tiêu Hoài Cẩn ý bảo Lục La lui ra, lập tức đi đến trước mặt Lý ma ma, lúc này con mắt Lý ma ma mới nhìn thấy Tiêu Hoài Cẩn, trong mắt hiện lên kinh ngạc.

Một bộ màu đỏ nhạt váy hoa dài, tà váy lay động, cổ áo và cổ tay áo đều khâu cúc, cánh hoa tầng tầng nở ra, một chút màu xanh biếc điểm xuyết trong đó, đai lưng màu nguyệt bạch to rộng càng lộ ra vòng eo một tay có thể ôm hết, vật trang sức trên tóc cũng cực kỳ đơn giản, ngoại trừ hai cây trâm hoa, còn lại không có cái khác.

Một thân y phục nhìn qua tươi mát thanh nhã, không khỏi đặc biệt, nhìn kỹ, khí chất tao nhã hồn nhiên tự thiên, tự thành một phen khí khái.

“Nếu Lý ma ma còn nguyên ý ngốc tại Kiềm Gia viện, vậy trở về đi, hôm nay ta muốn đến phủ Định Quốc công, không thể ở lâu, Lý ma ma thì ở lại thủ viện đi.”

Nói xong ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Lý ma ma, chạm đến ánh mắt này, Lý ma ma cả kinh, nháy mắt cúi đầu xuống, Tiêu Hoài Cẩn cũng không nhìn lại nâng, nâng chân rồi đi, nhẹ nhàng bước liên tục, lay động sinh tư.

Đợi sau khi Tiêu Hoài Cẩn rời đi Lý ma ma mới bình thường trở lại, một trận gió lạnh thổi tới, chỉ cảm thấy phía sau lưng lạnh cả người, thì ra là sau lưng đã ướt đầm từ lâu.

Nhị tiểu thư thế nào trở nên tà môn như vậy? Nàng sẽ không biết đi? Lý ma ma nhỏ giọng lầm bầm, đột nhiên ngẩng đầu thấy xung quanh một người cũng không có, trong lòng thấp thỏm bất an, vội vàng trở về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tiểu thư tranh tài.

Sau khi lên xe ngựa Tiêu Hoài Cần liền bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, bên trong xe ngồi chung chính là Tiêu Hoài Ngọc và Tiêu Hoài Mạt, hơn nữa nha hoàn câu mình, vốn dĩ xe ngựa đã chật hẹp động một chút cũng có chút khó khăn.

Khoảng cách phủ Ninh Quốc công và phủ Định Quốc hầu không quá một khắc đồng hồ, rất nhanh xe ngựa đã ngừng lại, Lục La chờ nha hoàn xuống xe ngựa trước, đám người Tiêu Hoài Cần theo sau cũng để các nàng dìu tay.

Phủ Ninh Quốc công và phủ Định Quốc hầu không xê xích bao nhiêu, nhưng lại hoa lệ dị thường, chỉ là đại môn nhưng khí phái bất phàm, không phải là loại phủ đệ khác có thể so sánh, mà trên đỉnh đại môn màu đỏ chính là treo bảng hiệu gỗ liềm to vàng, thượng thư xá tạo mấy chữ phủ Ninh Quốc công.

Lúc này, gã sai vặt phủ Ninh Quốc công lập tức chạy tới, dắt xe ngựa đi ra phía sau, mấy hạ nhân đón đoàn người Tiêu Hoài Cần vào.

Còn chưa đi được mấy bước, một ma ma, chạy tới trước mặt Lão phu nhân, hành lễ cười nói: “Gặp qua Lão phu nhân, hai vị phu nhân, các vị tiểu thư, Lão phu nhân ngài tới rồi, Lão thái quân đã sớm ngồi trông ngài tới, vì vậy, để nô tỳ tới đón ngài trước.” Nói xong làm ra động tác mời.

Lão phu nhân nghiêng đầu giao phó Trương thị và Mục thị một phen, trực tiếp đi tới viện Lão thái quân phủ Ninh Quốc công.

Ở trong yến hội danh môn quý tộc, phu nhân và phu nhân cùng nhau, tiểu thư và tiểu thư cùng nhau.

Thứ nhất là vì để cho nhóm tiểu thư quen thuộc với nhau, kết thành bạn thân, tương lai sau khi thành hôn cũng có thể mang đến một ít quan hệ nhân mạch tới nhà chồng, lấy này cũng cố địa vị ở nhà chồng, thứ hai các vị phu nhân thường xuyên liên lạc, cũng có thể làm cho quan hệ càng thêm vững chắc.

Này đây, Lão phu nhân vừa đi, thì có một nha hoàn tiến lên tiếp đón, mang theo mấy người Tiêu Hoài Cần đi đến phía sau viện, Trương thị và Mục thị cũng từng người rời đi tìm mấy phu nhân khác nói chuyện.

Nơi phủ Ninh Quốc công cử hành yến hội là Lạc Trà uyển, phủ Ninh Quốc công người đến người đi, nơi nơi tiếng người ồn ào, mơ hồ có thể nghe thấy giọng nói nam tử, vì tránh cho ngoại nam va chạm các vị tiểu thư, Lạc Trà uyển bị chia thành hai nơi nam nữ, ở giữa dùng các loại hoa tươi đủ màu sắc ngăn cách.

Lúc đám người Tiêu Hoài Cần đến đó, trong hậu viện đã có rất nhiều vị tiểu thư, tốp năm tốp ba đang nói chuyện với nhau.

Lúc này, xa xa vài người đi tới, rất nhanh đi tới trước mặt đám người Tiêu Hoài Cần, “Tiêu muội muội người tới rồi, ta chờ người một hồi lâu.” Tiểu thư dẫn đầu trong đó nói, tiến lên kéo tay Tiêu Hoài Ninh.

“Lâm tỷ tỷ, ta này không phải tới sao?” Tiêu Hoài Ninh lẩm bẩm nói, nhìn qua đơn thuần đáng yêu.

“Lâm tỷ tỷ, ta giới thiệu một chút với người, đây là Nhị tỷ tỷ ta, Ngũ muội muội và Lục muội muội, vị này chính là Lâm tiểu thư phủ Định Quốc công.”

“Lâm tiểu thư” Tiêu Hoài Cần mở miệng nói, “Lâm tiểu thư” Tiêu Hoài Ngọc và Tiêu Hoài Mạt cũng đi theo mở miệng, mà Tiêu Hoài Vũ đi tìm tiểu thư mình quen nói chuyện, sớm đã rời đi.

Đại tiểu thư phủ Định Quốc công — Lâm Phinh Đình, cũng là cháu ngoại gái của Thục quý phi, biểu muội Đại hoàng tử, nhớ tới đời trước lúc Lâm Phinh Đình, trong mắt Tiêu Hoài Cần hiện lên trào phúng.

Lâm Phinh Đình vừa nói chuyện với Tiêu Hoài Ninh, vừa âm thầm quan sát Tiêu Hoài Cần, trực giác nói cho nàng biết Tiêu Hoài Cần không đơn giản.

Con người chuyển động, trêu ghẹo nói: “Tiêu muội muội, như thế nào ngày thường tụ hội cũng không thấy Nhị tỷ tỷ người, Nhị tiểu thư xinh đẹp như thế, cả ngày cất giấu, chẳng lẽ là sợ chúng ta sẽ không thành tâm đối tốt với nàng sao?”

Mấy vị tiểu thư gần đó nghe được lời của Lâm Phinh Đình cũng đã đi tới, tên của Tiêu Hoài Cần các nàng đều đã nghe qua, một người mẹ ruột đã mất, một tiểu thư không được sủng ái, chưa từng tham gia bất kỳ một yến hội nào, vì thế tò mò đánh giá Tiêu Hoài Cần.

Tiêu Hoài Ninh thấy đột nhiên vài vị tiểu thư, tâm niệm vừa động, ngay thơ nói: “Lâm tỷ tỷ người chính là oan uổng ta, Nhị tỷ tỷ ngày thường không thích ra cửa, cũng chưa từng thấy Nhị tỷ tỷ trang điểm chải chuốt, hôm nay nếu không phải lấy phúc phủ Ninh Quốc công, bằng không còn không biết thì ra Nhị tỷ tỷ xinh đẹp như vậy.”

Lời nói ngoài mặt là ca ngợi, kỳ thật ám chỉ Tiêu Hoài Cần vì yến hội phủ Ninh Quốc công đặc biệt ăn diện lộng lẫy, nếu như truyền ra ngoài, lại nghĩ tới đệ tử thế gia tham gia yến hội phủ Ninh Quốc công, chỉ sợ ngày mai toàn bộ kinh thành đều sẽ truyền ra Tiêu Hoài Cần không kiểm soát được lời đồn.

Quả nhiên, ánh mắt các vị tiểu thư xung quanh nhìn Tiêu Hoài Cần đều thay đổi, trào phúng không cần nói cũng biết, Tiêu Hoài Ngọc và Tiêu Hoài Mạt nhìn nhau, không lưu dấu vết cách xa Tiêu Hoài Cần.

Trong mắt Tiêu Hoài Cẩn xét qua chằm chọc, Tiêu Hoài Ninh thật đúng là tùy thời tùy chỗ hãm hại mình.

“Lâm tiểu thư thật là nói đùa, ta chẳng qua là liễu yếu đào tơ, nếu như tham gia yến hội phủ Ninh Quốc công mà ăn mặc tùy tiện, là xem thường phủ Ninh Quốc công, huống chi, cho dù ta trang điểm như thế nào đi nữa cũng không bì kịp Tứ muội muội khuynh quốc khuynh thành.” Tiêu Hoài Cẩn tự giễu nói.

Nghe được nửa câu đầu trong lòng Lâm Phinh Đình đặc ý vạn phần, nửa câu sau ở trong miệng lại thay đổi ý vị, cẩn thận quan sát Tiêu Hoài Ninh, ánh mắt từ từ sâu hơn.

Hôm nay y phục Tiêu Hoài Ninh đúng là phí không ít công phu, một bộ yếm lung váy hoa mai bách hợp, trên tà váy thêu hồng mai, đầu vai khoác áo lụa màu trắng, vòng eo nhỏ nhắn một tay có thể ôm hết, lộ ra cần cổ ưu nhã thon dài, tóc được điểm xuyết bằng một chuỗi trân lớn nhỏ chừng hạt gạo.

Bản thân Tiêu Hoài Ninh chưa cập kê, ngũ quan có vẻ hơi non nớt, nhưng đã thấy ngoại hình khuynh quốc, đôi môi đỏ tươi ướm át, ngay cả nữ nhân đều muốn một thân thiết một phen, chớ nói chỉ là nam nhân, ý thức được điểm này, sắc mặt Lâm Phinh Đình trở nên có chút khó coi, rất nhanh lại khôi phục như thường, mấy tiểu thư kia cũng giống vậy.

Tiêu Hoài Ninh thấy Lâm Phinh Đình thay đổi sắc mặt, trầm nghĩ không tốt, sợ là Lâm Phinh Đình nổi lên khúc mắc với nàng, đang muốn mở miệng giải thích, Lâm Phinh Đình lại dành trước một bước.

“Được rồi, không nói những thứ không thú vị này nữa, những vị tiểu thư khác đều ở bên kia, chúng ta cũng đi qua đi.”

Lâm Phinh Đình lên tiếng, người khác tất nhiên đồng ý, đi theo phía sau Lâm Phinh Đình, Tiêu Hoài Ninh như thường ngày lui tới kéo tay Lâm Phinh Đình, Lâm Phinh Đình không cự tuyệt, nhưng ánh mắt không còn nhiệt tình như vừa rồi nữa.

Tiêu Hoài Ngọc và Tiêu Hoài Mạt cắn răng một cái, cũng đi theo phía trước, Tiêu Hoài Cẩn xoay người đi tới đình bên hồ nước.

Lâm Phinh Đình thấy Tiêu Hoài Cẩn không theo kịp, trong mắt thâm sâu không hiểu, tiếp tục mang theo các vị tiểu thư đi về phía trước.

Lúc này trong đình không có một người, Tiêu Hoài Cẩn tùy ý dựa vào lan can, nhìn con cá trong nước, hít thở không khí trong lành, chỉ cảm thấy khí vẫn đục trong tim phổi đều bị bài xuất ra ngoài cơ thể, một trận thần thanh khí爽.

“Tiểu thư, người chậm một chút, cẩn thận mặt đất trơn.”

“Đã biết”

Phía sau vang lên một trận tiếng động huyền ảo, Tiêu Hoài Cẩn nhàn nhàn quay đầu lại, thấy một người ăn mặc như một vị tiểu thư nhanh chóng đi tới, đi theo phía sau một nha hoàn.

“Ồ” Tần Chi Dung đi vào đình, thấy Tiêu Hoài Cẩn, mặt mang kinh ngạc.

Nha hoàn phía sau cũng theo tới, thấy Tần Chi Dung dừng lại, thở phì phò hỏi: “Tiểu thư, sao người dừng lại?”

Tần Chi Dung không để ý đến nàng, lập tức đi đến trước mặt Tiêu Hoài Cẩn, “Ngươi cũng thích nơi này sao? Ta thích nhất nơi này, mỗi lần tới phủ Ninh Quốc công đều tới đây.”

Tiêu Hoài Cẩn gật đầu một cái, “Phong cảnh nơi này không tồi.”

Tần Chi Dung cười hắc hắc, đặt mông ngồi bên cạnh Tiêu Hoài Cẩn, đầu tiên Tiêu Hoài Cẩn cả kinh, tiếp theo mỉm cười cười một tiếng, một nữ tử không câu nệ tiểu tiết.

Nha hoàn Châu Nhi sốt ruột đến vô đầu bút tai, trong lòng không khỏi kêu rên, tiểu thư của ta, người như thế nào cứ như vậy ngồi xuống, nếu để làm phu nhân biết, không phải là lột da ta sao.

Lục La xì cười ra tiếng, thấy ánh mắt của Tiêu Hoài Cẩn, lập tức im lặng.

“Nha hoàn ta không hiểu chuyện, ta thay nàng xin lỗi tiểu thư.”

Nghe Tiêu Hoài Cẩn vừa nói như vậy, Lục La cả kinh, lập tức quỳ xuống, Tần Chi Dung phát phát tay, chẳng hề để ý nói: “Một chuyện nhỏ mà thôi, không cần để ý.”

Không chờ Tiêu Hoài Cẩn mở miệng, Lục La nói thẳng: “Nô tỳ tạ tiểu thư khoan hồng độ lượng.”

“Quen biết chính là duyên phận, ta là Tần Chi Dung.” Tần Chi Dung nói xong nghiêm trang nhìn Tiêu Hoài Cẩn.

Tiêu Hoài Cẩn cũng giới thiệu nói: “Ta là Tiêu Hoài Cẩn.”

“Thì ra người chính là Tiêu Hoài Cẩn? Vừa rồi còn đang nghe các nàng nói người đâu, ta thấy thật sự không thú vị, lúc này mới lại đây, không nghĩ tới gặp người.” Tần Chi Dung bừng tỉnh đại ngộ nói.

“Thì ra là thế, ta cũng là cảm thấy người nhiều ồn ào, lúc này mới đến nơi này tới.” Tiêu Hoài Cẩn gật đầu giải thích.

“Đúng rồi người năm nay bao nhiêu tuổi, ta còn có một năm cập kê.” Tần Chi Dung đột nhiên hỏi, trong mắt lóe ra ánh sáng.

“Ta nhỏ hơn người một tuổi.” Tiêu Hoài Cẩn hiểu kỳ câu hỏi của Tần Chi Dung, những vẫn là ăn ngay nói thật.

“Thật, thật tốt quá.” Tần Chi Dung cười to nói, thấy mặt Tiêu Hoài Cẩn lộ vẻ nghi hoặc, giải thích nói: “Người về sau hãy gọi ta là tỷ tỷ, ta gọi người là muội muội được không?”

Tiêu Hoài Cẩn thân nhiên cười một tiếng, “Được”

Tần Chi Dung vui mừng quá đổi, thân thiết kéo tay Tiêu Hoài Cẩn, bắt đầu thực lạc trò chuyện.

Châu Nhi cũng kéo Lục La sang một bên, không bao lâu thì đã hàn huyên một chỗ, tương phùng hận tình.

Không bao lâu, một nha hoàn vội vàng tiến vào, đi về phía Tiêu Hoài Cẩn và Tần Chi Dung nói: “Tiêu nhị tiểu thư, Tần tiểu thư, các vị tiểu thư đang luận bàn tài nghệ, tiểu thư nô tỳ mời các người đi qua.”

Tiêu Hoài Cẩn và Tần Chi Dung nhìn nhau, Tần Chi Dung mở miệng nói: “Chúng ta lập tức qua ngay.”

Hai người Tiêu Hoài Cẩn đứng dậy đi vào hậu viện, Lục La và Châu Nhi đuổi sát theo sau.

Lúc này, đã có người hoặc đang viết thơ, hoặc khiêu vũ, từng thứ đặc sắc đến mức có thể khiến cho một mảng reo hò.

Tiêu Hoài Cẩn và Tần Chi Dung đứng ở phía sau cùng, mặc dù khoảng cách xa, nhưng cũng có thể thấy rõ tình hình bên trong.

Lúc này, Lâm Phinh Đình đi ra phía trước, ngồi trước một cổ cầm, dâng hương, rửa tay.

Lâm Phinh Đình một bộ bạch y, trang sức trên tóc cũng cực kỳ đơn giản, một cây ngọc trầm cắm bên trong mái tóc đen, xa xa nhìn lại, cảm giác như có tiên nữ hạ phàm, thần thánh không thể xâm phạm.

Trong lúc nhất thời mọi người đều im lặng, đã sớm nghe nói Đại tiểu thư Lâm Phinh Đình phủ Ninh Quốc công cầm kỹ vô song, hôm nay có thể nghe được chuyển đi này không tẻ.

Bàn tay Lâm Phinh Đình trắng nõn kích thích gây dây đàn, một trận giai điệu du dương phát ra từ dây đàn, khi thì vang dội, khi thì êm dịu, theo tiếng đàn, tâm mọi người cũng là chợt nhanh chợt chậm, một nốt nhạc cuối cùng rơi xuống, mọi người vẫn còn đắm chìm trong tiếng đàn.

“Ba ba ba”

“Khúc này chỉ trên trời mới có, nhân gian khó được mấy lần nghe.”

Mọi người phục hồi tinh thần lại, thấy vài nam tử xa lạ đi tới, hoảng loạn không thôi, Lâm Phinh Đình đi nhanh tới phía trước, “Gặp qua Đại hoàng tử, Ngũ hoàng tử.”

Những người còn lại vừa nghe, cũng bắt chập nam nữ đại phòng, vội vàng hành lễ.

“Gặp qua Đại hoàng tử, Ngũ hoàng tử”

“Miễn lễ, bôn cung và thần đệ đi ngang qua nơi này, nghe thấy tiếng đàn du dương, nhịn không được tiến vào, quấy rầy chư vị tiểu thư nhã tính, chư vị tiểu thư chớ trách.” Đại hoàng tử Hạ Cảnh Liễn mở miệng nói, nụ cười ấm áp.

Chúng tiểu thư chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, một lòng chìm đắm trong nụ cười này, Lâm Phinh Đình thấy ánh mắt các vị tiểu thư nhìn Hạ Cảnh Liễn nóng rực, trong lòng có một tia bức bối.

Một tiểu thư can đảm đứng dậy, “Đại hoàng tử, chúng ta đang bàn luận tài nghệ, ngài muốn tham gia hay không.”

Lời vừa nói ra, người khác cũng lên tiếng phụ họa.

Nam nhân bên kia đã sớm ngo ngoe rực rộ, thấy tình hình như thế, cũng nói muốn tham gia. Hạ Cảnh Liễn gật đầu đồng ý, “Nếu các vị công tử cũng có nhã tính như vậy, không bằng cùng nhau đi.”

Sau đó quay đầu nhìn về phía Lâm Phinh Đình, “Biểu muội sẽ không trách biểu ca vượt quá chức phận chứ?”

“Biểu ca nói đùa, như vậy không thể tốt hơn.” Lâm Phinh Đình cười nói, ngay sau đó phân phó nha hoàn đi bẩm báo một tiếng với Lâm phu nhân, sau đó sai sử hạ nhân dời bình phong đi.

Thấy Lâm Phinh Đình và Hạ Cảnh Liễn đứng một chỗ, Tiêu Hoài Cẩn nghiêng ngẫm cười cười, kiếp trước, Lâm Phinh Đình gả cho Hạ Cảnh Liễn, làm Đại hoàng tử phi, chẳng qua đời này lại như thế nào?

Chương 14: Mới lộ tài năng.

Hậu viện phủ Ninh Quốc Công các vị công tử tiểu thư ngồi đối diện với nhau trên chiếu, ở giữa là các loại đồ vật cần biểu diễn, Đại hoàng tử và Ngũ hoàng tử ngồi hàng đầu.

Thấy thời gian không sai biệt lắm, Lâm Phinh Đình đứng dậy, dáng vẻ muôn vàn tiêu sái đi đến giữa, “Hôm nay nhờ các vị tiểu thư công tử cất nhắc, đề ra một cuộc biểu diễn tài nghệ, bây giờ, chúng ta sẽ tới rút thăm quyết định, dựa theo thứ tự rút thăm sẽ lên biểu diễn như thế nào?”

“Lâm tiểu thư nói như thế nào thì làm như thế.” Một công tử nói, những người khác cũng gật đầu đồng ý.

Lâm Phinh Đình nhìn quanh bốn phía, thấy không có người phản đối, bàn tay trắng vung lên, nha hoàn Tư Kỳ ôm một ống trúc đi lên, trong ống trúc có trúc thiêm (cây thăm bằng trúc), trên trúc thiêm viết số thứ tự biểu diễn.

Tư Kỳ cầm ống trúc để cho các vị tiểu thư công tử từng người rút ra, Tiêu Hoài Cẩn và Tần Chi Dung ngồi một chỗ, cũng tùy tay rút ra một trúc thiêm, chỉ chốc lát sau trong tay mỗi người đều cầm một trúc thiêm.

“Trận tranh tài hôm nay, vừa rồi ta đã đánh đàn, nên không tham gia, bây giờ xin mời các vị tiểu thư công tử bắt đầu biểu diễn.”

Lâm Phinh Đình nói xong thì xoay người trở lại chỗ ngồi của mình, giao công việc chủ trì cho nha hoàn Tư Âm bên cạnh.

“Tiêu muội muội, muội rút được số mấy?” Tần Chi Dung nghiêng nửa người, nhỏ giọng hỏi.

“Ta rút số ba mươi lăm, Tần tỷ tỷ còn tỷ?” Tiêu Hoài Cẩn trả lời.

Tần Chi Dung kéo ra một vẻ mặt so với khóc còn khó coi hơn, mở lòng bàn tay ra, trên trúc thiêm thành linh viết tam (số 3).

Lúc này người thứ nhất đã đi lên, biểu diễn là đánh đàn, vừa rồi Lâm Phinh Đình đã đánh qua, lúc này lại nghe đã không có ý mới gì, rất nhanh đã đi xuống, người thứ hai đi lên chính là về tranh, mất một khoảng thời gian.

“Tiếp theo chính là ta, Tiêu muội muội, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Tần Chi Dung mắt trông mong nhìn Tiêu Hoài Cẩn, Tiêu Hoài Cẩn đỡ khóc đỡ cười, an ủi nói: “Tần tỷ tỷ, sở trường của tỷ là gì thì biểu diễn cái đó là được rồi.”

Tần Chi Dung buông tay, “Nhưng mà ta cái gì cũng không biết.”

Tiêu Hoài Cẩn đỡ trán, có chút bất đắc dĩ, trong lòng nghĩ làm sao bây giờ, đột nhiên linh quang chợt lóe, khóe miệng nâng lên một cười nhạt.

Tiểu thư vẽ tranh đã vẽ xong, nha hoàn cầm theo thứ tự để cho các vị tiểu thư công tử xem, bức tranh vẽ cảnh thướt tha (ngắm) hoa, mặc dù hoàn thành trong lúc vội vàng, nhưng lại giành được sự ủng hộ của cả sảnh đường.

“Tiêu muội muội, ta đang vội muốn chết, muội còn cười được?” Tần Chi Dung sốt ruột nói, trong lòng nghĩ nếu không thì dứt khoát nhận thua.

“Tần tỷ tỷ đừng có gấp, ta có biện pháp.” Nói xong thì thầm bên tai Tần Chi Dung vài câu.

Nụ cười trên mặt Tần Chi Dung càng lúc càng lớn, “Không hổ là Tiêu muội muội.”

“Ba” một tiếng, vỗ một cái trên lưng Tiêu Hoài Cẩn, thiếu chút nữa Tiêu Hoài Cẩn bị đánh ngã ra ngoài, không nghĩ tới Tần Chi Dung thoạt nhìn dịu dàng yếu đuối, nhưng sức lực lại không hề nhỏ.

Tần Chi Dung tiến lên phía trước, chạy thẳng tới bức họa bên kia, nhấc bút lông sói trên bàn, xoát xoát viết trên giấy, chỉ chốc lát sau đã thu bút hoàn thành, thờ ra một ngụm khí.

Thấy Tần Chi Dung dùng bút, nha hoàn lập tức đi lên, cầm tác phẩm Tần Chi Dung tới cho hai vị hoàng tử xem trước.

Sau khi Hạ Cảnh Liên xem xong đưa cho Hạ Cảnh Vãn, sau đó mới để các vị tiểu thư công tử xem, trên giấy viết chính là một bài thơ, trung quy trung củ, cũng nhận được không ít tán dương.

Tần Chi Dung dương dương đắc ý trở lại chỗ ngồi, một phen kéo tay Tiêu Hoài Cẩn, “Muội muội tốt, hôm nay lại làm phiền muội, nếu không ta sẽ phải

ra nhận thua.”

Về mặt Tàn Chi Dung cực kỳ khoa trương, Tiêu Hoài Cẩn nhìn không được cười cười, “Tàn tỷ tỷ sẽ không trách ta không để cho tỷ đứng nhất chứ?”

Vừa rồi Tàn Chi Dung viết thơ do Tiêu Hoài Cẩn làm, vốn dĩ tưởng viết một bài thật tốt, nhưng nghĩ lại, Tàn Chi Dung không am hiểu văn chương, nếu viết quá tốt, ngược lại nhận lấy hiềm nghi của nhiều người, cho nên viết bài thơ đó đến mức cực kỳ bình thường.

Mặc dù Tàn Chi Dung xử sự ngay thẳng phóng khoáng, nhưng cũng biết cái là hiểu ý người, “Cảm tạ Tiêu muội muội còn không kịp, làm sao mà trách tội chứ? Huống chi trong bụng ta có mấy giọt mực nước, tất cả mọi người đều biết đến, nếu viết quá tốt, không phải nói rõ là giờ trò bịp bợm sao? Như bây giờ không còn gì tốt hơn.”

Nghe nói như thế, trái tim Tiêu Hoài Cẩn cuối cùng cũng buông xuống, cùng Tàn Chi Dung lại thân cận vài phần.

Đang lúc Tiêu Hoài Cẩn và Tàn Chi Dung nói chuyện, truyền đến một trận trầm trồ khen ngợi, Tiêu Hoài Cẩn ngẩng đầu nhìn lại.

Lúc này biểu diễn chính là một công tử mặt trắng tuấn lãng, hẳn làm một bài thơ, dẫn tới cả sảnh đường reo hò, các tiểu thư cũng hứng thú ngẩng cao đầu, một mảng hoan thanh tiểu ngữ.

Rất nhanh công tử kia đi xuống, có ba người đi lên, thông thường biểu diễn đều là cá nhân, hai người cũng có, nhưng ba người thì lại là hiếm có, trong lúc nhất thời, nháy mắt toàn sảnh lặng ngắt như tờ.

Tàn Chi Dung nhẹ nhàng kéo ống tay áo Tiêu Hoài Cẩn, “Tiêu muội muội, các nàng không phải muội muội của muội sao?”

Tiêu Hoài Cẩn gạt đầu một cái, ba người kia rõ ràng là Tiêu Hoài Vũ, Tiêu Hoài Ngọc và Tiêu Hoài Mạt. Trong lòng không khỏi tò mò, làm thế nào mà ba người các nàng ở cùng một chỗ?

Tiêu Hoài Ngọc phấn y đánh đàn, Tiêu Hoài Mạt lam y thổi tiêu, Tiêu Hoài Vũ bạch y đứng trước mặt hai người, Tiêu Hoài Ngọc tấu đàn trước, theo sát là tiếng tiêu của Tiêu Hoài Mạt, tiếng đàn cùng tiếng tiêu chậm rãi dung hợp cùng một chỗ, Tiêu Hoài Vũ phất ống tay áo lên.

Ống tay áo vũ động, dáng người nổi bật, uốn lượn theo tiếng nhạc, bay lên trời một cái, ống tay áo ở không trung vẽ ra một vòng tròn hình cung, sau đó xoay vòng eo, bắt đầu xoay tròn, một vòng, hai vòng, xoay liên tục năm vòng mới dừng lại, một nốt nhạc cuối cùng rơi xuống, Tiêu Hoài Vũ cũng hạ thất lưng một cái để kết thúc.

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm, trên mặt Tiêu Hoài Vũ che kín tầng mồ hôi mỏng, bởi vì vận động mà gương mặt nhiễm một tầng đỏ ửng, Tiêu Hoài Ngọc và Tiêu Hoài Mạt cũng kích động đứng ở hai bên.

Ba người quay về phía Hạ Cảnh Liễn và Hạ Cảnh Văn thì lễ lui về phía sau, lúc đi xuống Tiêu Hoài Vũ nhìn về phía Tiêu Hoài Ninh lộ ra một nụ cười khiêu khích, Tiêu Hoài Ninh khinh thường nhìn sang một bên, một màn này được Tiêu Hoài Cẩn thu hết vào đáy mắt.

Tiếp theo có vài vị tiểu thư công tử đi lên, có ba người Tiêu Hoài Vũ phía trước, người sau cũng bắt đầu noi theo, tốp năm tốp ba cùng nhau biểu diễn.

“Tiêu muội muội, vẫn chưa tới muội sao?” Tàn Chi Dung hỏi, nếu không phải chờ xem Tiêu Hoài Cẩn biểu diễn, chỉ sợ trận đấu không thú vị như vậy nàng đã sớm đi rồi.

Tiêu Hoài Cẩn không biết suy nghĩ trong lòng nàng, chỉ cho là nàng đang lo lắng cho mình, trong lòng ấm áp, an ủi nói: “Tàn tỷ tỷ không cần lo lắng cho ta, hiện tại rất nhanh, hẳn là cũng tới rồi.”

Lúc này Tiêu Hoài Ninh lên sân khấu, Tiêu Hoài Ninh bước nhẹ nhàng đi lên phía trước, toàn trường vang lên một trận tiếng hút không khí, ánh mắt Hạ Cảnh Văn càng sáng quắc nhìn về phía Tiêu Hoài Ninh, Tiêu Hoài Vũ ở một bên sắc mặt rất khó coi.

Tiêu Hoài Ninh ngồi trước cây đàn, mười ngón tay xẹt qua dây đàn, tiếng đàn từ đầu ngón tay tràn ra, như thủy triều tràn ra bốn phía, cho đến một nốt nhạc cuối cùng rơi xuống, thể xác và tinh thần của mọi người hoàn toàn dung nhập vào khúc đàn.

Hạ Cảnh Văn đứng lên, vỗ tay “Ba ba ba”, ánh mắt lại nóng bỏng vài phần, những người còn lại cũng vỗ tay theo, trong lúc nhất thời, cầm kỳ vô song, mỹ mạo vô song hàng loạt ca từ tràn ngập trong viện.

Tiêu Hoài Cẩn cũng không thể không thừa nhận, Tiêu Hoài Ninh đúng là có vài phần bản lĩnh, bằng không làm sao có thể khiến Hạ Cảnh Văn mê đến thần hồn điên đảo.

Không biết công tử nào nói một câu, “Tiêu tử tiểu thư không chỉ có cầm kỳ vô song, lại còn có vẻ đẹp khuynh quốc, về sau ai muốn cưới nàng, nhất định là một chuyện may mắn nhất trong đời.” Dẫn tới những công tử khác cũng tán đồng.

Hơn một nửa ánh mắt của các công tử nhìn về phía Tiêu Hoài Ninh tràn ngập nhiệt tình, khiến không ít tiểu thư sinh lòng bất mãn, có mấy người vui vẻ giương mắt nhìn về phía Lâm Phinh Đình, thấy trên mặt Lâm Phinh Đình gọn sóng không sợ hãi, thất vọng thu hồi tầm mắt.

Tiêu Hoài Cẩn vẫn luôn âm thầm quan sát lại phát hiện trên mặt Lâm Phinh Đình hiện lên một chút vẻ bất an, trong lòng hiểu rõ, chỉ sợ giữa Lâm Phinh Đình và Tiêu Hoài Ninh đã có khoảng cách.

Suy nghĩ một chút, Tiêu Hoài Cẩn đứng lên, đi đến giữa sảnh, lúc này trong bữa tiệc không ít công tử tiểu thư đều tò mò nhìn Tiêu Hoài Cẩn, rồi rít dò hỏi đây là tiểu thư nhà nào.

“Đây không phải là Nhị tiểu thư Tiêu gia sao?”

Trong đám người vang lên một trận huyên náo, nháy mắt dường như muốn nổ tung, rồi rít dò hỏi người bên cạnh.

Một giọng châm chọc nói: “Nhị tiểu thư Tiêu gia hành văn không thông, chữ to không biết, cư nhiên cũng dám tranh tài.”

Một giọng nói khác cũng mở miệng nói: “Nghe nói nàng ngu không ai bằng, ở nhà cũng không có Tây Tịch tiên sinh dạy dỗ, đúng không, Tiêu tứ tiểu thư.”

Bị hỏi như vậy, Tiêu Hoài Ninh cả kinh, ánh mắt né tránh, ấp úng do dự nói: “Nhị tỷ tỷ đích thực không được Tây Tịch tiên sinh dạy dỗ.”

Chuyện này chỉ cần đi hỏi thăm một chút thì sẽ biết, cho nên Tiêu Hoài Ninh cũng không cần thiết nói dối, huống chi, thanh danh Tiêu Hoài Cẩn bại hoại, đối với nàng chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

Lời vừa nói ra, những người còn lại hoàn toàn bưng tỉnh đại ngộ, trào phúng nhìn Tiêu Hoài Cẩn, Tần Chi Dung bên cạnh tức giận đến phát run, nếu không phải Châu Nhi và Lục La lôi kéo, chỉ sợ đã xông lên đi.

Đám người Tiêu Hoài Vũ cũng không giải thích, cùng nói chuyện với các tiểu thư xung quanh, đôi mắt lại quan sát Tiêu Hoài Cẩn.

Tiêu Hoài Cẩn không để ý tới các nàng, lập tức đi đến trước bàn, nhắc bút lên, chậm rãi viết lên, trong một chén trà, lúc này mới buông bút.

Bút mực còn chưa lắm khô, nha hoàn đã lập tức đi lên cầm giấy đi đưa cho hai vị hoàng tử xem.

Hạ Cảnh Liễn tiếp nhận giấy, giương mắt quét tới, trong mắt hiện lên kinh ngạc, lại cẩn thận nhìn một hồi.

“Ngũ đệ, người xem chữ này như thế nào?” Hạ Cảnh Liễn đưa tờ giấy cho Hạ Cảnh Văn.

Hạ Cảnh Văn hừ lạnh một tiếng, “Chẳng qua là chữ viết của một nữ Vô Diệm, có cái gì đẹp, ta...”

Chạm đến chữ của Tiêu Hoài Cẩn, lời nói sắp buột miệng thốt ra lại nuốt đi xuống, kinh ngạc nói: “Đây là người viết? Không phải giờ trò bịp bợm chứ?”

Tiêu Hoài Cẩn mĩa mai cười, “Vừa rồi Ngũ hoàng tử không phải thấy ta viết sao? Như thế nào giờ trò bịp bợm?”

“Người...” Hạ Cảnh Văn nóng nảy.

“Ngũ đệ, người như vậy là không đúng rồi, tất cả mọi người chúng ta đều nhìn thấy Tiêu nhị tiểu thư trực tiếp viết chữ, sao có thể giờ trò bịp bợm?”

Hạ Cảnh Văn không nói thêm gì nữa, ánh mắt tràn ngập chán ghét nhìn về phía Tiêu Hoài Cẩn.

Tiêu Hoài Cẩn sùng sốt một chút, không nghĩ tới Hạ Cảnh Liễn sẽ vì nàng mà nói chuyện, thấy ánh mắt tán thưởng của Hạ Cảnh Liễn, trong lòng hiện lên một chút gì đó khác thường.

“Chữ của Nhị tiểu thư chỉ sợ không có mười năm công phu thì không thể viết ra được.”

Hạ Cảnh Liễn vừa nói xong, toàn trường xôn xao, không phải nói Tiêu Hoài Cẩn không được Tây Tịch tiên sinh dạy dỗ sao? Chữ viết như thế nào lập tức được hai vị hoàng tử đều tán thưởng, trong lúc nhất thời, mọi người ngo ngoe rục rịch.

Thấy bốn phía xao động không thôi, bàn tay Hạ Cảnh Liễn vung lên, để nha hoàn cầm chữ của Tiêu Hoài Cẩn đi truyền tay nhau đọc, rất nhanh, tất cả mọi người đều Tiêu Hoài Cẩn nhìn một lần.

Bốn phía im bật như ve sầu mùa đông, trên mặt mỗi người rất khó coi, đặc biệt là mấy người vừa rồi mở miệng.

Trên giấy viết một bài thơ, thơ không có gì đặc biệt, mấu chốt là chữ, chữ khải hoa mai nhỏ viết tay của Tiêu Hoài Cẩn, dịu dàng bằng phẳng, nhẹ tựa mây bay.

Đúng như lời nói của Hạ Cảnh Liễn, không có mười năm công phu thì không thể nào viết được, lời đồn Tiêu Hoài Cẩn chưa bao giờ tiếp thu sự dạy bảo của Tây Tịch tiên sinh tự sụp đổ.

Tiêu Hoài Cẩn xoay người trở lại chỗ ngồi, Tần Chi Dung gợn ngón tay cái lên, dương dương đắc ý nhìn người xung quanh, nụ cười dị thường chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Một hồi sợ bóng sợ gió.

Tiêu Hoài Cẩn còn chưa ngồi vững, Tần Chi Dung đã tiếp cận tới, “Tiêu muội muội, muội thật lợi hại.”

Tiêu Hoài Cẩn nhoen miệng cười, “Tần tỷ tỷ, không phải ta lợi hại, mà là quen tay hay việc, nếu như Tần tỷ tỷ mỗi ngày đều luyện chữ, cũng sẽ giống như vậy.”

Tần Chi Dung xua xua tay, vẻ mặt vui cười, “Vẫn là tính, cả ngày đều làm một chuyện quá không thú vị, như bây giờ rất tốt.”

Nếu Tần Chi Dung cũng nói như vậy, Tiêu Hoài Cẩn cũng không mở miệng nữa.

Tiếp theo lại đi lên vài người biểu diễn, nhưng đều là nghìn bài một điệu, thấy thật sự không thú vị, Tần Chi Dung nói đi tới nơi khác xem một chút, Tiêu Hoài Cẩn vui vẻ đồng ý.

Hai người lặng yên ra khỏi hội trường, đi tới đình lúc trước, Châu Nhi và Lục La lấy một ít nước trà và điểm tâm tới, bày đầy bàn đá.

“Tiêu muội muội, quả nhiên vẫn là nơi này thoải mái, chỗ đó nhiều người như vậy, thiếu chút nữa nghẹn chết ta.”

Tần Chi Dung ăn điểm tâm nói, hoàn toàn không có cái gọi là phong phạm tiểu thư khuê các, Tiêu Hoài Cẩn lại cảm thấy rất chân thật, rất hâm mộ.

“Ừ, nơi này quả thực rất thoải mái.” Tiêu Hoài Cẩn gật đầu nói tiếp.

Một lát sau, sắc mặt Tần Chi Dung có chút khó coi, “Tiêu muội muội, bụng ta có chút không thoải mái, đi đại tiểu tiện một chút.”

“Tần tỷ tỷ ngại đi đi, cẩn thận một chút.”

Sau khi Tần Chi Dung và Châu nhi rời đi, thật lâu cũng không trở lại, Tiêu Hoài Cẩn muốn đi dạo xung quanh một chút.

Xuyên qua khoanh tay hành lang, tiến vào một viện, trong viện dựng lộ tương hàm, điểm tuyết núi đá, một hồ hoa sen lớn xuất hiện ở trước mắt.

Rõ ràng hoa kỳ (*) chưa qua, trong ao lại chỉ còn cành khô lá úa, một mảng hiu quạnh, trong lòng Tiêu Hoài Cẩn thờ dài một trận.

(*) Thời kỳ hoa nở.

Lục La thấy Tiêu Hoài Cẩn nhìn mặt nước, trong lòng khó hiểu, hồ nước này có cái gì dễ nhìn?

Thật lâu sau, Tiêu Hoài Cẩn mới thu hồi ánh mắt, “Đi thôi.”

Hai người đang muốn trở về, bên tai Tiêu Hoài Cẩn vang lên một tiếng vang, vội vàng kéo Lục La trốn vào núi giả.

Lục La sừng sốt một chút, vội nói: “Tiểu thư làm sao vậy?”

Ngón tay Tiêu Hoài Cẩn đặt trên môi, “Hừ, có người.”

Lục La cẩn thận nghe một chút, nhưng cái gì cũng không nghe thấy, không khỏi hoài nghi có phải Tiêu Hoài Cẩn nghe lầm không.

Lại một lát sau, trong viện vang lên giọng nói nam tử xa lạ.

Lục La kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới thật sự có người tới, cũng không khỏi may mắn, vẫn may tiểu thư cư trí, bằng không đi ra ngoài nhất định sẽ chạm mặt với bọn họ, đến lúc đó truyền đi, chỉ sợ có hại tới thanh danh tiểu thư.

Tiêu Hoài Cẩn nhích thân mình lại gần núi giả, ngẩng đầu thấy trên đá có một động, Tiêu Hoài Cẩn từ cửa động nhìn ra ngoài, vừa vặn thấy hai nam tử một cao một thấp mặc đồ hạ nhân ở trong viện nói chuyện.

“Hôm nay trong phủ quá nhiều người tới, chỉ sợ có người trà trộn vào đây.” Nam tử cao dùng thanh âm trầm thấp nói.

“Yên tâm đi, Quốc Công gia đã sắp xếp nhân thủ xong xuôi, một con ruồi bọ cũng không thể bay vào.” Một nam nhân thấp khác nói, giọng nói có chút tục tĩu.

“Mặc kệ như thế nào, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn.”

“Người đứng là lo lắng vớ vẩn, lại nói ai có thể nghĩ đến chúng ta giấu đồ vật ở chỗ này?”

Đối với nam tử cao lo lắng, nam tử thấp bé khinh thường nhìn lại.

“Được rồi, chúng ta cẩn thận cả ngày như vậy, cũng không thấy xảy ra chuyện gì, vừa lúc hôm nay Quốc Công gia thưởng tiền, đến Di Hồng Viện tìm hai cái cô nương vui đùa một chút như thế nào, nghe nói hôm nay tới hai người mới, một được gọi là Thủy Linh, hai huynh đệ chúng ta mỗi người một người như thế nào.”

Nam tử cao nghe nói xong tâm có chút động, “Cũng được, hôm nay trong phủ cử hành yến hội, thủ vệ cũng nhiều gấp đôi so với ngày thường, nhất định không có việc gì, hai huynh đệ chúng ta phải đi ăn mừng.” Nói xong lộ ra một nụ cười bí ối.

Nói đi là đi, hai người kẻ vai sát cánh đi ra ngoài, trong miệng thỉnh thoảng nói ra một ít lời nói dơ bẩn.

Xác định hai người kia đi rồi, Tiêu Hoài Cẩn mới từ núi giả ra ngoài, vẻ mặt Lục La đỏ bừng, sắc mặt Tiêu Hoài Cẩn lại như thường.

“Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta đi.”

Nói xong Tiêu Hoài Cẩn nhắc chân lui tới đường lúc đi tới, còn chưa đi xa, bên tai lại vang lên một tiếng động, bất đắc dĩ, chỉ đành phải lui về trong núi giả.

Chỉ thấy một hắc y nhân nhảy lên mấy cái roi vào trong viện, lách mình tiến vào một phòng, ước chừng thời gian nửa chén trà nhỏ thì ra ngoài, nhảy lên nóc nhà.

Hắc y nhân vừa rời đi, Tiêu Hoài Cẩn lập tức kéo Lục La chạy nhanh rời khỏi nơi thị phi này, đột nhiên, một tiếng “Kéo kẹt” giòn vang, ở trong viện trống trải có vẻ khác thường làm người khác chú ý.

Dưới chân Lục La, cành khô đã gãy thành hai đoạn, Lục La nặn ra một vẻ mặt so với khóc còn khó coi hơn, lúc này hắc y nhân đã đi khỏi quay lại.

Tiêu Hoài Cẩn không chút suy nghĩ liền rút trâm châu hoa trên đầu nắm trong lòng bàn tay, một tay bảo vệ Lục La ở phía sau.

Lục La vừa hối hận lại vừa vui, hối hận làm hại Tiêu Hoài Cẩn lâm vào khốn cảnh, vui vì Tiêu Hoài Cẩn không bỏ lại nàng, ngược lại che chở nàng.

Hắc y nhân vọt đi lên, thẳng tới trước mặt Tiêu Hoài Cẩn, Tiêu Hoài Cẩn nhanh chóng đẩy ra Lục La, lách mình một cái, né tránh, trong mắt hắc y nhân hiện lên kinh ngạc, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, phi thân một cái, không chế được Tiêu Hoài Cẩn.

Kiểm lạnh như băng dán ở trên cổ, Tiêu Hoài Cẩn chỉ cảm thấy huyết dịch đều ngưng đọng lại, lông tơ trên người dựng đứng.

Lục La cũng phản ứng lại, rút châu hoa trên đầu, đôi tay nắm chặt, run rẩy đứng ở một bên, “Ngươi mau thả tiểu thư nhà ta, bằng không ta sẽ gọi người tới.”

“Nếu ngươi muốn nhặt xác tiểu thư nhà ngươi, ngươi hãy kêu đi.” Hắc y nhân mở miệng nói, thanh âm lạnh như băng.

Nói xong đem kiếm đi phía trước vài phần, trắng nõn trên cổ Tiêu Hoài Cẩn nhiều một đạo tơ hồng, thoạt nhìn nhìn thấy ghê người.

Lục La sợ hắc y nhân thật sự ra tay, không dám nói thêm một câu nữa, không chớp mắt nhìn chăm chăm hắc y nhân, một khi hắc y nhân động thủ, Lục La sẽ lập tức xông lên.

Mắt Tiêu Hoài Cẩn chuyển động một cái, “Các hạ hù dọa một cái tiểu nha hoàn như vậy thì không tốt lắm đâu?”

Trong mắt hắc y nhân hiện lên kinh ngạc: “Một lát nữa ta giết người sau đó sẽ giết luôn nàng ta, như vậy các ngươi có thể đoàn viên dưới mặt đất.”

Lục La sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, Tiêu Hoài Cẩn mở miệng nói: “Các hạ nếu muốn giết ta, đã sớm động thủ, cần gì phải cùng ta lãng phí miệng lưỡi.”

Trong mắt hắc y nhân hiện lên một chút tán thưởng, “Ngươi thực thông minh, cho ta một lý do không giết ngươi, nếu như nói thật hay, ta sẽ tha cho các ngươi, nếu như không được, cũng đừng trách ta xuống tay vô tình.”

Sát ý chợt lóe lên, Tiêu Hoài Cẩn lại bất được, nàng tin tưởng, nếu như không thể thuyết phục hắc y nhân, chỉ sợ hôm nay phải chết ở chỗ này.

Tiêu Hoài Cẩn vừa tìm kiếm sơ hở của hắc y nhân, vừa nghĩ phải thuyết phục hắn như thế nào.

“Ta là Nhị tiểu thư phủ Định Quốc Hầu, nếu như ta chết ở chỗ này, phụ thân ta nhất định sẽ không chịu để yên.”

Thấy trong mắt hắc y nhân hiện lên do dự, Tiêu Hoài Cẩn biết mình đánh cược thành công, nói tiếp.

“Hơn nữa vừa rồi các hạ lấy đồ từ phủ Ninh Quốc Công, mặc dù ta không biết là cái gì, nhưng là Ninh Quốc Công sắp xếp nhiều người canh giữ như vậy, nhất định là đồ vật rất quan trọng, đến lúc đó, phủ Định Quốc Hầu và phủ Ninh Quốc Công bắt tay nhau, coi như các hạ đi đến chân trời góc biển cũng sẽ bị bắt được.”

Hắc y nhân không nói gì, Tiêu Hoài Cẩn cho là mình nói đúng, không nghĩ tới hắc y nhân cười ha ha.

“Ta nhưng không sợ hai người bọn họ, bằng không cũng sẽ không tới.”

Trong mắt hắc y nhân bề ngễ hết thấy, Tiêu Hoài Cẩn biết hẳn không nói sai, tức khắc mặt xám như tro tàn, chẳng lẽ trời cao để cho ta trùng sinh một lần, vẫn chưa báo thù lại chết đi sao?

Nhất thời một cỗ lệ khí tràn ra, hắc y nhân cả kinh, lệ khí thật mạnh mẽ, thay đổi ý nghĩ, mở miệng nói: “Nhưng mà ngươi nói đúng, nếu ngươi chết ở nơi này quả thực rất phiền toái.”

Tiêu Hoài Cẩn kinh ngạc nhìn hẳn, không biết hẳn lại đánh cái chủ ý gì, “Ngươi có điều kiện gì?”

Hắc y nhân ném cho Tiêu Hoài Cẩn một viên thuốc, “Đây là độc dược, nhưng sẽ không lập tức phát tác, nếu xong việc bảo đảm không có người đuổi bắt ta, ta sẽ cho ngươi giải dược, chỉ cần ngươi ăn nó, ta sẽ thả các ngươi đi.”

“Các hạ giữ lời?”

“Đương nhiên.”

“Được” Tiêu Hoài Cẩn để viên thuốc viên vào trong miệng, nuốt xuống, không có chua xót trong tưởng tượng, ngược lại có một chút ngọt lành.

Hắc y nhân thu hồi kiếm, “Tiêu tiểu thư quả nhiên là nữ trung hào kiệt, sau này còn gặp lại.” Nói xong nhảy lên mấy cái, biến mất ở trong viện.

Lục La vội vàng tới, “Tiểu thư, mau nhỏ ra.”

Tiêu Hoài Cẩn lắc đầu, “Không phun ra được, chúng ta rời khỏi nơi này trước rồi lại nói.”

Đợi khi Tiêu Hoài Cẩn trở về, Tần Chi Dung đã ở trong đình, Tiêu Hoài Cẩn nhỏ giọng nói với Lục La: “Lát nữa nhất định phải trấn tĩnh, làm bộ chuyện gì cũng không có phát sinh, bằng không chúng ta đều sẽ mất mạng.”

Lục La cũng biết nặng nhẹ, hướng chi quan hệ đến an toàn sinh mệnh Tiêu Hoài Cẩn, cam đoan nói: “Tiểu thư yên tâm.”

Thấy Tiêu Hoài Cẩn trở về, Tần Chi Dung lập tức nghênh đón hỏi: “Tiêu muội muội, cuối cùng muội cũng trở lại, muội đến chỗ nào vậy? Ta tìm muội rất lâu.”

“Vừa rồi thấy Tần tỷ tỷ vẫn không trở về, ta đi xung quanh một chút, không nghĩ tới trì hoãn lâu như vậy, còn làm Tần tỷ tỷ lo lắng.” Tiêu Hoài Cẩn tự trách nói.

“Muội không có việc gì thì tốt, vừa rồi phu nhân Ninh Quốc Công phái người tới mời chúng ta qua đó, chúng ta mau đi đi.”

Nói xong, kéo Tiêu Hoài Cẩn tới viện của phu nhân Ninh Quốc công.

Viện phu nhân Ninh Quốc Công ở cách đình rất gần, mất khoảng nửa chén trà nhỏ thì đã đến, lúc các nàng đến đó, mấy vị tiểu thư kia đã tới.

Nha hoàn dẫn Tiêu Hoài Cẩn và Tần Chi Dung đi gặp Ninh Quốc công phu nhân, Ninh Quốc công phu nhân thoạt nhìn chỉ hơn hai bảy hai tám tuổi, có tám phần tương tự với Lâm Phinh Đình, đoan trang điển nhã, hào phóng khéo léo.

Tiêu Hoài Cẩn và Tần Chi Dung cùng nhau hành lễ nói: “Gặp qua Quốc Công phu nhân.”

Mặc dù Tần Chi Dung không câu nệ tiểu tiết, nhưng lễ tiết nên có cũng không phải ít, làm cho Tiêu Hoài Cẩn kinh ngạc không ít.

“Không cần đa lễ, nơi này đều là các tiểu thư, các ngươi cùng trò chuyện, không cần câu nệ.”

Nói xong, phu nhân Ninh Quốc công vẫy tay để nha hoàn dẫn Tiêu Hoài Cẩn và Tần Chi Dung ngồi xuống, đám người Tiêu Hoài Vũ cũng ở đây.

Tiêu Hoài Vũ và Tiêu Hoài Ninh đang nói chuyện với tiểu thư bên cạnh, ngay cả chung quanh Tiêu Hoài Ngọc và Tiêu Hoài Mạt cũng có mấy vị tiểu thư, lúc này đang nói vô cùng vui vẻ, hoàn toàn làm lơ Tiêu Hoài Cẩn, Tiêu Hoài Cẩn cũng không quan tâm tới phản ứng của các nàng, cùng ngồi một chỗ với Tần Chi Dung.

Tiểu thư khuê các ngồi một chỗ, nội dung nói chuyện phiếm không ngoài quần áo, trang sức, trong lúc nhất thời tán gẫu đến khí thế ngất trời, đối với mấy thứ đó Tần Chi Dung không có hứng thú, hứng thú uể oải.

Lúc này, một nha hoàn vội vàng tiến vào, ở bên tai phu nhân Ninh Quốc công thì thầm vài câu, trong mắt phu nhân Ninh Quốc công hiện lên kinh ngạc.

“Tiêu nhị tiểu thư”

Nghe được phu nhân Ninh Quốc công gọi mình, Tiêu Hoài Cẩn có chút nghi hoặc, vội vàng đứng dậy, “Phu nhân.”

Thấy Tiêu Hoài Cẩn mặt mang tiếc nuối, phu nhân Ninh Quốc công cười giải thích nói: “Lão thái quân chúng ta nghe nói ngươi ở chỗ này, cho nên sai người tới thỉnh ngươi qua đó.”

Tiêu Hoài Cẩn chưa từng gặp qua Lâm lão thái quân, không biết nàng vì sao phải gọi mình qua đó, trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại nói: “Vâng.”

Nha hoàn làm một động tác mời, Tiêu Hoài Cẩn nhắc chân đi ra ngoài.

Tiêu Hoài Cẩn vừa đi, không khí liền lạnh nhạt xuống, trong lòng mỗi người đều yên lặng suy nghĩ, không rõ vì sao Lão thái quân chỉ gọi một mình Tiêu Hoài Cẩn qua đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thử dò xét.

Lão thái quân Ninh Quốc công ở nội đường Ngũ Phúc, Lâm lão thái quân đang ở trong phủ cùng vài vị Lão phu nhân khác nói chuyện, Tiêu lão phu nhân cũng ở trong đó.

Một nha hoàn tiến vào hành lễ nói: “Lão thái quân, Tiêu nhị tiểu thư tới.”

“Thỉnh Tiêu nhị tiểu thư tiến vào.” Lâm lão thái quân xoay người về phía Lão phu nhân nói: “Tiêu lão phu nhân, lão thân vẫn luôn nghe nói tới cháu gái này của ngươi, vẫn chưa gặp qua, hôm nay gọi nàng tới, ngươi sẽ không trách lão thân chứ?”

Lão phu nhân lòng có nghi hoặc, trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, khiêm tốn nói: “Lão thái quân muốn gặp nàng, là phúc phận của nàng, cầu mà không được.”

Mặc dù Lão phu nhân và Lâm lão thái quân là người cùng thế hệ, nhưng Lâm lão thái quân là siêu nhất phẩm phu nhân Quốc Công, mà Lão phu nhân là nhất phẩm Hầu phu nhân, địa vị của Lâm lão thái quân cao hơn Lão phu nhân một chút.

Tiêu Hoài Cẩn thu hồi suy nghĩ trong đầu, hành lễ, giòn thanh nói: “Vãn bối gặp qua Lão thái quân, vài vị Lão phu nhân, tổ mẫu.” Rồi sau đó đứng dậy.

Trước mắt Lâm lão thái quân sáng ngời, vẫy tay nói: “Nha đầu, lại đây.”

Tiêu Hoài Cẩn dời bước tiến lên, lúc này mới nhìn rõ dáng vẻ Lâm lão thái quân, gương mặt hiền từ, một đôi mắt sáng ngời rõ ràng, mơ hồ có thể thấy được dáng vẻ khi tuổi trẻ.

Lâm lão thái quân cầm tay Tiêu Hoài Cẩn, tay Lâm lão thái quân bảo dưỡng rất tốt, nhưng lại có chút lạnh, rất là không thoải mái.

“Quả nhiên là một cô nương xinh đẹp, hôm nay lần đầu tiên gặp ngươi, cũng không có chuẩn bị vật gì, cái này lão thân đeo nhiều năm, cho ngươi đi.”

Lâm lão thái quân nói xong, tháo một vòng bạch ngọc trên tay, chất lượng vòng ngọc này cực quý giá, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ.

Tiêu Hoài Cẩn thụ sủng nhược kinh, vội vàng chối từ nói: “Đa tạ Lão thái quân hậu ái, chỉ là không có công không nhận thưởng, vòng tay này vãn bối không thể nhận.” Nói xong lui vòng tay ra.

“Ngươi không nhận lấy chính là khinh thường vật này của Lão thân.” Lâm lão thái quân nói, trên mặt mơ hồ có chút tức giận.

“Đây...”

Tiêu Hoài Cẩn khó xử nhìn Lão phu nhân, ánh mắt Lão phu nhân chợt lóe, “Nếu như Lão thái quân cho ngươi, ngươi nhận lấy đi.”

Lão phu nhân mở miệng, Tiêu Hoài Cẩn không thể chối từ, thuận theo nói: “Vãn bối cảm tạ Lão thái quân.”

Lâm lão thái quân chuyển giận ním cười, “Lúc này mới nhận sao, thứ này sẽ thích hợp với tiểu cô nương như ngươi, ngươi xem, thật xinh đẹp.”

Nói xong đeo vòng ngọc vào tay Tiêu Hoài Cẩn, vốn dĩ tay Tiêu Hoài Cẩn đã trắng nõn, vòng ngọc càng làm nổi bật làn da trắng nõn nà, vô cùng mịn màng.

Mấy lão phu nhân còn lại thấy, cũng sôi nổi tặng lễ gặp mặt cho Tiêu Hoài Cẩn, Tiêu Hoài Cẩn cảm tạ từng người một.

Lâm lão thái quân vẫn luôn kéo tay Tiêu Hoài Cẩn không bỏ, sai người mang ghế tới đặt bên người Lâm lão thái quân.

Tiêu Hoài Cẩn mới vừa ngồi xuống, nha hoàn liền cầm một chén trà nhỏ tiến lên, “Nhị tiểu thư, mời uống trà.”

Tiêu Hoài Cẩn còn chưa cầm chắc, nha hoàn cũng đã buông lỏng tay ra, chén trà trực tiếp đổ lên y phục của Tiêu Hoài Cẩn, nháy mắt làm ướt một mảng lớn trên váy.

Nha hoàn quỳ trên mặt đất, thân thể không ngừng phát run: “Tiểu thư thứ tội, nô tỳ không phải cố ý.”

Mấy hạ nhân xung quanh cả kinh, vội vàng tiến lau sạch cho Tiêu Hoài Cẩn, trên váy vẫn lưu lại một ít nước trà, thoát nhìn dơ bẩn chịu không nổi.

Nét mặt Lâm lão thái quân nén giận nói, “Người đâu, kéo nha hoàn chân tay vụng về này xuống đánh hai mươi đại bản.”

Nha hoàn sợ tới mức hoa dung thất sắc, một dáng vẻ cầu xin tha thứ, “Lão thái quân tha mạng, nô tỳ không phải cố ý.”

Trong lòng Tiêu Hoài Cẩn hiện lên một chút quái dị, tiến lên nói: “Lão thái quân, nàng cũng không phải cố ý, đều do văn bối không nhận được, ngài bỏ qua cho nàng đi.”

Lão phu nhân vẻ mặt không tán đồng, “Nha hoàn này chân tay vụng về thiếu chút nữa làm ngươi bị thương, ngươi còn vì nàng cầu tình?”

“Lão thái quân, văn bối đây không phải không có việc gì sao? Huống chi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, lão thái quân tạm tha cho nàng đi.”

“Cũng được, nếu Tiêu tiểu thư cầu tình cho ngươi, lần này coi như xong.”

Thấy lão thái quân bỏ qua cho mình, nha hoàn vội vàng dập đầu nói: “Tạ lão phu nhân” vừa quay đầu nói: “Đa tạ Nhị tiểu thư cứu mạng.”

“Còn thất thần làm gì? Còn không mau dẫn Nhị tiểu thư đi xuống đổi y phục.”

Lão phu nhân phân phó cho hạ nhân xong, quay đầu nói với Tiêu Hoài Cẩn: “Lát nữa ngươi đổi y phục trước, thân thể cô nương gia quý giá, bị cảm lạnh sẽ không hảo.”

Tiêu Hoài Cẩn vội vàng mở miệng nói: “Đa tạ lão thái quân.”

Lúc này một nha hoàn lớn tuổi dẫn Tiêu Hoài Cẩn xuống thay y phục, Tiêu Hoài Cẩn hành lễ với các vị lão phu nhân.

Nha hoàn dẫn Tiêu Hoài Cẩn tới Thiên các Ngũ Phúc đường, lấy ra một kiện xiêm y mới tinh.

Lập tức có hai nha hoàn đi lên cõ y phục bản cho Tiêu Hoài Cẩn, thay bộ đồ mới, hơn nữa còn phải thượng trang một lần nữa.

“Tiêu tiểu thư, bộ y phục thay ra xử trí như thế nào.” Nha hoàn cầm bộ y phục mới vừa thay ra hỏi.

“Làm phiền tỷ tỷ bọc lại cho ta, lát nữa đưa cho nha hoàn của ta là được.”

“Vâng”

Tiêu Hoài Cẩn thay y phục xong trở lại chỗ Lâm lão thái quân một lần nữa, Lâm lão thái quân ha hả nói: “Để ngươi ở lại đây bồi chúng ta, ngươi cũng là không thú vị, thôi, Từ Đan, đưa Nhị tiểu thư tới chỗ các vị tiểu thư.”

“Vâng”

“Văn bối cáo lui.”

Từ Đan chính là nha hoàn vừa rồi dẫn Tiêu Hoài Cẩn đi thay y phục, hai người mới ra tới viện Lục La liền tiến lên đón.

Lục La không đi theo, vẫn luôn ở ngoài viện chờ, thấy Tiêu Hoài Cẩn thay đổi thân y phục, khó hiểu nói: “Làm sao tiểu thư thay đổi thân y phục?”

Tiêu Hoài Cẩn vẫn chưa mở miệng, Từ Đan giành nói: “Vừa rồi y phục của Nhị tiểu thư bị ướt, nên phải thay đổi thân quần áo, đây là y phục của Nhị tiểu thư.”

Nói xong, đưa kiện xiêm y mà Tiêu Hoài Cẩn thay ra cho Lục La, dư quang Lục La nhìn mắt Tiêu Hoài Cẩn, thấy Tiêu Hoài Cẩn gật đầu, nhận quần áo, “Đa tạ tỷ tỷ.”

Đưa Tiêu Hoài Cẩn đến viện phu nhân Ninh Quốc công, lúc này Từ Đan mới cáo lui trở về, lúc này người trong nhà còn nhiều hơn lúc trước, Trương thị và Mục thị cũng ở đây, đang nói chuyện cùng với phu nhân Ninh Quốc công.

Thấy Tiêu Hoài Cẩn tiến vào, trong phòng lập tức an tĩnh lại, Tiêu Hoài Cẩn trực tiếp làm lơ các nàng, đi đến bên cạnh Tần Chi Dung ngồi xuống.

Ánh mắt chung quanh vẫn luôn quét tới quét lui trên người Tiêu Hoài Cẩn, thấy Tiêu Hoài Cẩn đổi xiêm y, càng tò mò không thôi, mấy người Tiêu Hoài Ngọc liếc nhau, nhìn thấy tò mò trong mắt của nhau.

Ước chừng sau một khắc đồng hồ, người các phủ cáo từ rồi đi, đám người Tiêu Hoài Cẩn cũng không ngoại lệ.

Trước xe ngựa của Định quốc hầu, Tiêu Hoài Cẩn đang nói lời tạm biệt với Tần Chi Dung, “Tiêu muội muội, ta đi trước, hôm nào ta đưa thiệp mời cho ngươi, ngươi nhất định phải tới.”

“Tần tỷ tỷ mời, muội muội nhất định đến.”

Lấy được hứa hẹn, Tần Chỉ Dung vừa lòng lên xe ngựa, xe ngựa rời đi rất nhanh.

Tiêu Hoài Cẩn cũng đang muốn lên xe ngựa, lúc này hai nha hoàn phủ Ninh Quốc công vội vàng chạy ra.

“Tiêu nhị tiểu thư xin đừng bước.” Từ Đàn vội vàng mở miệng nói.

Tiêu Hoài Cẩn xoay người lại, nghi hoặc khó hiểu nhìn Từ Đàn vội vàng mà đến, “Từ Đàn tỷ tỷ, có việc gì sao?”

“Tiêu nhị tiểu thư, hôm nay nha hoàn trong phủ có mạo phạm, đây là một phen tâm ý của lão thái quân, hy vọng Nhị tiểu thư thứ lỗi.”

Từ Đàn nói xong, nha hoàn bên cạnh dâng lên một cái hộp trang sức.

“Chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm, nếu là tâm ý của lão thái quân, Hoài Cẩn từ chối thì bất kính, làm phiền Từ Đàn tỷ tỷ chuyển loih cho lão thái quân, Hoài Cẩn đa tạ lão thái quân.”

“Nô tỳ nhất định chuyển cáo lão thái quân, Nhị tiểu thư lên đường cẩn thận.”

Tiêu Hoài Cẩn gật đầu một cái, xoay người chui vào xe ngựa, Lục la tiến lên, tiếp nhận hộp sau đó cũng đuổi kịp xe ngựa.

Tiêu Hoài Ninh xem việc này ở trong mắt, thấy Tiêu Hoài Cẩn lên xe ngựa, hung hăng ném mìn xe xe ngựa xuống.

Trên xe ngựa, Tiêu Hoài Cẩn nhắm mắt lại, lọc lại sự việc phát sinh hôm nay ở trong đầu một lần, cố gắng liên hệ chúng lại với nhau, lúc đang có chút suy nghĩ, lại bị Tiêu Hoài Ngọc đánh gãy.

“Nhị tỷ tỷ, lão thái quân cho người hộp trang sức chính là cái gì nha?”

Tiêu Hoài Ngọc nghi hoặc hỏi, đôi mắt thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm hộp trên tay Lục La, Lục La bất động thanh sắc nhích chiếc hộp vào trong ngực, đôi mắt nhìn Tiêu Hoài Ngọc, lo lắng nằng đi lên đoạt lấy.

Lời này vừa nói ra, Tiêu Hoài Mạt cũng dựng lên lỗ tai.

“Bất quá là một ít đồ chơi.” Tiêu Hoài Cẩn nhàn nhạt mở miệng nói.

Tiêu Hoài Ngọc tức giận, Tiêu Hoài Cẩn rõ ràng là đang nói dối, nếu là một ít đồ chơi, vì cái gì mà Lâm lão thái quân phải phái người riêng đưa tới? Nhưng cũng không tìm được lý do để Tiêu Hoài cẩn mở hộp ra.

Đôi mắt nhìn về phía Tiêu Hoài Mạt, ý bảo nàng mở miệng, Tiêu Hoài Mạt tựa như không thấy ám chỉ của nàng, cúi đầu, không nói lời nào, Tiêu Hoài Ngọc hừ lạnh, cũng không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh xe ngựa đã đến phủ Định Quốc Hầu, lúc Tiêu Hoài Cẩn xuống xe ngựa, trực tiếp về Kiềm Gia viện, giao phó hạ nhân không có việc gì không được quấy rầy.

Lục La đặt hộp trong tay lên bàn, Tiêu Hoài Cẩn duỗi tay mở nó ra, bên trong hộp trang sức là một ít châu báu trang sức, Tiêu Hoài Cẩn tùy tay lấy ra một cây trâm ngọc thương thức, đây là một cây trâm ngọc hoa mẫu đơn, thủ công tinh tế, tỉ lệ cực chuẩn.

Bên trong hộp trừ bỏ trâm ngọc, còn có hai chỉ bộ điều, bốn năm chỉ trâm hoa, cũng hai khối đá quý trứng bò câu lớn nhỏ, mặt khác còn có chút phụ tùng linh tinh vụn vặt, một hộp đồ vật này, nói ít cũng đáng bảy tám trăm lượng bạc.

Tiêu Hoài Cẩn hừ lạnh, phủ Ninh Quốc công quả nhiên tài đại khí thô, vừa đúng lúc mình thiếu tiền, mấy thứ này cũng có thể chống đỡ một đoạn thời gian, lấy tất cả mọi thứ, bao gồm những lễ gặp mặt của các lão phu nhân trong phủ cho vào trong hộp, dặn dò Lục La cất đi.

Vào đêm, Tiêu Hoài Cẩn dựa vào thùng nước tắm, Lục La giúp nàng xoa bóp bả vai, Tiêu Hoài Cẩn thoải mái nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện lên việc hôm nay.

Lúc Lâm lão thái quân phái người tới thỉnh, Tiêu Hoài Cẩn đã có chút nghi hoặc, nàng chưa bao giờ gặp qua Lâm lão thái quân, lẽ ra Lâm lão thái quân không nên phái người tới thỉnh, huống chi, lão phu nhân chán ghét nàng, càng sẽ không tiến cử cho Lâm lão thái quân.

Một khắc bước vào Ngự Phúc đường kia, lập tức nàng cẩn thận khắp nơi, đến khi nha hoàn làm đồ chén trà, mấy nha hoàn còn lại đi lên lau khô nước trà, có ý vô tình sờ trên người nàng, nàng liền biết có vấn đề.

Lúc Lâm lão thái quân cho nàng đi xuống thay quần áo, nàng thuận nước đẩy thuyền, cho đến khi nha hoàn lấy ra xiêm y mới, Tiêu Hoài Cẩn đã biết nàng suy đoán không sai, lão thái quân đã sớm biết xiêm y của nàng sẽ bị ướt nhẹp, bằng không cũng sẽ không chuẩn bị bộ y phục mới.

Sau khi đổi y phục lại, Từ Đàn trở mình hai bên trái phải thật lâu, như là muốn tìm thứ gì, Tiêu Hoài Cẩn nhìn hết thấy vào trong mắt, giả vờ không biết.

Tiêu Hoài Cẩn xoa xoa ấn đường, chỉ có một mình ta bị lâm lão thái quân gọi đi, nói cách khác trên người ta có vật bọn họ muốn tìm, nhưng ta vẫn luôn cùng một chỗ với Tần tỷ tỷ, thời gian tách ra duy nhất cũng chính là thời điểm gặp được hắc y nhân.

Bỗng nhiên mở hai mắt, nhìn dáng vẻ hắc là hắc y nhân cảm đi thứ gì từ phủ Ninh Quốc công, vừa đúng lúc mình từ bên kia đi về, cho nên Lâm lão thái quân mới đến thử dò xét mình.

Đã biết nguyên nhân, cuối cùng tâm của Tiêu Hoài Cẩn cũng buông xuống một ít, ngón tay xẹt qua cần cổ bị hắc y nhân chia kiếm vào, trong mắt hiện lên sát khí.

Hắc y nhân để nàng ăn độc dược, cần tìm đại phu xem một chút, mà người trong phủ này ước gì nàng sớm chết một chút, tìm đại phu trong phủ khẳng định là không được, xem ra phải tìm biện pháp ra khỏi phủ tìm đại phu bên ngoài.

Trong lòng hừ lạnh một tiếng, một đám đều ước gì ta chết, ta có tình sẽ phải sống thật tốt, phải sống lâu hơn người khác.

Phủ Ninh Quốc công, nội đường Ngũ Phúc đèn đuốc sáng trưng, nha hoàn bà tử toàn không thấy, Lâm lão thái quân kéo từng mí mắt, Phật châu trong tay có một chút không chuyển động.

Đầu dưới một người ngồi ước chừng ba mươi có thừa, người trung niên có râu, đúng là Ninh Quốc công đương nhiệm — Lâm Nghiệp.

“Hôm nay ta đã thử qua, đồ vật không ở trên người nàng.” Lâm lão thái quân mở miệng nói.

Về mặt Ninh Quốc công ngưng trọng, “Nếu không ở trên người nàng, nhất định ở trên tay người khác, vô luận như thế nào, nhất định phải tìm ra, bằng không toàn bộ phủ Ninh Quốc công đều sẽ chịu cảnh tai ương ngập đầu.”

“Việc này ngươi xem làm đi.”

“Ừ, sắc trời đã tối, nhi tử không quấy rầy mẫu thân nghỉ ngơi, nhi tử cáo lui.”

Ninh Quốc công đi rồi, lúc này Lâm lão thái quân mới mở hai mắt, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, thật lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Xem bệnh.

Một chiếc xe ngựa tầm thường ở trên đường nhanh chóng chạy qua, rất nhanh đã hòa vào trong đám người, ẩn nấp bên trong phố xá sầm uất.

Người trong xe chính là Tiêu Hoài Cẩn và Lục La, sáng sớm hôm nay, sau khi Tiêu Hoài Cẩn thỉnh an lão phu nhân, nói phải ra phủ mua ít đồ, lão phu nhân không làm khó dễ, chỉ là dặn dò Lục La phải hầu hạ cho tốt.

Tiêu Hoài Cẩn chân trước vừa rời khỏi Hạc Diên đường, Trương thị lập tức dẫn theo Tiêu Hoài Ninh đến thỉnh an, nghe lão phu nhân nói Tiêu Hoài Cẩn có việc phải rời phủ, trên mặt hiện lên tức giận, vội vàng mang theo Tiêu Hoài Ninh rời đi.

“Nương, người mới là đương gia chủ mẫu phủ Định Quốc hầu, tiểu tiện nhân Tiêu Hoài Cẩn kia rời phủ cũng không báo với người một tiếng, rõ ràng là không để chủ mẫu là nương vào mắt.”

Tiêu Hoài Ninh ở bên cạnh thêm mắm thêm muối nói, nhớ tới hôm qua có mấy công tử thế gia nơi nơi đều hỏi thăm Tiêu Hoài Cẩn, lập tức trong lòng một trận ghen ghét.

Bởi vì Tiêu Hoài Cẩn, ánh mắt chú ý trên người nàng đã chuyển sang trên người Tiêu Hoài Cẩn không ít, rõ ràng Tiêu Hoài Cẩn không bằng mình, dựa vào cái gì được người khác chú ý tới, chỉ có mình, mới lấy được sự chú ý của mọi người.

Trương thị hừ lạnh một tiếng, “Sớm hay muộn gì nương cũng sẽ thu thập nàng, hiện tại để cho nàng đắc ý hai ngày trước.”

Thấy trong lòng Trương thị sớm có kế hoạch, Tiêu Hoài Ninh cũng yên tâm, ôm cánh tay Trương thị làm nũng nói: “Nương, gần đây tiểu tiện nhân quá kiêu ngạo, phải giáo huấn nàng thật tốt, để nàng biết nương lợi hại.”

“Ninh nhi yên tâm, nương nhất định cho ngươi hết giận.”

Trương thị vừa dỗ Tiêu Hoài Ninh, vừa nghĩ như thế nào giáo huấn Tiêu Hoài Cẩn.

Thật lâu sau, được Trương thị cam đoan, Tiêu Hoài Ninh mới cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Tiêu Hoài Ninh vừa đi, Trương thị lập tức cho người gọi Lý ma ma tới, hai người ở trong phòng nói thật lâu, không người nào biết nội dung.

Nói về bên này, mặc dù ngày hôm qua đã ra phủ, nhưng cũng vẫn chưa tới chợ phiên, có thể nói, hai người đều là lần đầu tiên tới.

Trên đường tiếng người ồn ào, chen vai thích cánh (nhiều người chen lấn), ngựa xe như nước, tiếng rao hàng bên tai không dứt, bên trong xe ngựa, tâm tình hai người lại rất trầm trọng, cùng cảnh tượng nhiệt náo bên ngoài xe không hợp nhau.

Khi xe ngựa đi qua một ngã rẽ, đột nhiên ngừng lại, Phúc bá đánh xe nói với bên trong xe: “Tiểu thư, phía trước bị chặn.”

“Có thể đổi con đường khác không?” Giọng Tiêu Hoài Căn thanh lãnh (trong trẻo lạnh lùng) từ bên trong xe ngựa truyền đến.

Phúc bá xuống xe trước sau nhìn một chút, “Sợ là không được, bốn phía đều bị chặn, chỉ có thể đi tới phía trước, phía trước giống như ra chuyện gì, lúc này mới chặn đường lại.”

“Như vậy đi, Phúc bá, người đi tới phía trước nhìn xem, nếu không chuyện gì để cho bọn họ tản ra, đừng cản trở con đường.” Tiêu Hoài Căn nói.

“Vâng, tiểu thư chờ một lát, lão nô đi một chút sẽ trở lại.” Nói xong xoay người đi về phía đám người.

Phúc bá mất sức của chín trâu hai hổ mới chen được vào trong đám người, thấy trong đám người có hai người ăn xin quần áo tả tơi, một người ăn xin ít tuổi hơn nằm trên mặt đất, nhìn đáng vẻ là hôn mê bất tỉnh, một người ăn xin khác tuổi hơi lớn quỳ trên mặt đất, trên mặt đen thui, thấy không rõ vẻ mặt, người chung quanh nghị luận sôi nổi.

Phúc bá tò mò dò hỏi người nam tử bên cạnh, “Đây là sao vậy?”

Thấy có người dò hỏi, nam tử vội vàng nói hết thấy những gì mình biết ra.

Thì ra là, hai người kia là ăn xin, ăn xin ít tuổi sinh bệnh tới xem đại phu, nhưng mà không có tiền, cho nên đại phu không chịu cứu chữa, không có cách nào, ăn xin lớn tuổi chỉ có quỳ gối trước y quán, cầu đại phu hồi tâm chuyển ý.

Nam tử nói xong một trận thổn thức, Phúc bá ngẩng đầu, thấy trên cửa bảng hiệu quả nhiên viết mấy chữ Hồi Xuân Đường, cảm tạ nam tử, Phúc bá vội vàng trở về báo cho Tiêu Hoài Căn.

Tiêu Hoài Căn trầm ngâm một lát, nói: “Cũng là người đáng thương, Lục La, lấy chút ngân lượng đi cho hắn.”

“Vâng, tiểu thư”

Lục La đội mũ có rèm lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp ẩn dưới lớp vải mỏng.

“Đây là tiểu thư chúng ta cho người.”

Tên ăn xin ngẩng đầu, thấy bạc trong tay Lục La, trong mắt hiện lên hi vọng, lại không buông tay lấy bạc, Lục La một trận phiền lòng, nhét bạc vào trong tay người ăn xin.

“Cầm bạc mau tránh ra, đừng chắn đường, tiểu thư chúng ta còn muốn đi qua.”

Chờ tên ăn xin phản ứng lại, Lục La đã xoay người trở lại xe ngựa, người chung quanh thấy không có gì đẹp, cũng đều tản đi, trong lúc nhất thời, đường trống trải ra, Tiêu Hoài Căn ngồi xe ngựa cũng đến thuận lợi đi qua.

Xe ngựa chạy qua đường khâu, chạy vào một phố buôn bán, trên phố này cũng khác hẳn với chợ phiên vừa rồi, ở chỗ này phần lớn đồ vật giá cả đắt tiền, không phải người bình thường mua được.

Ở lối vào, Tiêu Hoài Căn mang mũ có rèm xuống xe ngựa, cho Phúc bá một ít bạc vụn đi uống trà, dặn dò hắn tối nay lại đây tiếp, Phúc bá miệng đồng ý, kéo xe ngựa đi nơi khác uống trà.

Thấy Phúc bá đi rồi, hai người Tiêu Hoài Căn xoay người tiến vào một con phố khác, đi tới một y quán bình thường.

Y quán này thoạt nhìn rách nát, đi vào bên trong lại không thấy được một người, trong phòng loáng thoáng có thể ngửi được mùi thuốc, bàn ghế bài trí không dính một hạt bụi nhỏ.

“Đại phu có ở đây không?” Lục La hướng về phía trong phòng gọi.

Không bao lâu, từ trong buồng có một người hấp tấp chạy ra, “Ai tìm lão hủ?”

“Người chính là đại phu?” Lục La hoài nghi nói.

Tuổi người trước mắt ước chừng sáu mươi, tóc trắng phau, trên mặt bầm thui, một khối đen, một khối trắng, nhưng giọng như chuông lớn, bước đi như bay.

“Lão hủ không phải đại phu, chẳng lẽ là tiểu nha đầu nguoi?” Lão đại phu tức giận trừng mắt nói.

Lục La không cam lòng yếu thế, đang muốn lên tiếng phản bác, Tiêu Hoài Cẩn ngăn nài lại.

“Lục La, không được vô lễ, mau xin lỗi đại phu.”

Lúc này Lão đại phu mới thấy, thì ra còn có người.

Lục La bĩu môi, “Thực xin lỗi, đại phu, Lục La sai rồi, thỉnh ngài thứ lỗi.”

Thấy Lục La không phục, Tiêu Hoài Cẩn tiến lên nói: “Lão nhân gia, đều do ta quản giáo không đúng, ta thay Lục La xin lỗi nguoi, Lục La tuổi còn nhỏ, hy vọng ngài không cần chấp nhặt với nàng ấy.”

Lão đại phu sang sàng cười, “Lão hủ cũng không phải không nói đạo lý, cũng không cần thiết gây khó dễ cho một tiểu nha đầu, các nguoi tới là có chuyện gì?”

Tiêu Hoài Cẩn gỡ mũ có rèm xuống, hành lễ nói: “Thật không dám dấu diếm, ta thân trúng kịch độc, đặc biệt tới tìm đại phu nhìn xem thử.”

Thân trúng kịch độc? Lão đại phu nhìn chăm chăm mặt Tiêu Hoài Cẩn một hồi, cau mày, “Cô nương, lão hủ xem mặt nguoi cũng không giống nguoi trúng độc.”

Tiêu Hoài Cẩn giật mình không thôi, chẳng lẽ hắc y nhân cho mình ăn không phải thuốc độc?

“Cô nương nguoi ngồi, lão hủ sẽ bắt mạch cho nguoi.”

Tiêu Hoài Cẩn theo lời ngồi xuống, vươn tay ra, đại phu chế trụ mạch đập của Tiêu Hoài Cẩn, thật lâu sau, đại phu mới buông tay Tiêu Hoài Cẩn ra.

“Cô nương, nguoi thật sự không có trúng độc, chẳng qua thân thể suy nhược, cần phải tĩnh dưỡng.” Lão đại phu nói.

“Đại phu, nguoi nói là thật? Tiểu thư nhà ta không có việc gì?”

Lão đại phu thiếu chút nữa tức giận đến nhảy dựng lên, “Đến nay còn không có người dám nghi ngờ y thuật của lão hủ, nếu nguoi không tin, có thể đi tìm đại phu khác.”

Ngày hôm qua sau khi Tiêu Hoài Cẩn bị bắt ăn độc dược, Lục La tự trách không thôi, nếu không phải nàng, tiểu thư cũng sẽ không trúng độc, hiện tại biết không trúng độc, cuối cùng cũng buông tảng đá trong lòng xuống.

“Cám ơn đại phu, đại phu nói không có việc gì, vậy khẳng định không có việc gì.” Về mặt Lục La vui mừng, hận không thể đi lên ôm lão đại phu một cái.

Trong lòng Tiêu Hoài Cẩn vẫn khiếp sợ không thôi, mặt ngoài lại rất trấn tĩnh, “Cám ơn đại phu, đây là tiền xem bệnh.”

Lão đại phu nhận lấy túi tiền trong tay nàng, ước lượng, túi tiền nói ít cũng có một trăm lượng, không khỏi kinh ngạc nhìn Tiêu Hoài Cẩn.

Tiêu Hoài Cẩn thu hết kinh ngạc của lão đại phu vào đáy mắt, giải thích nói: “Vừa rồi khi tiến vào thấy ngoài phòng viết xem bệnh bốc thuốc miễn phí, tiền này coi như là một phen tâm ý của ta, hy vọng đại phu không ghét bỏ.”

Lão đại phu vuốt râu, mở miệng nói: “Khó được nguoi có phần tâm này, nếu lão hủ từ chối thì bất kính, vừa rồi cho nguoi khi chẩn bệnh, phát hiện thân thể nguoi điều dưỡng không tốt, nếu không điều trị tốt, sau này sẽ không tốt, như vậy đi, lão hủ cho viết phương thuốc cho nguoi, đảm bảo nguoi thuốc đến bệnh trừ.”

“Đa tạ đại phu.” Tiêu Hoài Cẩn thành tâm nói.

Thấy Tiêu Hoài Cẩn thành tâm nói lời cảm tạ mình, trong lòng lão đại phu một trận thoải mái, nữ oa này có thể hơn những người nói như rồng leo, làm như mèo mửa.

Lấy được phương thuốc, Tiêu Hoài Cẩn mang theo Lục La cáo từ, lão đại phu rung đùi đắc ý, xoay người trở lại trong phòng.

Từ y quán ra ngoài, tâm tình của hai người tốt lên không ít, vừa mưa một ít nữ trang, vừa mưa quả ăn vặt, chỉ chớp lát sau, hai tay Lục La mang theo một đống đồ lớn nhỏ.

Lúc đi ngang qua một bán cửa hàng ti tuyến (sợi tơ tằm), Tiêu Hoài Cẩn đi vào, không bao lâu mưa mấy bao ti tuyến lớn.

Đạo mắt cũng tới thời gian ước định với Phúc bá, hai người đi về phía giao lộ, Phúc bá đã chờ đã lâu, sau khi hai người trở về, xe ngựa vội vàng chạy về phía phủ Định Quốc hầu.

Tiêu Hoài Cẩn trở lại trong viện, để Lục La chia một ít đồ ăn vặt cho bọn hạ nhân, hạ nhân thấy các nàng cũng có phần, mặt mày không khỏi hớn hở.

“Tiểu thư, lão nô có việc bẩm báo.”

Tiêu Hoài Cẩn giương mắt nhìn lại, mắt nhìn Lý ma ma không chớp, so với trước kia quy củ rất nhiều, không khỏi xem trọng liếc mắt một cái, “Chuyện gì?”

Được cho phép, lúc này Lý ma ma mới mở miệng nói: “Đại phu nhân nói tiểu thư trở về thì mời đi Lan Thủy viện một chuyến.”

Trong mắt Tiêu Hoài Cẩn xẹt qua châm chọc, ta cũng muốn nhìn Trương thị muốn làm cái gì, “Một khi đã như vậy, vậy đi thôi.”

Đứng dậy đi về phía Lan Thủy viện, Lục La và Lý ma ma đi theo phía sau.

Lan Thủy viện, Trương thị đang xem sổ sách trong phủ.

“Đại phu nhân, Nhị tiểu thư tới.”

Trương thị buông sổ sách, đứng dậy, “Hoài Cẩn tới, hôm nay ra phủ thuận lợi không?”

Tiêu Hoài Cẩn nhận ra lời nói tra hỏi, “Gặp qua mẫu thân, hôm nay hết thấy thuận lợi, chỉ là không biết mẫu thân kêu nữ nhi tới là vì chuyện gì?”

Trương thị kéo tay Tiêu Hoài Cẩn qua, nói: “Gần đây mẫu thân bận rộn, sơ sót Hoài Cẩn, là mẫu thân sai.”

Trong lòng Tiêu Hoài Cẩn sừng sốt, nhất thời nghĩ không ra Trương thị muốn làm cái gì.

Trương thị nói tiếp: “Hoài Cẩn người cũng trưởng thành, bên người chỉ có đại nha hoàn Lục Lục thật sự không ổn, cho nên hôm nay mẫu thân cho người chọn vài nha đầu, cũng coi như là bù đắp sự áy náy của mẫu thân.”

Tiêu Hoài Cẩn có chút kinh ngạc, Trương thị sẽ háo tâm đưa nha hoàn cho mình? Chỉ sợ chồn cho gà chúc tết, không có lòng tốt.

Ngoài phòng đi vào mười ba mười bốn nha hoàn, quỳ thành một hàng, cùng kêu lên nói: “Gặp qua Đại phu nhân, Nhị tiểu thư.”

“Hoài Cẩn, đây đều là mấy nha hoàn mẫu thân chọn lựa kỹ càng cho người, người coi trọng người nào thì chọn người đó đi.”

Một đám nha hoàn biết vận mệnh của mình được nắm giữ trong tay tiểu thư mặc hoa phục ở trước mắt, đều nâng đầu hi vọng nhìn Tiêu Hoài Cẩn, hy vọng nàng chọn mình.

Tiêu Hoài Cẩn giương mắt lướt qua vẻ mặt từng nha hoàn, sau đó tùy ý chỉ một người, “Mẫu thân, chọn nàng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Khó Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.